

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ФЕБРУАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1679

ПОСЛИЈЕ МИРАША ПАПА МИЛО

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћници главног
и одговорног уредника
Елена Божић-Талијан,
Огњен Михајловић и Вук Фатић

Издање припремио
Душко Секулић

Техничко уређење
и компјутерски прелом
Северин Поповић

Лектор
Весна Арсић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешељ, Томислав Николић,
др Никола Поплашен, Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић,
др Бранислав Блажић

Карикатуре
Синиша Аксентијевић

Штампа
"Етикета", 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарiju
Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун;

Рукописи се не враћају.

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издања у 100.000
примерака: последња колорна стра-
на корица 100.000 динара; унутрашња
колорна страна корица 80.000
динара; унутрашња новинска стра-
на 60.000 динара; 1/2 унутрашње но-
винске стране 30.000 динара; 1/4 упу-
трашње новинске стране 15.000 ди-
нара; плус порез на промет.

Попу поп, а бобу боб!

Анкетни одбор Савезне скупштине, на челу са проф. др Војиславом Шешељем, председником Српске радикалне странке, формиран да би се расвијетлило убиство савезног војног министра Павла Булатовића, уздрмао је целу па и политичку јавност СР Југославије.

Када се јасно, чињеницама, укаже на виновнике најтежих кривичних дјела, организован криминал чије последице пријете да разбију како Србију и Црну Гору, тако и савезну државу, а чији су виновници и протагонисти засјели у фотеље власти како у Београду тако и у Подгорици – онда се јасно и прецизно могу предвиђати наредна политичка дешавања у земљи.

Прва два броја „Велике Србије“ за Црну Гору била су од читалаца просто разграбљена, из простог разлога што српски радикали др Војислава Шешеља знају, умију и смију рећи оно о чему други ћуте, неће или не смију да кажу.

Павле Булатовић је убијен зато што није хтио да буде дио садашњих политичких олигархија, није хтио да буде криминалац, али о томе и о другим стравичним догађајима нико толико поштено и људски није проговорио као проф. др Војислав Шешељ и његова странка.

Он је својим дјелом показао истину и храброст као и безброј пута раније.

Јануарско присуство Александра Вучића у неким од медија у Црној Гори указују управо на јасну чињеницу, да нико осим српских радикала нема толико људског кредита да каже попу поп, а бобу боб!

Зато се српски радикали интензивно спремају за мајске локалне изборе у Црној Гори.

Само глас дат правим Србима значи спокој будућим генерацијама.

Разумије се!

ЛИПСАВАЊЕ МАГАРЦА ДО ЗЕЛЕНЕ ТРАВЕ

Црна Гора има или боље речено имала је само два природна потенцијала, туризам и племенски организовану пољопривреду. Прича властодржаца да перспектива црногорске привреде лежи у осамостаљивању и разбијању СР Југославије значи не само сулуду варијанту већ и коначно економско самоубиство ове обогаћене републике

Ниједан нормалан економски резон неће осамостаљивање, већ напротив супротно - повезивање и стварање што већег економског простора

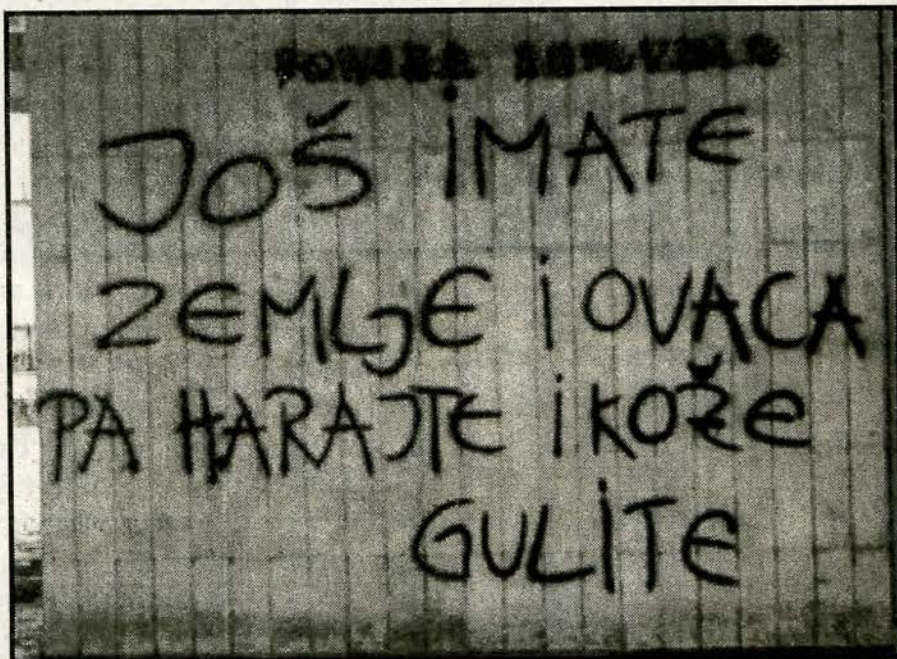
Становништво осиромашено, лагано понижавано, како економски тако и национално потпуно сталешки раслојено: мали број енормно богатих криминалаца на једној страни, на другој велики број осиромашених и економски крајње исфрустрираних грађана – то је резултат владања ДПС-а, највјерније наследнице СКЈ...

Економска логика раздруживања Србије и Црне Горе говори заправо супротно. Само заједно можемо преживјети тешке последице наслијеђене још из времена санкција, као и криминогене власти у Црној Гори и Србији, наравно и у СР Југославији...

У Црној Гори или Монтеграду, како је од милоште зову Дукљани или Црногорци, килограм домаћих јабука кошта душло више од килограма банана. Зато и не чуди онај разјарени лав са грба Црне Горе који нам на најадекватнији начин заправо говори, макар и симболично, да смо много, по много чему, ближи неком афричком племену неголи нормалној европској, па чак и балканској средини.

Иако је, за сада, на снази њемачка марка која је, не уз обичну помпу замијенила националну валуту, од почетка године до данас девалвирала цијелих 22,4 одсто?

У Црној Гори или Монтеграду, како је од милоште зову Дукљани или Црногорци, килограм домаћих јабука кошта душло више од килограма банана. Зато и не чуди онај разјарени лав са грба Црне Горе који нам на најадекватнији начин заправо говори макар симболично, да смо много, по много чему, ближи неком афричком племену неголи нормалној европској, па чак и балканској средини.

Нијесу црногорци унизили само њемачку марку већ су, како ствари сада стоје, ушли у велику авантуру са великим изгледима на бурна политичка времена која долазе и која су, с обзиром на све околности, и наша стварност и наш хороскоп. Кренули су у раз-

ваљивање СР Југославије иако им је рејтинг, не само у окружењу већ и у самој Црној Гори, у вртоглавом паду.

Западни аналитичари раздруживања Србије и Црне Горе виде и још кроз једну призму, „стварање још једне мале државице на Балкану је стварање вјечитог просјака који би одмах угинуо да није страних донација и помоћи свакаве врсте!”

Становништво Црне Горе нема прилике да се упозна са валидним чињеницама када је разваљивање СР Југославије у питању. На средствима за информисање која контролише режим, а контролише скоро све, може се сазнати „да Црна Гора може самостално једино уз нова задуживања, што не крије ни актуелни министар за финансије Иванишевић”.

Становништво Црне Горе нема прилике да се упозна са валидним чињеницама када је разваљивање СР Југославије у питању. На средствима за информисање која контролише режим, а контролише скоро све, може се сазнати „да Црна Гора може самостално једино уз нова задуживања, што не крије ни актуелни министар за финансије Иванишевић”.

или Хрватском као што је и било.

Очито је да финансијски мудраци Црне Горе неће моћи наћи кредите и то бескалатне и са одређеним грејс периодом као што се нада министар финансија, већ и ако се негде добију кредити на њих ће се морати плаћати завидна камата без грејс периода. Тако ове године, тако идуће, а све аритметичком прогресијом увећања дуга, не рачуна-

Црна Гора је осим кредитима и донацијама, свој буџетски дефицит пунила и криминалним радњама, отварајући огроман државни шверц преко своје територије. Све полуге власти су укључене у незаконите радње, а посебно оне које би по службеној дужности требало да се заправо прве и обрачунавају са оваквим појавама, као полиција на примјер.

Како покрити дефицит

Међутим, овдашњој власти и њиховом директном окружењу ствари дјелују ружичасто у односу на стварност и слику из њиховог окружења. Стекавши богатство шверцом, лоповлуком и криминалом, док су се свакодневно повећавали редови пред њиховим контејнерима, власт је изгубила осећај за реалност.

Црна Гора, данас има 655.000 становника (ако то ДПС и СНП не одлуче другачије!?)

Када се завири у чињенице, лако се дође до закључка, да је црногорски годишњи друштвени производ око 750 милиона марака. Да би се преживјело (не боље живјело) потребно је још најмање 150 милиона марака.

Шта радити са сумом од 150 милиона марака!? Гдје и како их обезбједити да би се преживјело?!

Иначе, до сада Црна Гора је покривала дефицит на низ начина: узимала је бескалатне кредите код неке стране и благодане банке, добијала донације од неке стране државе или наставила са шверцом са суседном Албанијом

јући ону милијарду долара коју Црна Гора још одраније дугује.

Друга варијанта јесте да овдашња власт обезбједи неког богатог спонзора, као што су већ радили за време Милошевића и НАТО удара на СР Југославију. Док је Србија горјела, Ђукановићев режим је примао донације из западних земаља како би ослабио СР Југославију и постао логистичка база за напад на Србију. Међутим, Американци су завршили посао, срушили власт у Србији где сада владају марионете као што су и у Подгорици. Американцима сада није потребна Црна Гора, као ни осталим западним земљама, тако да од донација нема ништа. Ни пфенига. А истине ради, западни ментори обезбједили су од 1997. године

Оно гдје Црна Гора највише намиче девиза је производња алуминијума, челика и уљинске соли. То су стратешки производи ове југословенске републике. Наравно, алуминијум је најзначајнији. По подацима, Црна Гора је 1998. године произвела 58.032 тоне алуминијума, а приход је тада био нешто око 77,1 милион долара.

Међутим, након увођења марке, ствари се никако нијесу поправиле. Наиме, без обзира на њемачку валуту она није могла дуго да вегетира без потпоре здраве и јаке привреде, а каква нам је привреда то и врапци знају. Разваљене фабрике, уништени скоро сви привредни потенцијали, који су, руку на срце иначе били мали и никакви, суштаствена је слика црногорске свакодневнице.

Када се подаци из 2000. године изанализирају добро се види да је Црна Гора увезла робе, по глави становника, вриједну 542 долара. Ове године долази и до преусмјерења новца, па се уместо банаана увозе брашно, месо, уље, шећер, тјестенине, кромпир, јабуке и крушке, јаја, све у свему највећи дио хране. Али и ту има један веома велики, посебно тежак проблем. Наиме, Црна Гора нема довољно технички опремљене лабораторије које би испитале прави квалитет увезене хране. За претпоставити је да се у Црну Гору увози храна која није за употребу на Западу.

па до почетка 2000. више од 350 милиона долара донација, што је овдашњу издајничку власт ошамутило па су помислили да могу да осамостале Црну Гору јер ће ове донације стигати вјечито. Али авај, од тога нема ништа.

Црна Гора је осим кредитима и донацијама свој буџетски дефицит пунила и криминалним радњама, отварајући огроман државни шверц преко своје територије. Све полуге власти су укључене у незаконите радње, а посебно оне које би по службеној дужности требало да се заправо прве и обрачунавају са оваквим појавама, као полиција на примјер.

Према писању загребачког листа „Национал“ само Мило Ђукановић је за вријеме великих шверцерских послова са дуваном зарадио преко 120 милиона долара. Наравно ту су зарађивали и они који су, такође, директно били укључени у шверц дувана европских размјера. У тренутку када је Црна Гора прелазила на њемачку валуту у каси буџета било је 150 милиона марака од којих су исплаћене плате корисника буџета. Тадашњи саветник Ми-

Када се зна да је највећа црногорска банка, Монтегро банка намјерно уништена јер је за последњих десетак година исплатила преко 700 милиона марака кредита, које нико није ни враћао, а дати су људима који су веома блиски власти, онда је јасно на којим и каквим ногама стоји банкарски систем Црне Горе.

ла Ђукановића, Веселин Вукотић објаснио је одакле марке у трезору ријечима „да их је Црна Гора зарадила и на црном и сивом тржишту“!

Међутим, након увођења марке, ствари се никако нијесу поправиле. Наиме, без обзира на њемачку валуту она није могла дуго да вегетира без потпоре здраве и јаке привреде, а каква нам је привреда то и врапци знају. Разваљене фабрике, уништени скоро сви привредни потенцијали, који су, руку на срце, иначе били мали и никакви, суштаствена је слика црногорске свакодневнице. Социјалне прилике су веома тешке и компликоване па се и не рјешавају, средњи слој становништва више не постоји, туризам је замро због застарјелих и неконкурентних туристичких капацитета, пољопривреда се не може поправити, а камоли модернизовати без радикалног улагања у приватну производњу. О осталим при-

вредним гранама не треба трошити ријечи.

Шта је са рупама у дефициту?

Подаци говоре да је 1998. године увоз Црне Горе био 335 милиона долара, а укушни извоз 129! Робни дефицит је, изражен бројкама, износио 206 милиона долара. Следеће године та разлика је била још већа, наиме у 1999. години увоз је повећан за 3,2 одсто, док је извоз остао исти као претходни.

Шта каже даља анализа привредне ситуације Црне Горе најбоље говоре остали подаци. Када се зна да Црна Гора нема приносе од авио-саобраћаја, да је читава поморска флота већ потопљена тако да по први пут у историји не постоји ниједан брод чији је власник неко из Црне Горе, а и да је туризам доведен у стање безизлаза, онда се идеја о самосталности Црне Горе може најприје поставити у раван патологије.

Оно гдје Црна Гора највише намиче девиза је производња алуминијума, челика и уљцињске соли. То су стратешки производи ове југословенске републике. Наравно, алуминијум је најзначајнији. По подацима, Црна Гора је 1998. године произвела 58.032 тоне алуминијума, а приход је тада био нешто око 77,1 милион долара.

За тај новац, Црна Гора је купила банане од неких афричких држава и то отприлике 88.779 тона, мањи дио за сопствено тржиште а већи, наравно, за тржиште Србије. Банане су коштале 70,7 милиона долара, тако да је приход од алуминијума отишао на банане?!

Наредне године извезено је 60.705 тона алуминијума, што је значило и приход од 70,7 милиона америчких долара. Тако да је дошло и до новог односа алуминијума са бананама. Наиме, за један килограм алуминијума добијено је на међународном тржишту 1,33 долара, а за увоз једног килограма банана потрошено је тачно 80 центи. Односно за тону алуминијума Црна Гора је истрговала 1,66 тона банана.

Иначе, 1999. године Црна Гора је увезла банана само за нешто преко 22 милиона долара јер је увоз у Србију био контролисан, али је дошло и до пада цијене алуминијума на свјетској берзи.

Како Црна Гора може бити самостална држава када не може преживјети? Или можда црногорско руководство мисли да може државу развалити, али се и даље као неки „савез држава“ припојити економски Србији и сисати крв као што је и до сада рађено?! Савез самосталних држава није ништа друго до систем који је функционисао још у Брозово доба гдје се Црна Гора налази у ситуацији колонијалне силе у односу на Србију.

Србија је као чланица Федерације била ту само да својим стратешким производима ублажи црногорску катастрофу. Једног дана ће се објавити тачни подаци о тонама робе која је узимана из Србије, довожена у Црну Гору, а након тога дистрибуирана како за Албанију, тако и за Хрватску и Италију. Ради се о производима који су иначе дефицитарни у Европи - брашну, шећеру, уљу.

Ако се зна да је у тој 1999. години Црна Гора увезла нафтних деривата у вриједности од 96,2 милиона долара, а да је истовремено међународна блокада оставила Србију без тих производа, онда је јасно гдје је највећи дио нафте завршавао и ко је паразитски живио на рачун кога.

Прошле године, односно 2000-те, Црна Гора је увезла робе у вриједности 335 милиона долара, а издвојила је 30 милиона за увоз електричне енергије. Како ствари сада стоје на крају 2001. године струју смо просто крали од неких сусједних електро система што нам довољно говори каквој се енергетској ситуацији можемо надати, али последње рестрикције су заправо показале још једно лоповско лице овдашњег режима.

Када се подаци из 2000-те године изанализирају добро се види да је Црна Гора увезла робе, по глави становника, вриједну 542 долара. Ове године долази и до преусмјерења новца па се умјесто банана увозе брашно, месо, уље, шећер, тјестенине, јабуке, кромпир и

крушке, јаја, све у свему највећи дио хране. Али и ту има један велики, посебно тежак проблем. За претпоставити је да се у Црну Гору увози храна која није за употребу на Западу.

Претпоставља се да приватници блиски власти увозе говедину из држава и простора гдје се појавило лудило крава које је веома погубно и за људску популацију. Познат је случај да су црногорски трговци увозили такозване „балон“ кокошке из Белгије и Холандије које су тамо поцркале од употребе разних хемијских средстава која су кориштена за њихову исхрану. Испитивања у Београду су још прије двије године показала да су те кокошке чак концерегене.

Ове године је за ту и такву храну издвојено нешто преко 68 милиона долара, а купљено је 135.802 тоне разноврзних прехранбених артикала. За нафту је издвојено 75 милиона, а за увоз репроматеријала, машина, одјеће, обуће и друге робе издвојено је и дато 212 милиона долара.

Сит гладноме не вјерује

Да би се покрили трошкови и увоз мора се извозити или задуживати. Процјачење је категорија коју чак ни елементарна економија не признаје. У овој години Црна Гора је извезла, опет највише алуминијума, и то 90.117 тона, а за то је на свјетској пијаци добила 137 милиона долара. То је резултат за Риплија када се зна да је продаја алуминијума 85,1 посто вриједности укупног

Да ли ће неко будуће вријеме нешто промијенити, остаје да се види. Како су ствари до сада текле, црногорско руководство је учинило „добра“ Србији исто као Хашим Тачи и Ибрахим Ругова заједно. С обзиром на идеолошку генезу ово садашње руководство може само радити Србији о глави у било каквом контексту се кретале историјске ствари.

извоза. Ове године укупна стопа покривености увоза извозом је свега 42 одсто. Буџетни дефицит је ове године рекордних 223 милиона долара, или прецизније речено, пошто нам је „национална“ валута њемачка марка, 450 милиона марака. Рачуница је једноставна и обесхрабрујућа. Како Црна Гора са разореним привредним, индустријским, туристичким, саобраћајним капацитетима да намакне годишње готово пола милијарде марака – неријешива је енигма за црногорске економске виртуозе!!!

Много јача и здравија привреда не може произвести пола милијарде марака вишка годишње како би створила нове нормалне услове привређивања.

Ко коме дугује у Црној Гори, приватне фирме бившим друштвеним, или обрнуто, то више није непозната прича. То је просто напросто читава економска катаклизма. У приватизацији привредних објеката, посебно туристичких, одлучивало се по принципу политичке припадности. Елитни хотели на приморју продати су или просто поклоњени. Само продаја „Маестрала“ чији плац вреди преко 50 милиона долара, не рачунајући сам хотел, приватнику из Словеније за седам милиона долара довољно говори?!

Овај хотел није усамљен примјер пљачке друштвене имовине. Много добрих и перспективних малих предузећа промијенило је власника преко ноћи за симболичну суму. Најчешће за новац који је зарађен шверцом цигарета, нафте, или каквих других вриједних и дефицитираних роба.

Када се зна да је највећа црногорска банка, Монтенегробанка, намјерно уништена јер је за последњих десетак година исплатила преко 700 милиона марака кредита, које нико није ни враћао, а дати су људима који су веома блиски власти, онда је јасно на којим и каквим ногама стоји банкарски систем Црне Горе.

Највише кредита подјелено је заправо у вријеме хиперинфлације када се та цифра, дневно, мјерила на ситнице процената! Има примјера да је човек близак власти подигао кредит у износу од 300.000 њемачких марака, а задужен је за динарску противвриједност те суме. Након само једног дана та цифра је упола мања, а ако се враћа који

мјесец касније као што се иначе дешавало, онда се оних 300.000 марака из почетка ове реченице претворило у реални износ који можда вриједи највише 500 марака!!!

И то је један од начина како су људи блиски власти успијевали да се обогате преко ноћи наравно на нелегалан, незаконит и кажњив начин. Међутим, ова власт је много пута доказала да јој је криминал у крви и да не може без њега. Неки економисти чије се мишљење слуша са пажњом кажу да у околностима у којима се налази Црна Гора дефицит измјерен преко 200 милиона долара значи стварну катастрофу и коначан крах те економије. Губици никада до сада и нијесу приказани у правој и истинској величини, већ су већто сакривани и бацани под тепих. Унутрашњи дугови између предузећа, банака и државе су много већи, кажу стручњаци, него што је дуг Црне Горе. А дуг је нешто преко милијарду долара у овом тренутку! Још више губитака у црногорској привреди заправо производе и највеће фирме или како то прецизније звучи: више од 50 одсто

укупних званичних губитака у 2000. години произвеле су највеће фирме као КАП, ЕП, Југопетрол, Југооцеанија, Обод. Или још боље речено, око 60 одсто губитка садржано је у репролану КАП-а!

Сада сепаратисти објашњавају „економску исплативост осамостаљења Црне Горе“! Црна Гора је и до сада, нажалост, сама водила рачуна о својим парама, па смо доспјели у такав економски мрак да тешко из њега и десетинама година можемо изаћи. Србија је као чланица федерације била ту само да својим стратешким производима ублажи црногорску катастрофу. Једног дана ће се објавити тачни подаци о тонама робе која је узимана из Србије, довожена у Црну Гору, а након тога дистрибуирана како за Албанију тако и за Хрватску или Италију. Ради се о производима који су иначе дефицитарни у Европи – брашну, шећеру, уљу...

Тако је Србија празнила своје робне резерве дајући најздравију храну црногорским трговцима, а они су, узимајући робу привилеговани што се још налазе у СР Југославији, из дана у дан постајали богатији и код свог окружења изигравали стручњаке који могу лако и брзо да зараде.

Како Црна Гора може бити самостална држава када не може преживјети? Или можда црногорско руководство мисли да може државу развалити, али се и даље као неки „савез држава“ припојити економски Србији и сисати крв као што је и до сада рађено?!

Савез самосталних држава није ништа друго до направљен систем који је функционисао још у Брозово доба, гдје се Црна Гора налази у ситуацији колонијалне силе у односу на Србију.

Самостална Црна Гора карцином на тијелу Европе

Црногорске власти не лажу када кажу да се искрено залажу за савез самосталних држава, самосталних наравно, Србије и Црне Горе, јер им је то и формула опстанка.

Њима треба прикључак са Србијом само онако како би могли по привилегованим цијенама из ње црпили стратешке сировине и како би уз помоћ Србије Црна Гора могла да преживи. Никада, још од 1918. године, није на дневни ред Србије и Црне Горе дошло потпуно уједињење двије српске државе, јер исти народ живи у обје. Та тема се склања под тепих. Тако су радили комунисти под Брозовом командом, тако данас раде и неокомунисти који

су на власти како у Црној Гори тако и у Србији. Да ли ће неко будуће вријеме нешто промијенити, остаје да се види. Како су ствари до сада текле, црногорско руководство је учинило „добра“ Србији исто као Хашим Тачи и Ибрахим Ругова заједно. С обзиром на идеолошку генезу, ово садашње руководство може само радити Србији о глави, у било каквом контексту се кретале историјске ствари. Под овим и оваквим руководством, влашћу један број Црногораца је заборавио да су Срби већ са познатом Брозовом матрицом српско национално биће дробили на „чланове“!

Али вратимо се економским темама. Од увођења стране валуте за важећу у Црној Гори, новчана маса се већ умањила за 60 милиона марака; то говори о још неким стварима које до сада нијесу ни помињане. Наиме, ради се о великој неликвидности, јер је реч о ефективном новцу. Ако се не производи онда нема ни ефективног новца који се у маси финансијских тамних по-

слова и губи, као што је то случај са Црном Гором.

Познати њемачки политичар Егон Бар кога због свог економског ауторитета зову још европски Кисинџер, осврћући се на нека минута и садашња кретања у Европи, 28. новембра 2001. године, дао је своје мишљење о узроцима распада бивше Југославије, а дотакао се и садашњег актуелног тренутка у односима Црне Горе и Србије и каже:

„Што се Црне Горе тиче чврсто сам увијерен да је без икакве будућности идеја о још једној малој држави на Балкану која не може да преживи без стране помоћи. Међународна заједница то једноставно неће и то људи у Црној Гори, без обзира на све што им се прича, морају да знају“.

Шта мисли српски народ у Црној Гори, њега иначе нико низашта не пита. Они су под оваквом влашћу само грађани без права, али са обавезама. Данас је државотворни народ у Црној Гори нешто чега се треба ослобађати. Држави у којој је државни историчар Шербо Растодер, власт Рифат Растодер, вјерски идеолог дон Бранко Сбутега – Срби не требају. И иначе, самосталној држави Црној Гори Срби и нијесу потребни, они су ту само као ремтилачки фактор који хоће логиком свог поријекла само оно што је и нормално, да живе са сопственим народом. И ништа више.

Момчило Ђуровић

РАСПАД СИСТЕМА

Интересна група, звана Демократска партија социјалиста, распада се. Извјесна је и судбина њеног лидера Мила Ђукановића. На затвореној сједници Главног одбора ДПС-а понудио „неопозиву“ оставку опипавајући пулс присутнима Појединачне оставке функционера кренуле су као лавина. Министар полиције Јовићевић потврдио у Скупштини да је црногорска полиција корумпирана, криминализована, а да он добија инструкције из САД-а

Недостатак донација, запречавање многих шверцерских и криминалних путева кроз Црну Гору, окретање већине грађана ка заједничкој држави са Србијом полако али сигурно владајућу политичку гарнитуру доводи пред свршен чин

Бранимир Поповић, министар културе у Влади Филипа Вујановића 6. децембра кратким саопштењем јавности, подноси неопозиву оставку.

Због озбиљних сукоба у врху ДПС-а из политичког живота се повукао и Станко Злоковић, генерални директор бродоградилнице „Бијела“ из Боке.

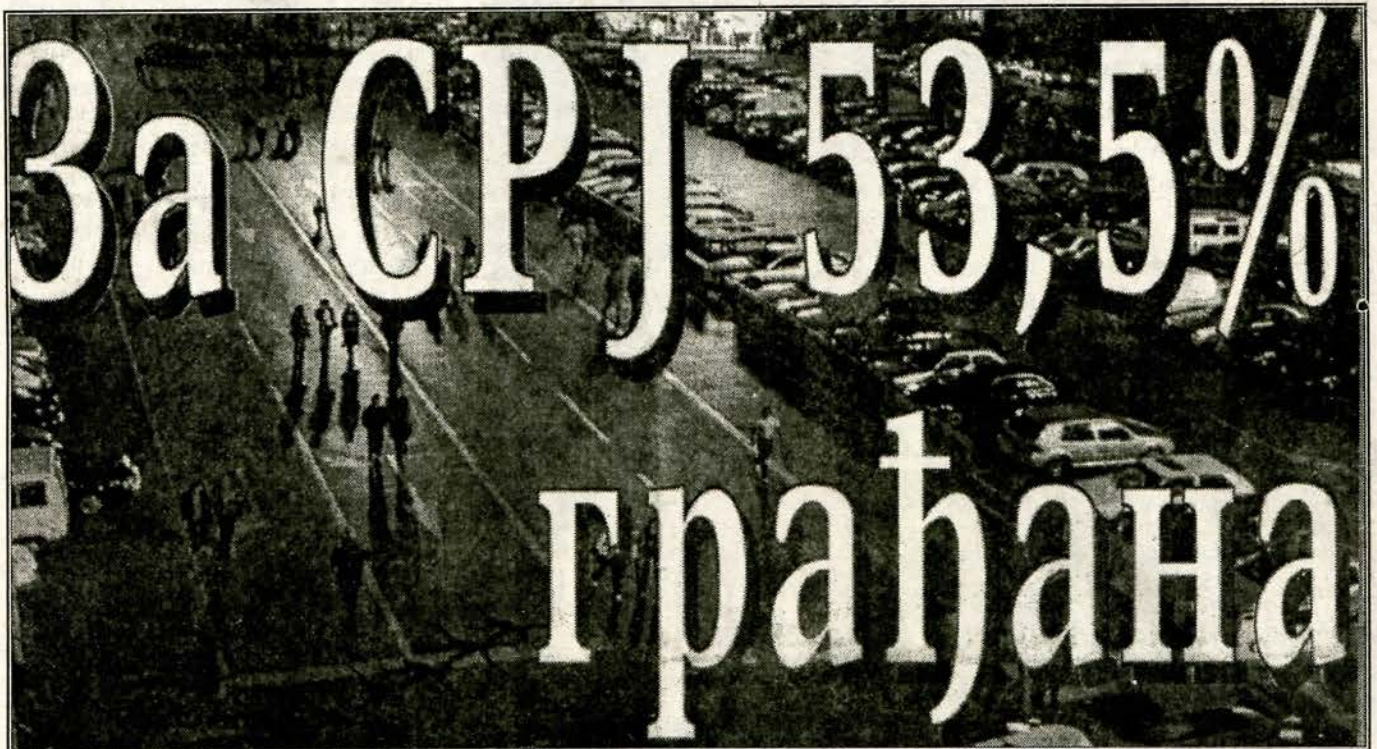
Због велике кризе у владајућој партији њене редове напустио је и председник Општине Даниловград, Дуди Кадић који се иначе и декларисао онако како су му се декларисали стари – као Србин! Нешто прије њега послушност истој партији отказао је и председник

Општине у Беранама Свето Митровић. Тихи пуч се догодио и у Будви где је Ђорђевић Прибиловић, такође први човјек Општине и човјек из најближег политичког окружења Светозара Маровића, отказао ДПС-у и Ђукановићу.

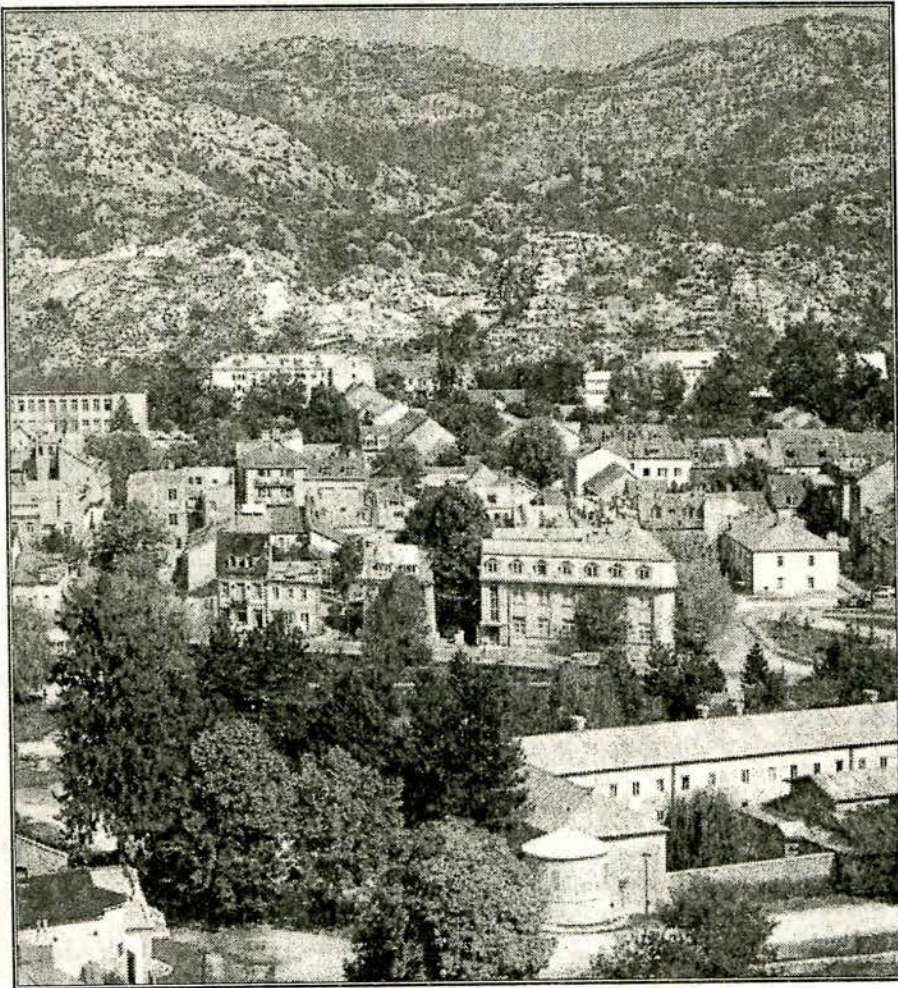
Губитак избора у априлу 2001. године у Никшићу, општини која је друга по величини у Црној Гори, за ДПС је значило и тиху панику у њеним највишим редовима. Сјеча кадрова и у овој средини није никог од „владајућих“ оставила равнодушним. Смјена председника Општинског одбора у овој општини, Никчевића, није нимало попра-

вила ситуацију у редовима ДПС-а, иако он није никада значио нешто значајније ни у својој партији, а камоли шире.

Серија потреса у ДПС-у је почела. Свакога дана сазнајемо о паничном напуштању некадашњег побједничког брода. Нервоза захватила читаву партију, али се у врху највише тресе.

Положај је изгубио и Мишко Вуковић. Први страначки папагај. Отишли многи предсједници општина, али се неки припремају да оду из ДПС-а. Пресвлачење дресе-ва је у току.

Положај је изгубио и главни партијски, Мишко Вуковић, који је склизнуо са мјеста предсједника Извршног одбора а да то до последњег тренутка није ни знао. Очито је да је и овај комунистички апаратчик уморан од десетина функција али, оно што је важније, од њега се полако али сигурно уморио и његов газда.

На затвореном састанку највиших функционера ДПС-а, 5. 12. 2001. године Мило Ђукановић је „подносио неопозиву оставку на функције како у партији тако и у држави”. Позив руске Думе Светозару Маровићу да посјети Русију у својству првог човјека Црне

Само су Цетиње, Гусиње, Тузи и Улцињ за независну Црну Гору. Наравно и Мило. Можда и Пеђа, него се укрива до једног часа.

Горе подгријала је старе Ђукановићеве сумње да му овај полатињени Грљанин ради о глави. Те вечери се јасно оцртавала подршка Маровићу у односу на Ђукановића и то посебно

код млађих и образованијих, „младих лавова” ДПС-а. Ђукановић је добио само очиту протоколарну подршку да још неко вријеме обавља ове функције, до брзе и очекиване смјене на разним нивоима.

Када се зна да ДПС не може контролисати општинске власти у Плујинама, Шавнику (на последњим изборима убједљив пораз ДПС-а), Колашину, Даниловграду, Андријевици, Жабљаку, јер је у тим општинама побједила идеја заједничке државе, онда се види у каквој се безизлазној ситуацији налази заправо не само Ђукановић, већ и читав политички систем у Црној Гори. Ако се овоме дода чињеница да је дио муслиманских гласова изгубљен за сепаратну опцију јер су муслимани најзад схватили да неће због туђих интереса са пасошима ићи за Нови Пазар или Тугин, онда овим пређашњим градовима треба свакако и Рожај, па и Бијело Поље. Можда чак и Бар. Оно што остаје Милу то остаје и Шиптарима. Улцињ, Плав, Тузи ако од ње не направе општину.

Наравно, незаобилазно је Цетиње које је једино, са већином православног народа за сепаратну опцију. Могуће да више и нијесу православни, већ поунијажени потомци оних који су некада прослављали славну Обилића пољану, чувени Ловћен. Ако се узме у обзир да Цетињани важе и за највеће и најбројније сараднике сваке власти и сваке полиције (да не понављамо причу о Биролију из 1942. године) али и број становника, онда овај режим са ове пријестонице нема неку квалитетну подршку.

Шта заједничко има Гусиње и Цетиње остаје да се види, али оно што је сигурно да овдашња власт пада. Падааа.

Ђукановић одлази у историју, а можда доскочи и до Спужа.

Дејан Шутовић

ОДЛУКА БЈЕЛОПОЉСКОГ ГРАДОНАЧЕЛНИКА ПРЕД
ЈУЧЕРАШЊУ СЈЕДНИЦУ СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ

**Ђорђије Лукић
подноси оставку
и напустио ДПС**

ТРИЛАТЕРАЛА

Трилатерална комисија - Трилатерала није тајна организација, него је Трилатерала лихварски форум који окупуља највеће експерте и умове свијетске и мијеша се у државну политику свих држава, највећих и најмањих, усмеравајући је прецизно према лихварским интересима, а то значи осигурању лихварског капитала. Трилатерала преко својих најпознатијих експерата анализира економски, политички и филозовски појаве и стања на планети и ствара стратегију манипулисања политичким ситуацијама у свим земљама у којима лихвари имају рачунице. Сила великих сила је принуда сваком региону да се повинује предлозима и одлукама Трилатерале

Трилатерала арбитрира свуда гдје јој је интерес разним начинима: утијенама, кредитима, ембаргом и бомбама НАТО авијације

Трилатерала је заумљена и основана у јулу 1972. године, на састанку седамнаест интелектуалаца на челу са Збигњевом Бжежинским на имању лихварског цара Дејвида Рокфелера, а оснивачка скупштина је одржана у октобру 1973. године у Токију, на којој је Дејвид Рокфелер изабран за почасног предсједника Трилатерале, а њен први предсједник је Збигњев Бжежински, замјеник му је Мекинс, а координатор Френклин.

Извршни комитет Трилатерале чини тридесет чланова: девет из САД, два из Канаде, дванаест из Европе и седам из Јапана. Њихове одлуке су обавезне за регионалне органе. Извршни комитет има повјерљиви експертски тим, савјетодавног карактера. Пленарна засједања одржавају се једанпут годишње, никад на истом мјесту. Научна студија је увијек основа за дискусију. Студију израђују три експерата из три региона.

Историја Трилатерале сведочи да се на засједањима дискутује често само о прагматичним проблемима, рецимо о енергетским изворима. Лихварски интереси су основни бригеријум овог лихварског форума.

На почетку Трилатерала је имала сто двадесет чланова, данас има тринадесет пет чланова. Чланство се регрутује из редова банкара, мултинационалних компанија, политичких кругова, научних радника и новинара, а

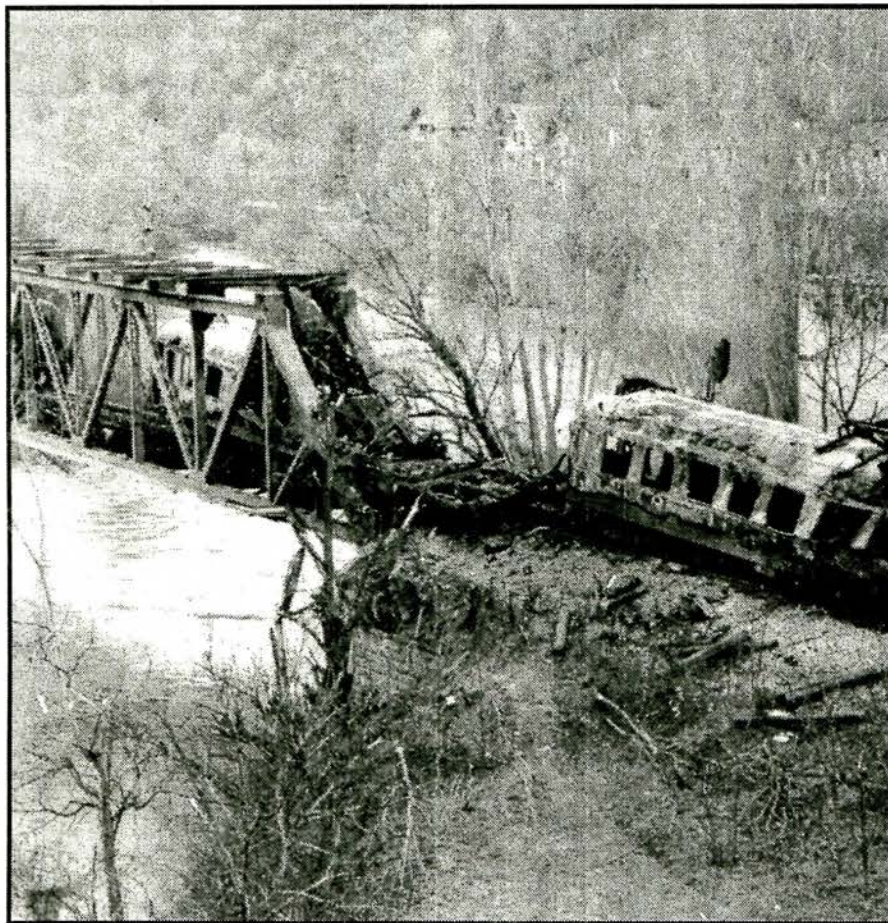
нема фиксног броја чланства.

Избором на функције у државном апарату и јавним службама, чланство се суспендује неучествовањем у доношењу одлука, али не и у спровођењу политике. Рецимо, избором за генералног секретара ОУН-а или за министра у државама чланицама Трилатерале, онда се примењује суспензија тог члана приликом одлучивања на засједанима. Чланство је подијељено овако: САД и Јапан имају по 85 мјеста,

Европа 150, а Канада 15 мјеста.

Седам водећих земаља свијета, група Г-17, САД, Канада, Велика Британија, Јапан, Њемачка, Француска и Италија, чине силу Трилатералу.

Распадом СССР-а, чиме је нестао главни стратешки противник Трилатерале, у круг је примљена Русија, па сад је то група Г-8, чиме је Трилатерала успоставила контролу и утицај на понашање Русије и њено усклађивање с интересима Трилатерале.

Члан Трилатерале Цими Картер је изабран за предсједника Сједињених Америчких Држава 1976. године. То најбоље говори колики је утицај Трилатерале, моћног лихварског форума, на збивања политичка на планети. Ако Трилатерала може да изабере свог члана за предсједника САД-а, па како да не утиче на избор предсједника у некој малој земљи?

Трилатерала врши утицај на три колосјека: убацивањем својих чланова у највише државне институције и на највише функције, сазивањем конференције на врху и користећи постојеће међународне организације. Један од оснивача Трилатерале, господин Мондјел, изабран је за потпредсједника САД-а. Дакле, Трилатерала има толику моћ да бира предсједника и потпредсједника САД-а.

Логика економских интереса усмјеђена дјеловање Трилатерале.

Сам Дејвид Рокфелер каже да Трилатерала није никаква мистериозна и тајна организација, него је то скуп најекспертнијих мозгова свијета, који служе лихварској свемоћи, а лихварски цареви су Рокфелери и Ротшилди, који контролишу најважнију производњу на планети, а банке у њиховим рукама врцају паукове мреже којима омотавају сву планету. Са циновским пауком можемо упоредити лихварску интернационалу, а њене мреже глобалистичке омотавају сву планету и сисају јој сокове капитала лихварски пауци. Лихвари могу да мијењају неуставним путем поредак у свим земљама свијета, а то чине стратегијом шаргарепе и батине. Трилатерала је средство типичне америчке манипулације при мјењању структуре држава неуставним путем – или ћете кредити или бомбе! Рокфелер је преко Картера извршио државни удар. Трилатерала је нова верзија Рузвелтовог Њу Дила, подигнутог на међународну раван ради дизања елана мултинационалном капиталу који је запао у кризу. Све ће Амери урадити планети само да САД не дође никад у кризу из 1929. године.

Дакле, Трилатерала је организација транснационалног финансијског капитала. Трилатерала је слична Римокатоличкој цркви и Коминтерни. Заједничко им је да су транснационалне, територијално неограничене и незајажљиве, те да потчине неку територијално организовану државу.

Најсвјежији примјер данас је за то покоравање Србије косовским ратом, пошто су САД бациле око на Косово и Метохију. Тренутно је на удару Трилатерале Авганистан.

Трилатерала је савремени Цингискан.

Момир Војводић

ЕКОЛОШКИ ТЕРОРИЗАМ

Пљевља, град на сјеверу абнојебске Црне Горе, на југу Србије, на истоку Републике Српске, позната по неизмјерном природном богатству које је Бог подарио обом простору и обом народу. На простору од 1.345 км² простиру се: непрегледне шуме и пашњаци, неизмјерна рудна богатства (угаљ, олово и цинк, барит...), плодноне њиве и ливаге испресјечане бистрим потоцима и ријекама, окружене и нагбишене планинском љепотицом Љубишњом

Укратко, ако би заиста постојао рај на земљи онда су то заиста била Пљевља, све до доласка на власт неодговорних, похлепних, лакомислених живих бића у људском облику која од Пљевља стварају, полако и сигурно али сасвим плански и темељно прави пакао. И све то за рачун остварења својих и личних ситно – шићардијских интереса.

Захваљујући том и таквом богатству било је за очекивати да Пљевља постану модеран и развијен град који би захваљујући природном дару и несвободном стваралачком раду народа живео у благостању и помагању другима. Али испаде сасвим друго, захваљујући „људима“ овог краја. А обећавали су

нам златна брда и долине, по оној народној, „Не лишњи.....!“

Отварајући у Шулима рудник олова и цинка, наши тадашњи душебрижници „синови народа и народности“ обећаше народу да ће јести златним кашикама јер такво је богатство на овом простору, а доведоше нас до просјачког шгапа, па ни дрвеним кашикама немамо шта окусити. Шула постадоше разорено, напуштено и заборављено рударско насеље са свим оним невољама и проблемима који долазе као последица такве политике, политичких обмана, похвала и шарених лажа.

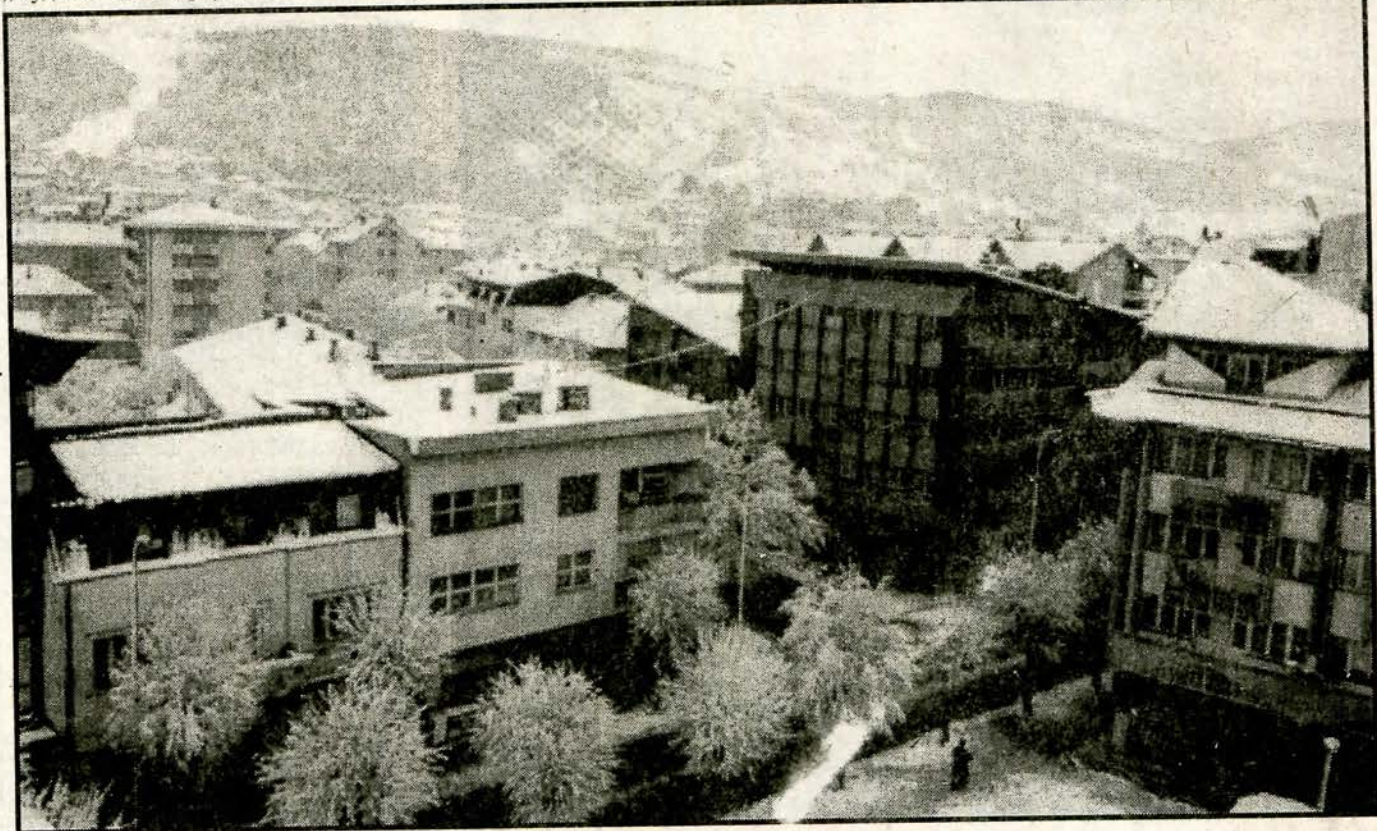
„Синови народа и народности“ усред града направеше цементару упркос противљења народа, иако су и сами

знали какву еколошку бомбу намећу народу Пљеваља. Али знали су да ће проневерјама и неовлашћеним преузимањима (комунистички изрази за крађу и пљачку) себи и својој породици и ко зна још коме, обезбједити „азил“ на неком угоднијем и еколошки заштићеном мјесту далеко од мача правде.

Али...!

Када су задовољили дио својих мегаломанских материјалних потреба, жеђ за влашћу, али са неког другог нивоа, постала је неиздржљива. Борба за власт не бира средства.

Да би година „почела јануаром“ и да би се исфинансирала још једна бескрупулозна подвала народу цементара

Термоелектрана је постала златна кока носиља колонијалних власти из Подгорице. Уосталом с тим циљем је и прављена.

Термоелектрана је главни носилац експлоатације и пљачке наше општине.

Термоелектрана је главни протагониста еколошке катастрофе која је задесила народ Пљеваља.

Термоелектрана је терминатор биљног и животињског свијета на простору општине (не знамо у коју групу је народ смјештен).

Термоелектрана нам, захваљујући начину свога рада, обезбјеђује црни снијег, црне дане и црну судбину.

се затвара и продаје будућност (кажу Албанији), а „млади, лијеги и способни“ загрћу се новим шињелом тираније.

Термоелектрана, која је већ била у погону, будила је наду овом народу да ће бити носилац развоја и напретка не само наше општине већ и ширег региона. Та очекивања су изневерена и нада је постала пушта жеља када је народ коначно схватио велику подвалу режима и да је преварен јер је:

Термоелектрана постала златна кока носиља колонијалних власти из Подгорице. Уосталом с тим циљем је и прављена.

Црни прах који нас непрестано засипа много је разорнији, опаснији и има далекосежније последице од оног измишљеног, бијелог и лијепог упакованог у коверте.

Термоелектрана, је главни носилац експлоатације и пљачке наше општине.

Термоелектрана је главни протагониста еколошке катастрофе која је задесила народ Пљеваља.

Термоелектрана је терминатор биљног и животињског свијета на простору општине (не знамо у коју групу је народ смјештен).

Термоелектрана нам, захваљујући начину свога рада, обезбјеђује црни снијег, црне дане и црну судбину. Црни прах који нас непрестано засипа много је разорнији, опаснији и има далекосежније последице од оног измишљеног, бијелог и лијепог упакованог у коверте.

Термоелектрана и политика која је води поред тога је главни кривац за еколошки тероризам у Пљевљима.

Термоелектрана је главни снабдје-

вач електричном енергијом авнојејевске Црне Горе (60 одсто потреба подмирује се из Пљеваља, а Пљевља троше свега 2 одсто укупне енергије).

Имајући у виду и значај у улогу Термоелектране у укупном животу народа, народ Пљеваља се са великом забринутости за свој биолошки опстанак пита: да ли у данашњем режиму на било ком нивоу власти постоје људи и институције које прије свега хоће, које могу, које смију и које на крају морају да заштите овај народ од уништења.

Одговор је кратак и јасан – не постоји.

Не постоје из разлога што се њихови интереси не поклапају са интересима народа. Како се може од колонијалних власти очекивати да брину народну бригу у свом колонијалном поседу какав су Пљевља данас. Њих данас уосталом као и интересује само улагање у средства за експлоатацију и у људе у Пљевљима који ће их беспрекорно и беспоговорно слушати и обезбеђивати бесповратну потпору њиховој неконтролисаног власти. За узврат они

ЖАО МИ ЈЕ, ПРЕДСЈЕДНИК
РАДИ СВОЈ ПОСАО!

Термоелектрана и политика која је води поред тога је главни кривац за еколошки тероризам у Пљевљима. Термоелектрана је главни снабдјевач електричном енергијом авнојевске Црне Горе (60 одсто потреба подмирује се из Пљеваља, а Пљевља троше свега 2 одсто укупне енергије).

ће таквим послушницима дати дио плијена и довести их у своје ближе окружење по срамно обављеном послу. То што Пљевља постају економски, еколошки и у сваком другом погледу разорена њих много не брине. Но, то им уопште образу и моралу неће сметати да првом приликом у наредној предизборној кампањи долете овамо горе у планине, без обзира да ли је „врела зима“ или „врело лето“, донесу обиље шарених лажа заливајући их лажним крокодилским сузама и „замоле“ вас (народе Пљеваља) запријете вам, уцијене радним мјестом, породичом и животом да им омогућите да и даље кроје вашу судбину.

Тачно је да су Пљевља одувјек била трн у оку колонијалним властима, јер су знала и умјела да се боре против свих недаћа које су их сналазиле, без обзира да ли оне долазе директно од колонијалних власти или њихових полтрона, локалних помоћника који су углавном и одговорни за данашњу судбину Пљеваља.

Ти локални властодршци и локални потпораци колонијалних власти у ријетким приликама се сјете да проговоре и о проблемима који су притисли овај град и овај народ.

Ти проблеми су настали захваљујући њиховом ангажману на локалном и републичком нивоу власти. И то се сјете само понекад и углавном онда и само онда када су угрожени њихови лични интереси. Када се затресу директорске фотеље јер осјете да су политички истрошени и одбачени од своје политичке партије, јер је рок једнократне употребе истекао. Не кукају сад они на сва звона (а досада се нису ни чули као да су проблеми тек сада настали) да је Рудник у катастрофалној економској ситуацији и да је остала привреда(?) на страховито ниском нивоу (а она буквално не постоји) ради привреде и народа Пљеваља већ.. „не лаје куца ради села већ ради себе“. Покушавају опет и поново продати народу „рог за свијећу“, продати му опет шарену лажу, подметнути му „нагазну мину“ и представити себе заштитницима интереса народа Пљеваља, а велом заборавом прекрити своје не само десетогодишње већ вишедеценијске срамоте и нечасне радње против интереса овог града и овог народа.

Али доследни својој дугогодишњој политици према сопственом граду и народу забијају као Нојеви главу у пијесак не желећи да јавно виде, јавно осуде и одговарајуће мјере предузму

против виновника еколошке катастрофе која је задесила народ Пљеваља.

Тај, најблаже речено еколошки (да не помињемо економски, културни, информативни и сваки други) тероризам, који се систематски спроводи над народом Пљеваља не бива чак ни вербално осуђен од званичника органа Општине, Скупштине општине. Не желе наши локални званичници из Социјалистичке народне партије потпомогнути онима из Демократске партије социјалиста, Народне странке и Социјалдемократске партије (гласање је увијек и редовно по овим питањима 35 њих према 1 радикал), јер знају колика је тежина одлука које доносе званични органи у име народа. Боје се да им колонијалне власти, односно њихове политичке врхушке из Подгорице не замјере што им јавно скидају дугогодишњу маску и раскривавају њихову погубну политику према Пљевљима. Но, и они се потајно надају да (али уздајући се у Бога и народ то се неће десити), узму и преузму фотеље колонијалне власти у Подгорици и да несметано наставе њихову већ добро познату погубну политику према народу Пљеваља, сјеверноколонијалном посједу свих досадашњих режима из Подгорице.

Зато њима смета, зато не смију да јавно и званично бар констатују ако не и осуде катастрофално стање у Пљевљима, у свим сегментима живота и рада јер би тако посјекли грану на (о) коју се мисле з..... (засјести).

Но, то их не спречава (спремајући опет и поново подвалу народу), а образу им не смета да лију крокодилске сузе над тешком судбином Пљеваља на неким неформалним полуилегалним састанцима, скуповима, сједeljкама и теревенкама, а све у сврху дневно-политичког маркетинга политике која је затегла омчу око врата Пљевљима.

Народе Пљеваља! На дјелу је најдрастичнији пример еколошког, а самим тим биолошког и хемијског, економског, културног, информативног и сваког другог терора на простору наше општине.

Очигледо је да о интересима наше општине и њеног народа нико не води бригу, ни локална власт, која има највећу и обавезу и дужност, а најмање републичка, или тачније речено колонијална власт у Подгорици.

Препуштени смо на милост и немилост њиховим погубним политикама. Крајње је вријеме да се коначно запитамо каква будућност очекује и нас и нашу дјецу у граду на Брезници.

Покажимо и докажимо им свима редом да у Пљевљима поред шуме, угља и струје постоји и народ. Народ жељан живота!

Милун Терзић

ФАЗА РАЗЈАШЊАВАЊА

Док криминал цвета Божидар Вукчевић, државни тужилац „појма нема ни о чему“? Скоро свакодневно стижу подаци о умјешаности државног врха Црне Горе у криминалне послове. Служба ДБ рекегаш у дуванском послу. Хапшење Срећка Кестнера убрзава процес разјашњавања

Док криминал у Црној Гори достиже свој највећи организациони процват државни тужилац има само један једини задатак који је себи поставио далеко прије постављења на ову функцију – да испуњава сваку жељу Милу Ђукановићу. Очито да је слијепа послушност тужиоца Божидара Вукчевића већ постала антологијска и добар материјал за творце вицева, ако је уопште икоме и стало до смијеха.

Обилна документација о умјешаности црногорског државног врха у криминал изгледа да тужиоца Вукчевића не интересује. Не интересује га ни изјава Вељка Ракочевића, некадашњег радника МУП-а, а садашњег генералног директора Дуванског комбината у Подгорици, који каже да је транзит или послове са цигаретама „пратило веома мало пратеће документације“ и како то он појашњава „специфичношћу Службе државне безбједности“?!

Шта је Служба ДБ радила са дуваном може да се закључи, како већина наивних људи мисли, да та „бранша“ треба да води рачуна о безбједности државе јер је у нашој околини огроман број терориста (Албанија), усташких зликоваца (Хрватске), потенцираних побуњеника (Турци, Диноша, Бар, Рожаје и Улцињ).

Наш, како ствари стоје, Дувански комбинат је са „производњом посебног програма цигарета почео још 1992. године. Тада је црногорска Влада „стимулисала“ ову „производњу“ не наплаћујући извозну таксу која је иначе требало да износи 2,5 долара по килограму дувана. Марку за МТГ, односно себе, а марка по килограму ишла је у неки од тајних фондова МУП-а, односно Државне безбједности Црне Горе. Да би иронија била већа Боровић је писмено обавјестио Дувански комбинат у Подгорици „да његова фирма може бити једини купац дувана и да ће извоз за Невесиње пратити и полиција“?!

Тако је и верификована и маржа за полицију. Објашњено је да ће купац бити фирма „Вележ“ из Невесиња.

У послове се ушло и замјеник директора фирме МТГ Бранко Вујошевић, који је иначе био искусан „дуванџија“ пошто је раније радио у ДКП-у. Обавијестио је руководство предузећа да је „легалан извоз дувана за Албанију – забрањен“. Могао се само пребацити нелегалним путем, односно шверцом. Да су Боровић и Вујошевић били и те како крупне криминалне зверке у овим криминалним пословима говори податак не само да су наредбе издавали руководству ДКП, већ и радницима ДБ и МУП-а Црне Горе.

За сво ово време тадашњи министар унутрашњих послова Филип Вујановић се понашао као да „ништа о свему томе не зна“. Невјероватно чудно да се конвоји шлепера упријегнутих у криминал крећу, а да то не „види“ министар полиције?!

Истовремено, док су се појединци као на примјер Боровић и Вујошевић, богатали уз благослов највиших инстанци власти, дотле је ДКП грцао у губицима а радници остајали без посла.

Очито да је икоме ко је веома моћан стало да виновнике дуванске афере истера на чистац. Како је затварање очију пред државним криминалом у Црној Гори било мотивисано политичким разлозима, тако је и садашњи лов на вјештице ослобађање од некадашњих послушника и полтрона. Типично за Американце.

Хапшење Срећка Кестнера на италијанско-швајцарској граници убрзава процес идентификације крупних криминалаца и у Црној Гори. Италија већ формира парламентарну комисију за испитивање италијанских дуванских криминалних путева у којима, како ствари сада стоје, главну улогу играју и председник Црне Горе и председник Владе Србије Зоран Ђинђић, Срећко Кестнер, Хрват и Станко – Цане Суботић из Ваљева.

Душко Секулић

УЛАЗАК У ЦРНУ ГОРУ

ВАСОВО ПЛЕМЕ НА СРПСКОЈ СТРАЖИ

Видак Вукићевић, предсједник Окружног одбора Српске радикалне странке за Васојевиће и Горње Полимље, врши интензивне припреме за предстојеће политичке догађаје у Црној Гори
Провјерени радикал, ратник и патриота има своје чврсте ставове о садашњим и будућим политичким кретањима

• Какве су политичке прилике у Горњем Полимљу?

Боље их је формулисати као политичке неприлике. Свједоци смо већ читаву деценију да се сјевер Црне Горе експлатише као пука изборна машинерија. Овдје су диобе увијек биле присутне, са или без разлога. Али, зашто данас диобе, зашто данас бјежати од исконске вјере, зашто данас диобе кад нам је од тога само горе, када смо њима осуђени на сатанизацију и деградацију? Зашто?

Можда због рецидива комунистичке власти у периоду после 1945. године. Можда због идеје која лансирана из тих кругова, да су нам ближи Броз и Ватикан од наших племенских првака: војводе Миљана Вукова, војводе Петра Бојовића, игумана Мојсије Зечевића...

Ови славни преци оставили су нам у наслеђе све врлине: моралне, војничке, научне. Зато народ ових крајева мора рећи: „Збогом“! неистинама, заблудама, лажима, мора рећи: „Доста је“! А најбољи начин за то је потезом пера на изборима.

Друго значајно питање које се ових дана намеће је јесу ли ово потомци Васовог племена, трагови његове тврде крви. Да ли се Васојевићи данас сјећају скадарских и мојковачких рана?

Сматрам моралним дугом државе да у ову оазу поштења и чојства, у ово мјесто за душевни одмор и надахнуће удахну и поврате живот, живот достојан човјека. Надам се да реализацију ове идеје Васојевићи препознају у програму и ангажовању Српске радикалне странке.

• Андријевица је до сада добро гласала за Српску радикалну странку осим на изборима априла 2001. Зашто?

На првом мјесту и у своје лично име и у име Српске радикалне странке захваљујем грађанима који су на свим па и

последњим изборима поглорили своје поверење нашој странци. Био је заиста изазов дати свој глас, нама, у условима онако поларизоване политичке стварности Црне Горе. Ради подсећања, у то вријеме формиране су двије коалиције „33Ј“ и „Побједа је Црне Горе“. Ми смо остали ван ових збивања, и то је наишло на негодовање једног дјела чланства. Неки од њих су чак Српску радикалну страну видјели као лидера просрпског блока. Подсећања ради, лидери ових коалиција су СНП и ДПС фракције некадашњег јединственог ДПС-а. Некада су они, на правди Бога, из републичког парламента и из свих општинских парламената уз обилату помоћ службе Државне безбједности удаљили легално изабране представнике Српске радикалне странке а на њихова мјеста довели самозване, од којих се неколико њих није ни налазило на изборним листама.

Надаље, друга чланица коалиције „33Ј“, СНС је на овим фамозним изборима истурила својег предсједничког кандидата и са 5.106 гласова омогућила досадашњем „суверену“ глатку

побједу. Трећа чланица ове „патриотске алијансе“, НС – је у оквиру коалиције „Да живимо боље“ заједно са садашњим „Владарима“ Црне Горе једном већ проиграла повјерење једног дјела српски оријентисаног бирачког тијела. Послије свих наведених манипулација ове коалиције навешћу и пар предизборних „маркентинских трикова“ којима су се служили активисти монтегринских режимлија: негдје решењем основних егзистенцијалних потреба, негдје запошљавањем члана породице, негдје кредитирањем и донацијама различитих сума и валута, а негдје и најгрубљим манипулацијама, тек, обезбиједили су довољан број гласова.

Ми, српски радикали Андријевице, били смо у тој „утакуци“ прилично хендикепирани одсуством елементарних потреба типа канцеларијски простор, економска средства, телефон...

Суочени са побројаним недостацима, буквално на улици, из својих џепова и личним ангажовањем у дистрибуцији пропагандног материјала и до најудаљенијих мјеста у општини провели смо какву-такву предизборну кампању. На другој страни, суочени са противзаконитом употребом основних друштвених добара за пропагандне потребе властодржаца на општинском и републичком нивоу, на име употребом државних, друштвених просторија, возила, телефона.

Гласови додјељени нашој странци не одсликавају право стање и надам се да ће до реалне слике доћи на неким наредним изборима, јер данас све чешиће када питамо изневјерене бираче гдје су предизборна обећања њихових „Побједника“ и „Југословена“ само слену раменима. Надам се да ће тај тихи, притајени, латентни отпор прећи у оштрији револт и да ће на неким наредним изборима, радник свој глас слободно упутити оном коме жели, без страха, а пензионер схватити да му пензију нико не даје – поклања, већ да је давно зара-

дио, и да свој глас упути правим, искреним, доследним, освједоченим патриотима, српским радикалима. Разумије се.

• Општина Андријевица је скоро 100 одсто српска. Међутим, већину гласова добија СНП чији се челници изјашњавају као национални Црногорци. Зашто је то тако ако се зна да андријевачки крај представља легло српства и националних снага Црне Горе?

Ово питање треба упутити аналитичару, историчару, али ћу дати одговор као и сваки други припадник овог друштва. Још нам је у свјетом сјећању по нека „директива“ из „дрвених времена“, то мора бити тако, и тако је, тај мора бити директор, и био је, хоћеш посао, хтио ти или не морао (!?) морао си бити члан СК.

Неки од нас су се прије, неки касније, а неки нажалост никада одрекли ових трагова полувјековног самоубиства. На жалост и општу несрећу српског народа у Црној Гори ове се „провјерене“ методе још увијек употребљавају.

Хоћеш посао, хоћеш пут, хоћеш ово, хоћеш оно, напиши присутнициу па тек онда може.

Доктор, економиста, правник, радник, сељак, приватник све чеће ће схватати да ће са својим поштеним радом врло тешко бити цијењен и постићи материјалну сатисфикацију и пуно афирмацију.

У овом контексту поручујем: ваш глас за Српску радикалну страну гарант је слободе и достојанства српске државе. Српска Црна Гора је постојала, постоји и постојаће док је радикала и Срба убијеђених у исправност програмских начела Српске радикалне странке.

• Власт у Црној Гори предвиђа скоро одцепљење Црне Горе од Србије. Како на то реагује народ Горњег Полимља и овог дијела Рапке земље?

Откидање дијела тијела сигурно много боли. Ампутирање руке, ноге може се поредити са покушајем евентуалног отцепљења Црне Горе, њеног евентуалног иступања из федерације и

правног система СР Југославије. Надам се, да се неће узалудним показати вјековни труд наших великана на припреми терена и раду на уједињењу.

Свима нама је позната стара клетва: „Имао па немао“. Нећемо дозволити да ова судбина задеси и наш народ. Природни закон нам упућује пар јединствених али вриједних порука: Већи опстаје, бројнији побјеђује, заједно смо јачи!

Сва ова прича о одвајању и принципу је „силовање“ историје, изрутивање традиције, занемаривање вјековних тежњи о заједничком животу. У ствари ради се о скретању пажње са „сиве“ реалности, затварање очију пред истинном, а она је отприлике оваква: привреда у колапсу, предузећа не раде, „анемична“ економија, радници на улици (а не дај боже, поново на улици).

Створен је круг богатих, и прави разлог свему овоме је очување њихових привилегија. То је прави разлог за све ове неприродне покрете и то као дио вјеште режије по рецепту: „Завади па владај“. Ти буди за, а ја ћу против заједничке државе, а ти народе трпи и грцај у својој биједи и немаштини, а ми ћемо владати.

Но, на све ово српски радикали Полимља имају одговор још већ давне 1992. године. Предвиђели смо овакве догађаје, и донијели одлуке којих ћемо се придржавати. Прилажем и текст одлуке те скупштине:

Правоснажност Подгоричке скупштине црногорских првака и племенских представника из крајева Црне Горе о проглашењу уједињења Србије и Црне Горе у једну државу из 1918. године за народ Васојевића је неспорна и необорива, а овом одлуком оснажена за сва времена док постоји овај народ.

С великим пијететом наводимо образложење Одлуке Подгоричке скупштине:

Српски народ у Црној Гори једне је крви, једног језика и једних тежњи, једне вјере и обичаја с народом који живи у Србији и другим српским крајевима; заједничка им је славна прошлост којом се одушевљавају, заједнички идеали, заједнички народни јунаци, заједничка питања, заједничко све што је дан народ чини једним народом.

2) Изражена воља српског народа Црне Горе на референдуму 1992. године као конститутивног народа је неприкосновена.

3) Свако евентуално насилно сепаратистичко проглашавање независности Црне Горе било би директно самоубиство своје нације и фашистички геноцид над српским народом.

4) Конфедерални Устав из 1992. године треба на првом засједању вишестраначке Скупштине Црне Горе укинути како би тиме правно и фактички

БИОГРАФИЈА

Рођен сам 28. 06. 1954. године – Видовдан, у Краљским Борима, општина Колашин. Тако да у мојој породици, патријархалној, гдје је једини извор прихода био тежак рад на селу, није било дилеме око мог имена, иако сам седмо дијете фамилије.

Основну школу завршио сам у родном мјесту, а средњу машинску у Титограду (Подгорици). Сматрајући да се човјек учи док је жив, уз стално професионално усавршавање, тренутно посједујем пети степен стручне спреме, а упркос свим обавезама, студирам машинство.

После одслуженог војног рока, резервни сам старешина ВЈ. Ожењен сам и имам два сина. Старији је при самом крају ПМФ на приштинском универзитету, а млађи на Војној академији ВЈ, РВ и ПВО у Београду. Супруга је наставник српског језика.

Запослен сам у „Термовенту“ у Андријевици, гдје сам од радника до руководиоца производње одрадио тридесет година, гдје је и данас моје радно мјесто.

Сматрам да организован човјек стигне да одради оно вриједно, тако да сам нашао времена и активно сам укључен у рад гусларског друштва „Војвода Миљан Вуков“ гдје сам водитељ и предједник скупштине друштва.

Од самог почетка вишестраначког политичког система, члан сам Српске радикалне странке, а од оснивања СО Андријевица одборник у општинском парламенту. Као предједник ОО Српске радикалне странке др Војислав Шешељ Андријевица и предједник беранског Округног одбора, члан сам Централне отаџбинске управе. Моје идеје и рад базирају се на коректној примени моралних принципа и норми, владавини права, поштовању закона и статута странке којој припадам.

биле избјегнуте намјере црногорских сепаратиста и сецесиониста о раздвајању Црне Горе и Србије. Српска радикална странка, народ Васојевића и Сјеверне Црне Горе никада неће признати одлуке које би се односиле на одвајање од своје матице Србије. Зато поручујемо: не играјте са нашом судбином, животима и образом.

5) Ова Одлука донешена на Великој народној скупштини српских радикала у Беранама, дана 28. новембра 1992. године, уз пуну сагласност представника и народа Васојевића, Сјеверне Црне Горе и Српске радикалне странке.

Општински одбори Српске радикалне странке из Берана, Андријевице, Плава и Рожаја.

• Некада је у Беранама било и пет одборника у СО. Шта је данас са радикалима у том граду који и те како слови за српски?

Када се помиње Беране одмах видим величанствено здање манастира Ђурђеви Ступови, које каже ко смо и шта смо, и стоји као гаранција да ћемо бити што смо били. У том минулом времену било је као и у другим српским племенима појединачно који су крајем 18. вијека и почетком 19. вијека прелазили у другу вјеру, да би спасили главу, породицу, да би преживјели. Захваљујући духовном вођи манастира игуману Мојсију Зечевићу већина се вратила у православље.

Данас, 21. вијеку, једнакост и толеранција, добијају на вриједности, сигурност и људско достојанство су саставни дио друштвених потреба сваке индивидуе, а српска радикална странка, спремна је кадровски, морално да све ово обезбједи, да постане вођа општег просперитета. У својим редовима ОО Српске радикалне странке Беране има људе способне да беранска предузећа врате на прави пут. Има међу радикалима Берана твораца идеја чија би реализација била у општем интересу. Изневјерени бирачи који су своје повјерење поклонили **политичким и отмичарским** странкама, који „претрчавају из једне у другу коалицију” сада се све више због тога кају.

Надам се да ће они и сви други прави искрени Срби препознати квалитет у нашој странци, нашим програмима идејама, људима и да своју грешку неће поновити, већ ће свој глас дати Српској радикалној странци и себе довести у ситуацију да заиста одлучују о својој судбини и тиме обезбједити поштовање наведених гаранција, светиња.

У памет се браћо Беранци...!

• На априлским изборима имали смо пад у Плаву. Шта је по српједи?

Плава је по много чему специфична средина. Наши активисти су својевре-

мено у овој општини доживљавали непријатности због декларисања као српски радикали. Нама, ето, никада није сметало када се неко декларише по националној опредељености.

Ми, српски радикали, међутим, никад нијесмо у Плаву наишли на разумијевање, ни расположење општинских власти по питању додјеле канцеларијског простора гдје би се могло радити.

Српско, православно становништво Плава неминовно мора схватити неопходност уједињења српског живота ових простора уз поштовање свих осталих који ту живе. На крају, ако Албанци гласају албанску партију, муслимани муслиманску, зашто Србин не би гласао српску, Српску радикалну странку. Освијести се, Србине, брате!

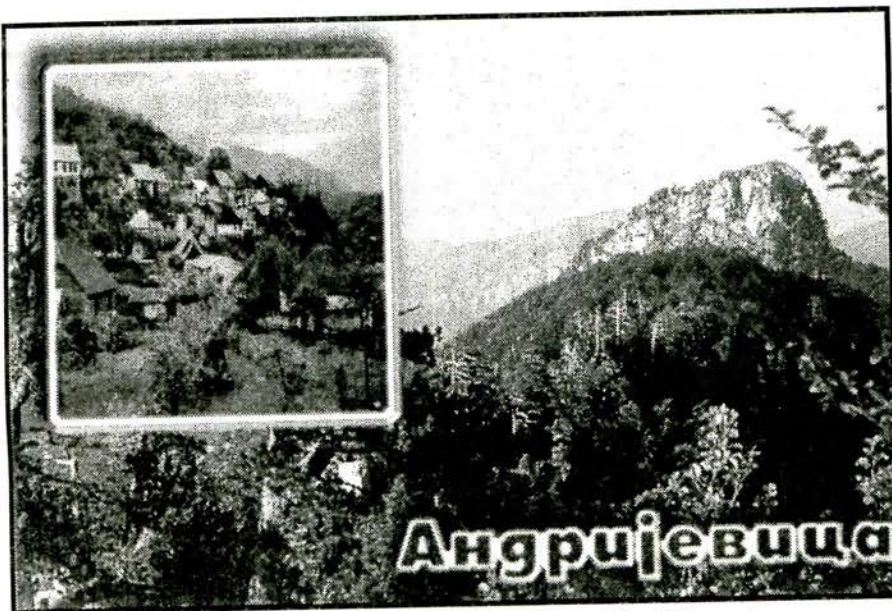
• Ова година у коју смо загазили предвиђа бурна политичка дешавања. Шта ће се дешавати у вашем крају?

За предвиђање треба ангажовати пророка, али постоји нешто што је видљиво свима нама. Довољно је бити објективан, непристрасан и лако је уочити, агонија ће се наставити.

Слика је јасна, народ подјелен а сиromашан, народ завађен а челници уживају. Радници без плата, просјечан „нормалан” човјек није у стању да дјецу опреми за школу, факултет, а „тамо они” само нас дијеле, на Србе и Црногорце, на вјернике и невјернике. Бирамо их у парламент, а тамо вулгарност и увреде, које не приличе том високом дому, па ни лепо васпитаном нормалном човјеку. „Тамо они” само ускачу у фотеле, кад зафали позиција, функција, одговорних дужности, они измишљају нове. Из својих скуких лимузина они остају глуви и ћорави на поруке и захтјеве свог народа, оних који су их довели на те позиције.

Ријеч, двије о контрасту сјевер – југ. Док се „доље” стално нешто ради, главне инвестиције и активности Дирекције јавних радова усмијерене су „доље”. Тако „доље” имају десетак ТВ канала, а овдје на сјеверу један лошији а други гори. Созину буше ли буше, а наш Грешљевик – Лијеву Ријеку и Чакор (поносни царски пут) ни чистач зими да „походи”. Дом културе у Андријевици се зида као „Скадар на Бојани”. Наши активисти на пример, просветни радници, имена ћу изоставити из размљивих разлога, суочени са неправдом, једном без разлога дат отказ, а други не може да реализује једно од својих основних права сваког запосленог.

Но, ипак са више оптимизма ћу гледати на будућност, и са више ведрине правим прогнозе кад оцијеним да се у Србима буди оно највредније чиме располажу. Жељу за промјену, за ча-

стан живот достојан човјека и једном ријечју, радикалне идеје.

• Вашом иницијативом градско гробље у Андријевици добило је назив Српско православно гробље. Како је то одјекнуло међу грађанима?

То сам учинио на велику иницијативу наших чланова, грађана, симпатизера, поштовалаца, гласача. Ово је пример како се изабрани одборник – посланик одужује бирачком тијелу. Надлежној комисији општинског парламента, компетентној за ова питања, поднио сам захтјев да градско гробље добије име „Српско православно гробље“. Комисија за давање имена – насеља и улица усвојила је овај предлог. После проласка кроз Скупштинску процедуру и већинског усвајања од стране одборника одлука је постала пуноважна.

Поводом овога било је немишних тренутака на скупштинском засиједану нпр. изјаве двоје одборника ДПС-а, али то треба што прије заборавити. Промена имена наишла је на позитивне реакције грађана. На исти начин поступиле су неке мјесне заједнице. Изузетно ми је драг коментар једног старине: „И мртви су задовољни“. Неки симпатизери ДПС-а у кругу својих пријатеља интимно карактеришу овај чин позитивно. Користим прилику да се свима захвалим који су учествовали у доношењу ове одлуке.

• Сјеверна Црна Гора је потпуно разорена од стране власти у Црној Гори, власти која је у својим редовима имала и врх СНП – када су били заједно у ДПС. Зашто то грађани заборављају?

Ово питање захтјева најдубљу анализу најеминентнијих експерата из области политикологије, историје па и психологије. Ја ћу дати скроман осврт

из мог угла. И најобичнијем лаику очигледно је било да је то промена имена. Мање козметичке измјене ДПС-а нијесу донијеле ништа ново у односу на њене политичке коријене, СК. Са улице директно у фотеље ускочили су тада „млади“, способни и поштени. Касније су наступиле економске кризе, отпуштања радника, инфлација, стечаји, откази, ликвидација предузећа, ратови, прогони, „кумовске“ приватизације, изборне крађе. Данас од тога перу руке баш они, партија се подијелила. Дојучерашње патриоте и јуришници данас су миротворци и борци за људска права. Дојучерашњи управници – начелници – предсједници управних одбора најљући су борци за право и тражење лопова и нелегалности, а народ сјевера Црне Горе памти, опрашта али не заборавља и трпи, али докле?

Неизбрисив траг у сјећању оставила је „дарина“ на Биочу, увођење радне обавезе. Данас смо свједоци претјеране експлоатације сјеверних шума. Заборављени су ови крајеви по питању финансирања, улагања, градње. Без обзира којој струји и фракцији некадашњи ДПС сад припада, „патриотском“ или „сецеонистичком“, ти људи су наинијели ненадокнадиву штету народу, привреди и природи Црне Горе.

Кад ће нешто предузети по овом питању и да ли ће? Ми, драги грађани, ми са вама заједно, разумије се.

Када будемо располагали довољним бројем ваших гласова, када стекнемо ваше пуно поверење, које, вјерујте, заслужујемо.

• Каково је сада расположење народа за Српску радикалну странку?

Бројни грађани цијене поштују и гаје симпатије према Српској радикалној странци, што због њених програмских начела, што због људских квалитета њеног лидера и страначког руководства, у којима су препознали умне, до-

стојанствене, непоткупљиве и непоколебљиве људе. Сматрам да ће се ускоро стећи услови да изманипулисани бирачи постану свјесни своје грешке. Да ће уочити све неправилности у раду оних којима су поклонили своје повјерење. Данас њихови повереници воде земљу путем економског, привредног и моралног суноврата. Изазивају дубоке подјеле и неслагање у народу, а они лично и њихове породице воде лагодан живот захваљујући општим друштвеним добрима, које обилато користе, као своје, и приватна предузећа која су формирали по доласку на своје функције.

Надам се да наредни период доноси још популарности Српској радикалној странци јер грађани све више у њеном програму препознају остварење својих интереса. На првом мјесту овдје мислим на строго дефинисане националне интересе, питања економског просперитета друштва, регулисања људских права и слободе.

Друго што ми даје наду да ће се увећати број присталица Српске радикалне странке на овом простору је процес националног буђења. Наиме, вријеме је да Срби на српској земљи почну да мисле, говоре, раде и живе српски. Начин на који ће се ово најпотпуније урадити је приступање Српској радикалној странци. Јер ће у њој мјесто наћи припадници свих друштвених структура. То је начин да у овом тешком и судбоносном тренутку допринесемо побољшању општег стања и очувању заједничке државе.

• Шта мислите о издању „Велике Србије“ за Црну Гору?

Ово издање „Велике Србије“ доживљавам као један позитиван гест страначког руководства, јер у условима медијске блокаде са којом су суочени радикали у Црној Гори ово је једини начин да се оствари одређен контакт са народом и бирачима. Није лако остварити неке битне резултате на изборима, када двије коалиције у својим рукама држе скоро све медије. Медијски простор за репрезентовање идеја, програм, за радикале је веома сужен, готово сведен на минимум. Све пропагандне и предизборне активности које радикали проводе на сјеверу Црне Горе са циљем да се адекватно и коректно информишу бирачи, финансирају се из сопствених средстава. Локалне новине, радио-станице и ТВ куће из страха од актуелног режима и њихове могуће одмазде најчешће остају глуве на бројне захтјеве за наступ Српске радикалне странке. Тако да је издање „Велике Србије“ један вид комуникације. „Велику Србију“ читају бројни грађани.

Захваљујем се и поздрављам овај поступак редакције „Велика Србија“. Разумије се!

Александар Михајловић

АОЈ ГЛАДНА МАЈСКА ЗОРО, КРИМИНАЛНА ЦРНА ГОРО

Шта се сада дешава у политичком животу Црне Горе нијесмо питали политичаре већ обичне грађане, покушавајући да од обичног човјека добијемо што објективнији одговор како преживјети ове дане кризе. Криза није само политичка већ свакако и економска, људи су буквално гладни, социјална ситуација све гора, док званична власт пјева о успјесима. Очито да и овај податак говори о двије чињенице и то прво да се актуелна владајућа гарнитурa „одвојила“ од стварности, а друга да су појединци из власти ријешили своје социјално стање генерацијама унапријед. Мислимо на њихове породице и родбину

Док људи гласају парламентарна „опозиција“ сања како да што прије дође на власт, али се стиче утисак, не због бољитка народа, већ да би се и они овајдили, наравно и њихови. Паклени круг је створен, а шта са становништвом питали смо грађане

Невенка Радиновић (34): Народ гладује, народ пати док се власт расипа. Људи који су преко ноћи постали богаташи живе далеко од наших проблема и наочиглед свих нас просто уживају. Рјешење је свакако да ови са власти оду што прије. А што се тиче коалиције кобајаги „Заједно за Југославију“ они су исти као и режим. Не би ме изненадило да и са њима доживљавамо голготу као и са овима који су сада на власти.

То је иста групација људи. Ја не кријем, навијам за радикале. Гласам за њих и они ће, ако не буду покрадени, ући у Скупштину Црне Горе.

Зорица Добровић (44): Нема те силе која ће раздвојити Србију и Црну Гору. Ова власт је катастрофа. Они контролишу полицију, новац, медије заједно са опозицијом у Скупштини. Иначе су исти. Живјели радикали! Наравно српски.

Јованка Цикић (45): На ниске гране је спала поносна Црна Гора. Са оваквом влашћу нећемо далеко. Нема те снаге која ће одвајати Србију и Црну Гору, референдум могу добити само ако покраду. Прво су нас осиротишили, а сада хоће да нас одвајају од сопственог народа. Ја сам рођена у Андри-

јевици гдје народ једном душом дише са Србијом. А и овдје куда се крећем све више људи схвата да је раздвајање и уништење СР Југославије катастрофа. Убудуће свој глас дајем Српским радикалима, они су сачували образ!

Милорад Лукачевић (47): Нема те силе да раздвоји Црну Гору од Србије и обратно. Ко год то ради тај је издајник и тај се продао. Тачно је да живимо тешко и све теже али ми је најтеже то што покрећу питање уништења СР Југославије, односно раздвајање српског народа. Нека, чик, покашају да ураде попис становништва. Али поштени. Најбројнији људи у Црној Гори су Срби који нијесу дошли из Србије,

већ су им преци рођени на овом црногорском кршу. Србин сам и тим се поносим. Ову власт под хитно треба смијењивати. Нешто немам повјерења у овог Булатовића. Нешто шурује са Милом.

О радикалима мислим веома позитивно, баш ми је драго да се од почетка нијесу мијењали. Остали су оно што су одвајкада и били. Свака част!

Предраг Аврамовић (56): Ја сам из Рисна и Србин сам. Ја сам за заједничку државу Србије и Црне Горе. То у Рисну мисли већина. Нијесам за то да се распају наши гласови и због тога сам гласао коалицију „За Југославију“ а не Српску радикалну странку на задњим изборима. И опет ћу. Вјерујем да ће овај Булатовић, ако онај претходни већ није умно и могао, скинути овај ненародни режим. О радикалима мислим све

добро али се и ви прикључите опозицији на челу са Предрагом Булатовићем како би сачували Југославију.

Јелена Јаљац (41): Ја сам избјеглица и никад нигдје нијесам лошије живјела. Ово је црно да црње не може бити. Ја нијесам за ову власт иако ви мислите да јесам. Ја сам Хрватица и уда-та сам за војно лице. Помислићете да сам за одвојену Црну Гору. Преварили сте се. Ако буде референдум гласаћу за заједничку државу, иако нећу никад за Српску радикалну странку. У контакту са неким радикалима сам схватила да ваш политички програм и није тако лош како га представљају Мило и Пеђа. Говоре за вас да сте кољачи и зликовци и ко зна шта још, ја у то не вјерујем, а вама свака част што се нијесте мијењали.

Милivoје Бакић (64): -Највећи кривац за све садашње невоље је ДПС и његови трабанти који зарад својих личних интереса Црну Гору просто уништавају. Катастрофа ја како на економском, безбједносном, тако и у свеукупном плану.

Црној Гори је и до сада било изузетно добро у саставу СР Југославије и покушаји отцјепљења не потичу од грађана, већ од власти Мила Ђукановића који је неповратно кренуо у сецесију. Рјешење ове ситуације јесу поштени, фер избори у којима би и грађани и партија имале потпун увид у изборе, у бирачке изборе, у све што би могло да предстојеће бирање учини поштеним и објективним. Тако би на власт дошли часни и поштени људи којима лични

Михаило Осмајић (60): Ко год хоће да растури Србију и Црну Гору он је зликовац. Ко год хоће да растави један народ и да распарча Југославију. Ако се одвојимо од Југославије шта нам је алтернатива? Да се уједињујемо са Албанијом или Хрватском, а то је уништење Црне Горе, латињење и плување по прецима и потомцима. За садашње стање највише кривим Ђукановића и његов режим, мада ни овај Булатовић није ништа бољи. Титови пионири. Данас сматрам да боље и патриотскије странке нема од Српске радикалне странке. То је изузетан историјски континуитет од Пашића до Шешеља, који се најбоље бори за интерес народа којем припадам. Свој глас дајем само Српским радикалима. Наравно, и моја породица.

интерес није испред свега. Испред патриотизма и љубави према свом потомству. Само три поштени људи ће бити у служби народа и његове воље.

Српска радикална странка је изразито патриотска странка која се бори и брине о части и достојанству у СР Југославији. Морам да вам кажем да ми смета појам Велика Србија, тешко то може да прође у Црној Гори, али садашња ваша борба за СР Југославију одушевљава и заокупља све више грађана. Према вама имам само респект и велико поштовање, посебно према председнику др Војиславу Шешељу и Александру Вучићу.

Данас се у Црној Гори за власт боре и неке странке и коалиције које су само тобож са Југославију. Њима је једини и основни мотив за политичке борбе — власт!

Зато, напријед радикали!

Ранко Перић (47): Ја сам из Куча, најсрпскијег племена. Тим се поносим. То неће моћи да промијени ни политика читаве Америке, а камоли један Мило Ђукановић који је највиши кривац што смо дошли на ове гране.

Ми плаћамо данак оној максими "И после Тита Тито!" А Тито је био највећи светски усташа, већи и од Павелића и Туђмана заједно.

Српски радикали и НСС су данас једина политичка снага која може промијенити нешто на боље и зато се удружите на следећим изборима. Све ово остало се продало Американцима и служе за једнократну употребу.

Само ће часни људи гласати за ове двије странке. А часних људи међу народом има више него се мисли.

Душко Секулић

АКАДЕМИЦИ ЦАРА ДУКЉАНА

Пагански цар зла Дукљан ледио је крв у срцима и срж у костима не само људском роду него и свему живом на суву и води, тако и у ваздуху по његовоме по злу чувеноме царству. Цар зла Дукљан на јави и у сну био је мора којој се нијесу могли одупријети сви добру окренути чланови Богу окренуте људске заједнице. Цар непролазног зла Дукљан је корио и морио стравним својим царством све докле га је Бог окувао у своје студене синцире и уамбисао га у модри од хладноће водени амбис, вртиводу хучну, модри вир на ставама ријека Мораче и Зете, оковавши га у стијенама вира и осудивши га да никад докле добро влада свијетом из тешких синцира и тамних дубина у Сунце не окрене своје пуне зла мрачне очи. Тако је Бог за добро и срећу људску окувао и у страшну бајку настанио паганско чудовиште цара зла Дукљана.

Бајка каже да је зли цар Дукљан владао на почетку човјечанства и да је саградио зли град од злог камења на проклетом ралу земље између става ријеке Мораче и Зете. Из тог злог града је владао проклети цар Дукљан и људи му се никако нијесу могли одупријети. Отуда и запамћени усклик страдалника: „О, проклета земљо Дукљанова!“ И када су Богу дојадили вапаји и земаљске жалбе на зло Дукљаново он упути на земљу свог угодника и уредника добра и свјетлости Илију, који зло бије громовима, да савлада цара зла Дукљана. Али се проклети Дукљан одуприје Светом Илији и његовим громовима и на земљи, и на води и ваздуху. Земља је изгледала страшно јакалиште зла и добра, мрака и свјетлости, разума и безумља. Онда се и сам Бог покрену против злог Цара.

Бог расрђен са свог врховног трона, с ког надгледа сва свјетла кола у простору – страшним снопом громова згроми зли кастел злог цара Дукљана, до темеља му згроми злостаниште Дукљу, а само поштједе Дукљанову служавку Моруну – Морачицу, коју су анђели са каблом и кравом пребацили у завичај. Тада побјеђеног цара Дукљанина небески угодници окуваше и бацише у најдубљи и најхучнији вир који вјечито и хучи и пјени, урла из дубине у којој се мучи прикован студеним синцирима Цар злобе, пизме и свих адских насљеђа. Цар злобе у свом воденом гротлу трпи адске муке и вреба да се

ослободи и ланаца и водене тамнице и опет завлада на земљи. Отуда вјеровања у народу да када страшни вир јако узбучи и захучи да неко зло долази на земљу.

Бајка о борби са поганским Царем и о његовом окувању и у амбис сјуривању налична је на небеску борбу Бога и Сатане, ког је Бог након три дана страшне борбе архангелских и сатанских легиона страшним снопом громова згромио и све ђавоље војнике и њилог злог вођу сјурио у Таргар и на паклене их муке осудио. У „Лучи микрокозми“ Његош је опјевао небески рат

добра и зла, а страшном жилишту између сјаја и таме, мудрости и лудости. Зли и упорни у мржњи цар Дукљан је симбол задовјечне људске пакости о којој Владика Раде овако каже: „Злоба, завист, адско насљеђије, оно чојка ниже скота ставља“.

Божји згром цара Дукљана није згромио и Дукљана зато што је цар зла несмртан, па га је Бог окувао и заточио, тако да тај вјечно зли и вјечно упорни сужањ не престаје да се трза и тршти оковима, све чинећи да раскине синцире и опет изрони и завлада на земљи и опет започне царствовање зла.

Искуство и памћење народно збори да је уочи свих злих збивања на „уклетој земљи Дукљановој” модра вртивога, Дукљанов вир, страшно хучао и бучао, кључао и пјенио, чиме је Цар зла најављивао својег владања присташе и долазак ђавола у земљу уклетују Дукљу.

Писац Милован Ђилас записао је своју верзију бајке о цару Дукљану, о ком је имао да мозга у самици затвора у Сремској Митровици, у ком је робијао са прекидима девет година, па каже Ђилас да је ова паганска прича прихваћена и везана за римски град Диоклеу, руине данашње Дукље. Само име цара зла Дукљана везано је за римског цара Диоклецијана, чија владавина на локалитету Дукље није баш добила бајку која би римскога императора сликала љепше од цара зла Дукљана. Зато се може рећи и то да римска владавина није на просторима Зете чинила добра него зла Дукљанова. То треба да знају данашњи црногорски римољуби који гракћу како су „словенски варвари” (Срби) на просторима Зете „уништили велику римску културу”. Вјерују ти каменозговићи да је „римска култура” по нечему (!?) њина „велика култура”. Отуда и брбускања дукљанских пјевуна, „медитеранских мозгоњица”, о римским кастелима, мозаицима, римским богињама, Јаквинити, а о римским и латинским траговима на балканском доморју знају исто толико колико зечеви познају морештовство.

Посрбљена бајка о цару зла Дукљану је највише што ће сазнати њиховим че-пркањем по рушевинама Дукље, римске царинарнице, коју су порушили Авари и Словени, највјероватније у седмом вијеку првог хришћанског миленијума. Дукљу је порушио аварски каган Бајан са својим братом, а каган Бајан је погинуо на изливу Скадарског мора у Јадранско море, па се тај излив, та ријека зове Бајана – Бојана по кагану Бајану. Авари у том добу имају центар каганата у данашњој Сремској Митровици. Они су тада освојили и римски Сингидунум (Београд). Авари су се према градовима који се нијесу бранили понашали мирољубиво, а рушили су градове који почну да се бране. Дукљу су разорили, побили браниоце, њих око пет стотина, а сву нејач су повели собом у Сремску Митровицу као радну снагу. Дукља, царинска тврђава, је разорена, а никаква нарочита „културна блага” нијесу постојала у царинској, трговачкој тврђави, без дворца римских патриција и римских богаташа. Не може се рушина Дукље упо-ређивати са Гамзиградом, љетњом резиденцијом римских царева, цариградских патриција, византијског цара Јустинијана, која је била љепотица и тврда ризница царске господштине. Зато је узалудно прекопавати рушевине Дукље, неће у њој наћи ни шиљак ни копља, ни прстен, па када би сви „дукљански академици” добили крила слијепих мишева.

На исцурку пјешчаника двадесетог вијека, а баш тај вијек се зове у морачкој причи „ђавољи вијек”, близу локалитета рушевина римске Дукље – кастела цара Дукљана – самозванци, све социјалистички синекурци и синекурке, трутови социјализма и комитетске дике, брзоноге штафетлије, лаки у обући и лакши под капама, саставили су списак „бесмртника”, сто посто црногорских, дукљанских, а назвали ту дружину „Дукљанска академија наука и умјетности”!? Ех, шта чини пусто бјекство од сопственог идентитета, српског имена и презимена, и бјежање у римске тмине и таме цара зла Дукљана! Све, све могу и смију да буду тамо-они, ти вајни научници и умјетници, само не могу и не смију да буду Срби, што им је свако до њих од настања био!? Чак им ни бјекство у „црногорство” и „поцрногорчивање” – горко порицање свега српског у својим (не) бићима, не пружа сигуран утек од српског бића, па су зато ускочили у Дукљу, тако, јадни, у Дукљу нађу шанац и жилу за свој измишљени „аутохтони” национ. Знају они добро да је Црногорац одувјек био синоним Србина, да је Црногорац значио суперлатив од Србина, па зато се сунекају по рушинама Дукље, Диоклеје, са надом да нађу претке под камењем уклетог кастела цара Дукљана! Ту помаму трагања за идентитетом другим поред постојећег трпе само несрећници које је у социјалистичким деценијама толико расрби-

ла комунистичка идеологија, да ини луде од помена било чега српског, па чак и србијанске шљивовице или србијанске гибанице, на што су лако ми мимо људе.

„Дукљански академици“ су назвали своју „академију“ бомбасто: „Дукљанска академија наука и умјетности“ – ДАНУ – , па је чудо да је нијесу именовали овако: „Дукљанска академија знаности и умјетности“ – ДАЗУ – пошто их је на то највише повукао пургерски Загреб и загребачки знанственици. Овако им је фирма пунцата баш српских ријечи, па звучовно слична на Сану или на Цану, иако су све те институције пуна компартистичких величина. Први састав Цану је био састављен претежно од „споменичара“, лише неколицине, па сам у шали тада назвао Цану – Црногорску академију наука и умјетности – нешто писменије одјељење СУБНОР-а Црне Горе. Све су то биле блиставе споменице на реверима црногорских бесмртника. Доласком „академика“ ДАНУ да конкуришу „академцима“ Цану, Црна Гора је постала најакадемичнија регија на свијету! Француска, нешто виша од велике Црне Горе има само, увијек, четрдесет (40) академика, а врло су ријетке године у којима има пун број академика живих.

Тренутно можда Француска нема ни тридесет живих академика, али је због тога не тресе академска грозница као малецну Црну Гору, коју обрुकаше

њени „бесмртници“ и коју ће тек како знају обрукати међу нормалним народом.

А ево ко је и како је састављен списак „Дукљанских академика“. Елем, вратио се из Загреба самоизгнанац из Црне Горе након седам година засмјавања пургерске србомрзије хуљењем свога рода, отишао 1991. а вратио се 1998. године, пјевун Јеврем Брковић, трибун интелектуалаца само с основном школом, „дукљански трибун“, и докон, уз подршку власти црногорске, коју је у почетку оптуживао да га прогнала из „свете Дукље“, па је опљунуо лизнуо водени лапис и записао преко педесет имена „дукљанских академика“. У том избору важила је само слободна процена „дукљанског“ трибуна ко је академик а ко је кандидат за „дукљанског академика“ и воље, сујета, срећних „бесмртника дукљанских“.

Никаких научних и умјетничких процјена око тог учлањења није било, па је тако могло да буде спискова на била каква дружина: лова, шегача, планинара, лептирохватача или навигача за неку манекенку. Риболовна друштва данас у својим редовима имају писменије чланове од половине „дукљанских академика“.

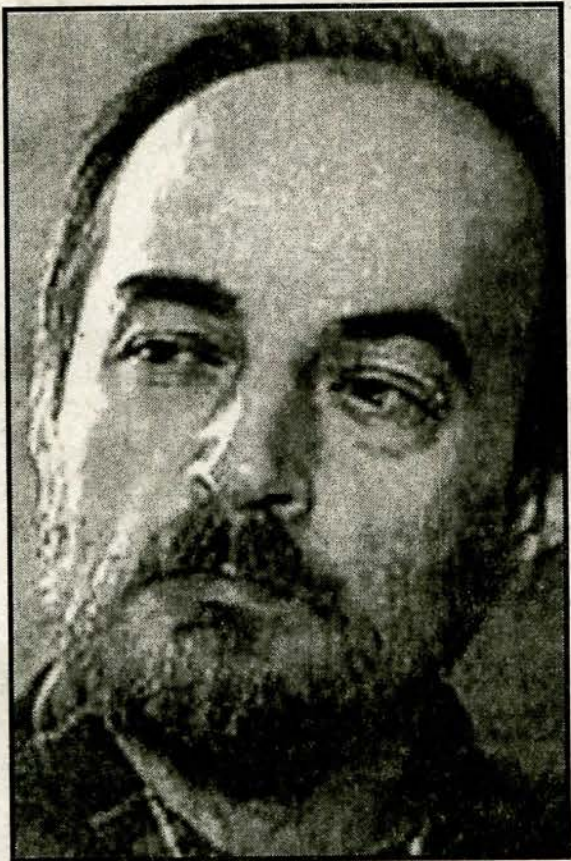
Навешћу, прво, лица која имају неку везу с науком и умјетношћу, која бар знају шта значи академик. Обрен Благојевић, већ покојни, Бранко Павићевић, Војо Станић и Драгиша Ивановић, и он већ у покојне тумарнуо из

туморне академије, су већ били чланови социјалистичких САНУ и ЦАНУ прије но што су пристали да буду двоструки или троструки академици. Људи су се ногама крстили и питали да ли су пристали академици Обрен Благојевић, Драгиша Ивановић и Бранко Павићевић да им буде предсједник „академик“ Јеврем Брковић.

Убрзо је чудо потврђено и још једном доказано да људска сујета и таштина немају мира и границе. Сликар Воју Станићу нико се није ни чудило, сликар је то процијењени, мало знају шта су то академије наука и умјетности, али за тројицу академика чуђење је остало. О нарцису и славољупцу Бранку Павићевићу и да не зборимо, њему је и Сану, и Цану, и Дану иста ствар, јер је свуда ушао на засебна врата која обезбеђује свака власт комунистичка. Но, можда се још примају чланови у Сану и Цану тек пошто дођу карактеристике из комитета општинских и републичких.

А сада ћу навести именик „дукљанских академика“ који нијесу у стању да напишу без грешке азбуку и абацеду, а тешко да препишу без грешке било које штиво од једне штампане стране. Ево тих „дукљанских несмртника“: Среген Зековић, Рајко Тодоровић Тодор, (куку, Тодоре!), Радован Радовић, (занатска школа), Јеврем Брковић, (само основна школа, шест разреда, и шестомјесечни графички курс), а „дукљански бесмртници“: Радослав Рот-

љан научник, шта у овој дружини тражи то је право чудо, Бранислав Ковачевић, историчар незнатног истраживачког резултата, Благога Митрић, судија, боем, Радоје Пајовић, историчар комитетских похвала, Бранко Радојичић, професор географије, незнатних истраживачких резултата, Радован Радоњић, квалификовани занатски радник, докторира на тези која има поенту да је „голи оток опра-вдао своје постојање“; Шербо Растодер, у Црној Гори главни доказивач да Црногорци пате од двоструког идентитета – српског и црногорског, па се он нуди да то ријеша лако и безболно: сунећењем свих стопостотних Црногораца, Богдан Богдановић, некадашњи градоначелник Београда, архитекта, а главни навођач и бомби и ракета НАТО алијансе на Србију и Београд 1999. године, Бошко Одаловић, Димитрије Поповић и Дадо Ђурић, сликари, злоупотребљени да својим

кових, (средња школа, открили му је у Загребу кад је дошао да докторира), Сретен Асановић, (угоститељска школа и бројни говори писани за Велка Милатовића и друге комунистичке гаргамеле), Хусеин – Хусо Башић (професор и прозац), Зувдија Хоџић (пјесник и прозац), Станко Церовић, брат Стојана Церовића, новинари и свачији достављачи одговора Срба, обојица оптерећени именом ујака познатог Милована Ђиласа, Мирко Ковач, несвршени гимназијалац и писац социолога Ратка Божовића и шетац паса београдских домаћица, досадни прозац, пренаграђиван у социјалистичким годинама за дугане уши и свуда увлачљив нос, Младен Ломпар, млатен ветински, доколичар, Момир Марковић, пјевун, ловац зечева у Гарчу, Војислав Никчевић, „тетреб“, изокретач српске граматике наопачке и истезач азбуке за још три непостојећа знака за три полугласица, спрдња у друштву озбиљних лингвиста, Сретен Перовић, пјесник, професор, једини писмени члан те дружине, Данило Радојевић, Црногорац из Шавника, (ће их није прије било), Марко Вешовић, пјесник, писац, теоретичар, није члан Дану, изјавио је да би радије са крмачом него са Новаком Килибардом био у истом друштву, Војислав Вујановић, пјесник, Чедомир Вулевић, филмски радник, пише романе, Стеван Дедијер, презимењак Дедијера, Михаило Кулиш, лекар патолог, Љубомир Куљача, офталмолог, Вукић Пулевић, биолог – озби-

именом увеличају списак анонимуса, Марко Шпадијер, професор књижевности, Новак Килибарда, носач лептир машине и записивач сеоских прича из Бањана, обрукани политичар, Радмила Војводић, режисерка, Бранислав Мићуновић, режисер, а ове особе: Новица Самарџић, Божидар Николић, Милутин Анђелић, Слободан Бацковић, Миодраг Петровић, Бранислав Пешић, Миљан Пјешчић, Михајло Пламенац, Веселин Симовић, Божидар Шекуларец, Слободан Благојевић, Милан Поповић, Небојша Вучинић, Павле Пејовић, Миле Гроздановић и Ранко Радовић, можда ни сами не знају чиме су то увриједили номинатора „дукљанских академика“ да их меће у овај спрдалачки списак и да их брука у породицама, братствима, племенима и у Црној Гори и Српству. Јер сви ови људи вјероватно уживају углед у својим срединама, својим породицама, братствима, тазбинама, племенима, пошто имају лијепа и препознатљива имена или презимена.

Али та имена и презимена, иако се ради, рецимо, о познатим Пламенима, Радовићима, Поповићима, Шекуларцима и тако редом, нијесу довољне да би неко био академик, па чак и „академик“ ДАНУ треба да има неку препоруку бар за науку и умјетност које познаје бар номинатор, основац, Дану.

Но, немерљиве су границе људских таштина, па и „дукљанским академицима“, бар већини, се не чудим што су

пристали да буду оно што не би био нико ко зна цијену номинатора ДАНУ. Боље им је било свима, осим номинатору, да не буду чланови ни САНУ, ни ЦАНУ, само да се ругају постојању ДАНУ, чији научници и умјетници нијесу ништа допринијели науци и умјетности у Црној Гори, нити ије друго.

Ако неком падне на безум у Сотонићима или Врагодолу, или у Пасјем Нуглу, да именује своје академике, шта да се ради кад се чује да је основана Сотонићка, Врагодолска и Пасјемугловска академија наука и умјетности, а још призна као легитимне и од интереса за национални успон власт у Црној Гори, која ли ће онда дружина у тој научно – умјетничкој гуранцији имати предност и академске додатке веће? Најбоље ће бити тада да се потрче предједници, свих тих дружина на сто метара, па који буде најбржи нек тај приступи руци предједника Црне Горе и предједника Владе Црне Горе.

За све ове муке по науци и умјетности, „академске“ муке, за ову постојећу црногорско – национално – научну и шизофренију крив је зли цар Дукљан, који риче још из праисторије. Има га у трантама и мантрама Индије, Месопотамије, код Маја и Ацтека, па му се и није чудити што се удумаћио код Црногораца и Брђана, пошто је у овој бајци кастел Дукљанов бап на брђанској, а не на црногорској историји, пошто су пипери Брђани, а не Црногорци, јер су прави и стари Црногорци само Катунјани, Црмичани, Ријечани и Љешчани.

Цар Дукљан нема смрти и неће лако оставити вилајет са толико „академика“. Шта би чинио цар Дукљан у Француској, која у најбољем случају не прелази четрдесет бесмртника? Цар зла је у свом вилајету бесмртност ишчилио и на бесмртнике рачуна. Онда му је ту баш добродошла његова „Дукљанска академија наука и умјетности“. Да и Дукљан има своју академију постарао се основац из Пипера, па је сачинио именик позамашан од „академика“ који су и дика и знање Црне Горе. Један је од њих одбранио ову тезу: „Утицај мисли друга Тита на развој самоуправљања у свијету“. Колико је у ери глобализације научни допринос тог научног рада, то ће тек наука да истакне.

Стрепим да ће задуго потрајати ово данашње мијешање добра и зла, науке и шарлатанства, академика и основњака, науке и ненауке, писмености и неписмености, те да ће дуго трајати прегоњење хришћана и Дукљана, истине и лажи. Нека Бог надгледа чешиће проклету земљу Дукљанову и чува је од зла цара Дукљана и љегових „академика“

Момир Војводић

БУРИШИЋИ НА БРАНИКУ СРПСТВА

„Данас је само Српска радикална странка партија која је кадра да сачува образ и част српства у Црној Гори и једина која је у стању да одржи идеју о заједничкој држави Црне Горе и Србије”, овако говори Зоран Ђуришић, млади професор из Подгорице, српски радикал

Зоран зна и осећа све оно што су српски радикали понављали и у току предизборне кампање, пред прошло-годишње априлске изборе у Црној Гори. Тада је, неуморно ишавши са једног на други крај своје лепе, поносне земље, говорио да се заиста само српски радикали залажу за истинске српске интересе, и да представљају јединог стварног противника Ђукановићевом режиму. Данас, опрашта онима који признају своју грешку, који (а, таквих је у Црној Гори из дана у дан све више и више) сада прилазе српским радикалима и отворено кажу да су ти избори били само представа у режији Вилијема Монтгомерија, коју су, за нечије туђе интересе, заједно одиграли и Пеђа и Мило.

Млади брачни пар Ђуришић, Зоран и Снежана су заједно и Српској радикалној странци. Већ две године, све своје слободно време, посвећују најсветлијој од свих борби – борби за очување српства у поносној Црној Гори. Са њима су увек и њихови синови,

Иван (12) и Немања (9), обојица одлични ученици и добра, лепо васпитана деца, које отац и мајка од малих ногу уче да порасту свесни својих корена и порекла и да порасту у добре, часне и храбре Србе. А, корени Ђуришића потичу из старе, угледне и часне фамилије из Краљевских Бара, из Васојевића. Зоранов отац, Бајо, такође је члан Српске радикалне странке и поносан на сина што није изневерио ни њега, ни петорицу стричева, ни српство.

Сећа се Зоран и времена када је Српска радикална странка, прва, у име свих српских бирача у Црној Гори, у име поштења и поштовања Устава и закона, покренула питање криминала власти, сећа се и да су српски радикали упозоравали да и коалиција „Побједа је Црне Горе” и коалиција „Заједно за Југославију” раде на истој политичкој матрици, да им и једнима и другима подједнако није стало до јединства српског народа и јачања заједничке државе.

„Одмах након савезних избора били смо сведоци слабљења савезне вла-

сти, укидањем многих министарстава и у Жижићевом, а посебно у Пешћевом кабинету, што је само мрвица у лавини потеза који воде даљем минимизирању ионако већ урушене савезне државе”, каже Зоран Ђуришић.

„Црна Гора има будућноста само у заједници са Србијом, и само уколико та заједница буде још чвршћа него што је сада. Варају се они који мисле да ће у Црној Гори, у моменту осамостаљења потећи мед и млеко, да ће то постати земља економског благостања. Окружење Црне Горе, структура становништва, све нам говори да постоје многи који једва чекају да се таква једна лудост догоди, па да свако од њих крене у лов на оно парче наше територије за које сматра да њему припада”, размишља Зоран Ђуришић.

„А тешко српству, тешко заједничкој држави, ако Србе и Југославију буду представљали и „бранили” Пеђа и Шоћ. Уз помоћ актуелних Милових властодржаца и у Црној Гори свеприсутнијег Вилијема Монтгомерија, који сада више не прави никакву разлику између Мила и Пеђе, него се напротив труди (а ови се, руку на срце и не опире) да их обојицу стрпа у исту врећу, ни од Црне Горе, ни од Југославије неће остати ништа”, категоричан је Ђуришић.

„И зато је време да Србе у Црној Гори почну да заступају неки други. Они који ће знати како да бране заједничку државу, и то не само зато што им то налажу част и образ, већ и срце и душа. Неки који ће знати како да одбране народ од Миловог и Пеђиног референдума и даљег уситњавања и цепања Срба и српства.

То у Црној Гори, сада се показало, могу и умеју само српски радикали”, додаје Зоран Ђуришић.

А у тој борби, у оквиру своје Српске радикалне странке, поносно и без компромиса учествоваће и даље и Зоран и Снежана Ђуришић, а када дође време са њима и њихови Иван и Немања.

МЛАДИ ВЕСО И ОСАМ ВУКОТИЋА

Веселин Вукотић, радикал, часно живи своје дане. Настањен у насељу Главица у Даниловграду није ни по чему издао своје претке. Напротив, овај човек рођен 1960. године поријеклом из Ластве Чевске један је од најактивнијих радикала Општинског одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у Даниловграду

Частан, поштен и принципијелан није дозволио да буде „купљен“ како од владајућег ДПС-а тако ни од СНП-а и његових трабаната.

Вукотић, ВКВ варилац у Комбинату алуминијума, живи са породицом у изузетно тешким условима. И не жали се. Покушава да са својих десет прстију створи породици кров над главом. Није у породици само Веселин радикал већ и његова супруга Светлана, а како ствари стоје и дјеца су кренула тим часним путем.

А пород Веселинов и Светланин је за сваку похвалу. Имају осморо дјеце – осам синова: Радојицу, Живка, Горана, Зорана, Штепана, Бојана, Ненада и Стевана!

Нудили су му како из ДПС-а тако и СНП-а да му „помогну“ само да промјени странку.

Веселин Вукотић није за продају – оштро радикалски им је одговорио. Тако говори син Радованов и унук Живков.

Сања Бундало

Ко је Антонио де Росо, лажни митрополит непостојеће италијанске православне цркве, који је на Цетињу Црногорцима честитао Божић

ПАЖНИ ИТАЛИЈАНСКИ МИТРОПОЛИТ

Езотеричне групе, псеудохуманитарне организације, алтернативне религије, пророци и пророчице и њихови агенти чине једну шаролику армију, која је послије пада „гвоздене завјесе” извршила миротворну инвазију на земље Балкана и источне Европе

Један из плејаде тих, наводно „збринутих” миротвораца за православље од прије неколико година је и Антонио де Росо, у Италији познат као веома проблематична особа, често у сукобу са законом. Ради се о Антонију Априлском (Антонио д' Априлау), тобожњем православном епископу који се и приликом устоличења распопа Михаила – Мираша Дедеића, на Цетињу представио као надлежни архијереј „епархије Равенске и цијеле Италије”, под јурисдикцијом митрополије Бугарске.

Како сазнаје угледни италијански новинар Умберто Томази, Антонио де Росо је био римокатолички свећеник, студирао у сјеменишту Виторија Вента а – Блокаде је био истјеран. Након тога прелази у Ливорно, гдје се 1975. посвећује новинарству, али без успјеха. Из непознатих разлога потом прелази у Рим гдје је живио радећи по приватним школама.

Од римског свећеника до „лутајућег бискупа”

Након тога, неочекивано, Антонио напушта римску цркву и бива именован за епископа у секти „лутајућег бискупа” Еусебија Пачеа, одакле ће поново бити искључен и произведен за бискупа од другог „лутајућег бискупа” Ђованија Тана, који се хвалио „бискупским прејемством” од сиријске цркве (од које никада није признат).

Антонио де Росо бива ухапшен у Регина Ђели под оптужбом да „обманује недужне”, јер је протраћио наследство једне старије госпође. Наредне за хапшење стигло је из Вагикана, након жалбе његователице те госпође због преваре. Изашавши из затвора, Де Росо оснива Екуменску заједницу Христа Спаса, окупујући жртве и покушавајући да од лаковјерних узме новац. Након и те неуспјешне

епизоде Де Росо поново мијења цркву и ступа у старокатоличку цркву Белгије, из које убрзо бива истјеран. Потом оснива свој самостан безредовника у Кампо Каране ди Априлија, у коме добија донације општине. Након и те кратке епизоде прелази у португалску православну цркву, али је убрзо напушта и враћа се у Рим, одакле послије неуспјешне авантуре са црквом митрополита Сардиније одлази у свој манастир у Априлију гдје наставља да ради са групом бивших наркомана, избачених из разних семинарија и бивших дипломата, који, како пише Умберто Томази миришу на шпијунажу.

Десна рука Де Роса постаје извјесни Лино Вивијан, познатији под именом „Падре Пануријо”, који је хапшен у Монтанеру Ди Сармеде, гдје је био жупник, због продавања дроге и хомосексуалне порнографије.

Де Росо се ни тада не предаје и покушава да оснује „италијанску православну цркву”, покушавајући да у њу увуче лаковјерне вјернике и обраћајући се за помоћ чак и митрополиту црногорском Амфилохију, који га одбија.

Де Росо је покушао да уђе у Бугарску цркву, лично се представљајући, као њен епископ, али га је Бугарска црква раскринкала. Након тога Де Росо прелази у расколничку бугарску цркву која не признаје православне цркве.

И на тој функцији, ренегат и пребјег из свих цркава Антонио де Росо уз помоћ расколничког епископа Евлогија, устоличава за „митрополита”, по имену Михаило, изопштеног из Српске православне цркве и анатемисаног – Мираша Дедеића, који се у Италији представљао као Србин и био познат по ношењу кокарде и по пијанкама, за „логлаваре” аутокефалне црногорске цркве.

И на крају, познати италијански новинар Умберто Томази се пита: како су то Црногорци, познати у свјету по својој интелигенцији и поносу, могли да дозволе да буду изманипулисани од међународних шпијуна и падну у мреже лажних малтешких витезова, фиктивних масона, варалица и на крају психотичних „свећеника” са кризом идентитета?!

С. Остојић

Узнемирени Антонио

Да не би било да је у питању „још једна великосрпска харанга” цитираћемо италијански „Ил манифесто”. У тексту под насловом „Квази – бискуп устоличено распопа” аутор Спирос Јованидес пише како је Антонио де Росо, ученик егзорциста, лажни митрополит непостојеће православне цркве, промијенио седам „цркава” и како је из сваке био искључен, како је завршио у затвору и како је у Италији створио „манастир” који је угошћивао разне шпијуне и дилере и како је на крају „хиротонисао” распопа Дедеића у „митрополита”.

Аутор Јованидес пише даље да је Антонио, окружен групом бивших наркомана и бивших дипломата оптуживаних за шпијунажу.

СИНДИКАЛНА МАФИЈА

Једна од највећих и најбоље организованих мафијашких организација у Црној Гори је синдикат. Наши синдикални функционери – милионери у маркама, док просјечан народ гладује. Синдикат одан само режиму и од тога има немјерљиве личне користи. Највећи бос међу синдикалцима Данило Поповић, је и највећи синдикалац међу босовима

Спрега републичког синдиката са актуелним режимом није више непознаница. Лични интерес, привилегије, огромни банковни рачуни, прелијепе виле, станови, ресторани – слика је и најбољи показатељ моралног и професионалног пада руководства републичког синдиката.

Режим апсолутно контролише ову радничку асоцијацију преко корумпираног руководства које се не бави заштитом право радника по предузећима и бирачко незапослених већ напротив, синдикали руководиоци смишљено већ дуго времена бацају праšину у очи гладним људима који више и немају шансе за преживљавање.

Последња деценија значила је и гашење великих привредних гиганата, гдје је огроман број радника гурнут на улицу без права и заштите.

Гурнули су их они који су до јуче заузимали високе друштвене функције „борбом за радничка права”.

Синдикат је ћутао и ћути и данас. Предузећа су постала специјализоване установе за разно-разне политичке притиске на противнике режима, свакодневно се врше хајке на политичке неистомишљенике, а синдикални руководиоци нијемо прате догађаје држећи страну режиму.

Недавна одлука МУП-а Црне Горе да ће отворити досије ДБ-а преварило

је велики број наивних људи па и радника из непосредне производње мислећи да ће се, најзад, открити ко од „сиромашних” повјереника ради за ову службу. Али, као што то обично бива, МУП је преварио у свом обећању као и синдикално руководство које, да иронија буде потпуна, за вријеме највећих атака на социјалу радника проглашава своје највеће успјехе?!

Оно што се у континуитету догађа је, свакако крупно богаћење људи из руководства синдиката и људи блиских њима.

Без обзира што су радници из свих црногорских општина тражили имовну карту „својих” представника – није су је добили.

Данас је Данило Поповић, председник синдиката Црне Горе, један од најбогатијих Црногораца. Огромна кућа са базеном, станови, службена аута (МУП), ресторан „Рибница”, само је дио онога што овај „раднички представник” има. Само одјела првог црногорског синдикалца вриједе преко 15.000 њемачких марака.

Да ли је Версаће помогао шта црногорским радницима – зна се, отприлике исто као и актуелни синдикалац Поповић.

Ако се узме, као примјер, склапање уговора предсједника синдиката једног јавног предузећа са упошљених 3.000 радника са фирмом која тргује намирницама (сухомеснате робе), и када се израчуна бруто износ склопљеног уговора синдикални функционер остаје „добар” око 70.000 ДЕМ! Наравно да за ту трансакцију треба, да добије сагласност од првог сарадника, директора, али и да му „успе” у џеп и ствар је готова.

радника са фирмом која тргује намирницама (сухомеснате робе), и када се израчуна бруто износ склопљеног уговора, синдикални функционер остаје „добар” око 70.000 ДЕМ! Наравно да за ту трансакцију треба да добије сагласност од првог сарадника, директора, али и да му „успе” у џеп и ствар је готова.

И синдикалап сит и радници на броју. Значи није само синдикална инфраструктура корумпирана, подмићена, већ и послодавство највећих јавних или друштвених предузећа.

Свакако да се у једном мјесту не може рећи ни изблиза све оно што би на прави начин могло да одслика мафију каква је данас Савез самосталних синдиката Црне Горе. Зато у наредном броју слиједи наставак.

Душко Секулић

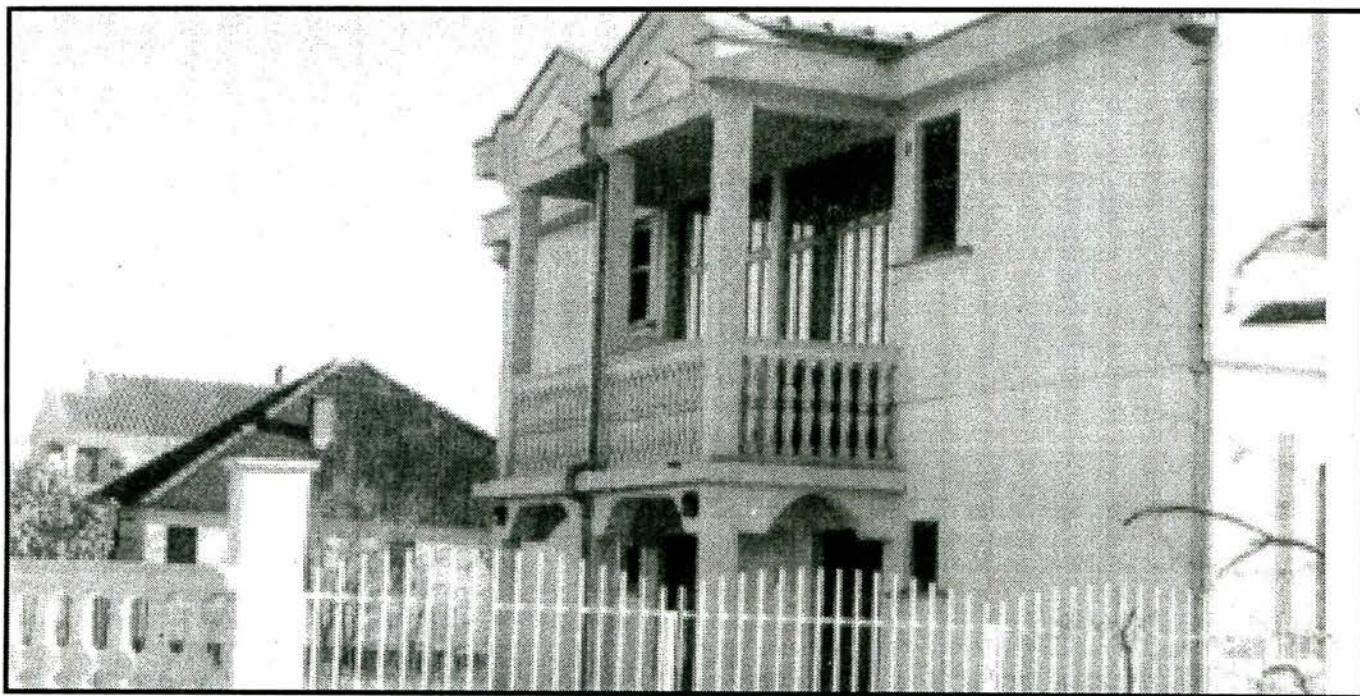

Иако је синдикалним Статутом строго забрањено мијешање синдиката у актуелну политику Данило Поповић са сарадницима представља данас, ударну сепаратистичку песницу режима.

Но, да ствар буде гора Поповић није сам, већ читав синдикални систем у републици је труо и корумпиран. Како би народ рекао „риба од главе смрди”.

Сада већ сваки живи створ зна да синдикалци не воде рачуна о општем интересу радника али се исто тако зна да су синдикални повјереници и те како, не само овлашћени, већ и верзирани на склапање уговора за набавку за преостале раднике.

Ако се узме, као примјер, склапање уговора предсједника синдиката једног јавног предузећа са упошљених 3.000

ДИЛЕР

Јуначина

Прва перјаница ЛСЦГ и главнокомандујући Малог Кабинета, Славко Перовић, за једне дневне црногорске новине лијепо написа како је у дане бомбардовања од стране НАТО алијансе, збрисао сваки пут кад зачује звук авиона. Наравно у Италију, а гдје би друго него код Алијиног поданика. Брига јунака за Црну Гору, Мали и Велики кабинет, и остале трице и кучине. Тутањ под ноге, па преко баре. Познавајући Славкишу сигурни смо једно: мора да га је велика нужда нагјерала да то уради, иначе... И сада вели, трза на звук сваког авиона, па чак и на онај за запрашивање од комараца и губара, спреман је да збрише код муцахедина... По оној народној „Бјежите ноге, п...ра вас г...ца.

Ловац

Некадашњи председник црногорског парламента, Светозар Маровић, послједне веома тешких уједа ОСЕ у будванском спортском центру утакмице посматра са комплетном опремом за пчеларење: шешир са заштитном мрежом, комбинезон са рукавицама на јеж копчање, платненим чизмама до испод кољена. Што је сигурно, сигурно. Послједне најновијих збивања на политичкој карти Црне Горе, погани језици тврде како Маровић обилази продавнице ловачке опреме. Чудно ако се зна да ловна сезона завршава већ у фебруару.

Дилер

Члан преговарачког „Експертског“ тима Монтеенгро алијансе, по завршеним разговорима у Београду појавио се на благјани у Савезној Скупштини да подигне дневнице. Наравно у динарима. Благјаници и пратеће особље не могу да вјерују својим очима, мисле да је човјек залутао и погријешно. Напротив, фино подигне динаре па право код дилера на „Зелени Венац“. Зна човјек посао. И сада нека нам неко каже да Бранкец не воли Југославију... Понудите му сто динара па ћете видјети.

Црни хумор

Мугија смо имали на уму овога пута заобити, али нам се не да. Таман када смо помислили да нам није дао мотив, чова нас обрадова изјавом да се релаксира кад оперише. Будућим Мугијевим пацијентима, прије него легну на сто, савјетује се дубоко дисање и дагана шетња на чистом ваздуху. Како сви балкони КВЦ-а (бап сви) гледају према брду Љубовића, то се и поглед одмах зауставља на зеленилу у лијепој крајолику. Одмах испод Љубовића је и градско гробље Чепурци. Далеко га било...

Без дана нема...

Црногорски председник, чим му падне мрак на очи, одмах тужи ДАН. Зна човјек да нема Дан-а без Основног суда. Чим поднесе тужбу, њему одмах сване нови Дан.

Сањалица

Исти члан ове сјајне дукљанске елите већи дио преговора је, кажу, преспавао. Да појаснимо: камера је ухватила Бранка Луковца, министра спољног, како слатким сном спава. Пошто Луковац нема црногорско држављанство, чак ни личну карту издату у Црној Гори, ово је гарантован доказ да је Луковац 100 одсто Црногорац. Не знамо да ли је у том тренутку сањао самосталну Црну Гору. Сањај Бањола, сањај. Расанио се, кажу, одмах када су му саопштили да треба да подигне дневнице на благјани.

Математика

Постаје интересантно како дукљанске новине и њихови гласноговорници сваки скуп „Коалиције за Југославију“ најаве да се окупило три - четири хиљаде присталица, или боље речено, како они воле рећи противника Црне Горе. Очигледно је да се у дукљанским школама даље од ових бројева не учи, или је можда у питању штампарска грешка. Увјек им некако измакне та једна Нула. Но, како ствари стоје, није тако. Та Нула им је нула личне храбрости. Њоме се тјеше и заваравају. Знају Доклеати да нула испред не значи ништа. Али нула послједне 3 - 4 хиљаде значи много, премного.

Оркестар

Имали смо то задовољство да нам у дане новогодишњих празника своје музичко умијеће покаже посланик Драган Копривица. Да је политичар као што је хармоникаш, далеко би догурао. Чујемо да ових дана формира посланички, пардон, скупштински оркестар. Такође сазнајемо да су сва мјеста у оркестру попуњена, осим што је остало упражњено мјесто бубњара. Чуди нас та ситуација, која је по нашем мишљењу лако рјешива. Предлажемо за бубњара Војина Ђукановића, рођен је за тако нешто, а има и искуства: по читав дан лупа глупости у скупштини, па вала може и бубњеве.

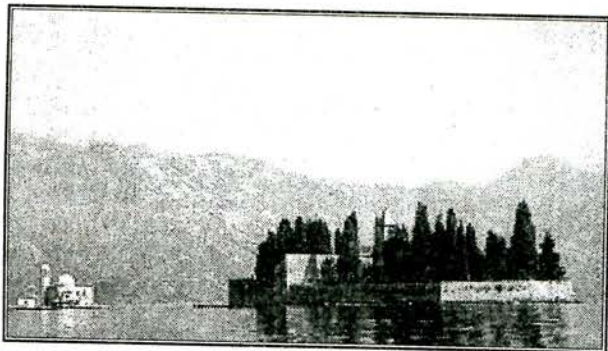
Без шверца

Јењава прича о црногорском шверцу дувана, нестала је свакодневна канонада позваних и непозваних да говоре о тој теми. Бог и душа, цигарета нема на подгоричким улицама као прије. Очигледно је да су многи попушили прије времена. Неки ће тек попушити.

Реклама

Велики билборди по граду на сва звона носе поруку: Еуро, наш новац, Са еуром смо ближи Европи. Е сад мајчин сине, тога еура нема за дјечије додатке, за социјална примања, за путаре, нема га за просвјетне раднике, Конкол из Колашина, Радијаторе из Даниловграда да не помињемо, Обод такође, нешто гунђају и препричавају магистралу радници Будванске Ривјере. А ми са еуром ближе Европи. Море, како стоје ствари, не да нијесмо са еуром ближи Европи, но смо се преселили у срце Африке.

Благослов

На ложењу рок – балњака у режији лавови – црногорске цркве, као гости су се појавили тобожњи митрополит италијанске, па још православне цркве, као и представник бугарске расколничке секте, сличне овој у Црној Гори. Послије, по команди извршене паље из неколико стотине комада ватреног оружја, међу којим је било аутомата, митрополит бугарске секте овако се обратио окупљеним грађанима пред Дворцем Краља Николе: Побједа је Црне Горе, да живимо боље. Чудног ли попа, још чуднијег благослова. Мора да је гласао за ДПС.

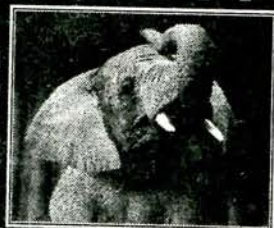
Богаташи

Када смо већ код овога еуропског еура, којег ови нови дукљански лингвисти не желе називати својим правим именом, на својем матерњем српском језику, не могу а да се са тугом не присјетим некадашњег нашег динара. Бар смо захваљујући њему у једном тренутку били најбогатији на свијету: Имали смо милијардера, тачно колико становника.

Циркус

Пред новогодишње празнике, у Подгорици је гостовао интернационални циркус. И поред громогласне најаве и веома приступачне цијене карата, био је скоро полупразан. Нема народ пара, а и зашто да се ломата по граду и хладној шатри, кад може фино да сједи кући, укључи телевизор, скува кафицу, и гледа циркус. Мислим скупштину. Ако има струје, наравно.

Двобој

Наш предсједник Краљ Мило Први послје суђења главном уреднику Дан-а изјави како је размислио да се са истим обрачуна по старом црногорском обичају. Остао је само мало недоречен: из засједе или да се част брани витешки у двобоју, којим оружјем, да ли се мегдан намјерава одржати у толошкој шуми, или испод Љубовића, ко су секунданти, са колико се метака располаже приликом двобоја, да ли двобој може бити уприличен на коњима и са јатаганима, рецимо на „крвавоме Темовскоме пољу”, итд, итд...

СКРИВАЛИ ТЕРОРИСТЕ МЈЕСЕЦ ДАНА

Тридесет осам терориста из арапских земаља, бјежећи од потјере у Босни, прешли на територију Црне Горе и нашли уточиште у џамијама Рожаја. Отуда пребачени према Косову

Потрага америчких сила у БиХ за терористима из арапских, исламских земаља направила је праву пометњу и бжежанију терориста који су учествовали у свирепим злочинима над српским цивилима у Босни. Док су убијали Србе и њихову дјецу Американци су им помагали и били им логистичка подршка у борби против Срба. Међутим 11. новембра исламски терористи извр-

**Рамо Бралић:
зна ли Рамо што о овоме?**

шили су жесток терористички напад на Њујорк гдје је погинуло на десетине хиљада Американаца. Тада су у појединим областима, гдје је постојала могућност поновног терористичког напада на америчке војнике (БиХ на примјер) организоване хајке на терористе који су до јуче радили за Американце. Тако је и половином новембра 2001. године настала бжежанија из БиХ пре-

ма Албанији и Косову гдје се и даље огроман број терориста како из редова Шиптара тако и Арапа крије или слободно шета.

Двије велике групе са по око 50 Арапа пребачене су преко Црне Горе за Албанију, док су двије групе исламских злочинаца (прва од двадесет, а друга од осамнаест терориста) пребачена у Рожаје, мјесто близу границе са Косовом и Метохијом.

Скоро је неvjероватно да нико од званичних црногорских органа не зна за ову „транзицију“; постоје оправдане сумње да је чак и неко у Црној Гори организовао пребацивање терориста према шиптарским крајевима.

Али доласком у Рожаје терористи су били смјештени у џамије и тамо су добро скривени сачекали повољан тренутак за пребацивање на Косово. Међу њима су били и ратни злочинци и терористи, пси рата који су свој живот посветили џихаду.

Раде Симоновић

Међу 38 терориста који су окрвавили руке у БиХ у злочину над Србима, и који су се спремали да нападну војнике СФОР – а, били су и њихове старјешине:

Абу Зијад Кабил

Мустафа Изир Беди

Рајин Вакир Толикар

Зија Арис Баба

Кулен Тапис Арслан

Вазби Атви Мустафа

Преко својих веза у Црној Гори боравили су у Рожајским џамијама више од мјесец дана да би се преко Хајле домогли Косова.

БАНКУ, БАНКУ ГОСПОДАРЕ

Створена да испуњава жеље власти ова странка у Црној Гори не представља више бирачко тијело. Представља само шачицу „представника” навиклих на фотеле, удобан живот и издају. Народној странци је СНП, да би се додворио Американцима, удијелио чак 11 посланичких мандата у Скупштини и једно министарско мјесто у Савезној влади...

Ових се дана смирује хајка на Момира Војводића, професора у пензији, члана председничког колегијума Српске радикалне странке и одборника у Скупштини општине Подгорица. Драма коју су смишљено произвели руководиоци СНП-а и Народне странке имала је за циљ да Војводића представи као издајника блока за заједничку државу код гласања за повјерење градоначелнику Подгорице Мугоши. Тресла се гора, а богами и Подгорица, а Војводић није издао већ је традиционално остао чврст код става своје странке са намјером да гласа против останка Мугоше на мјесту градоначелника. Издали су они којима су груди модре од удараца у „јуначка” прса. Издали су одборници Народне странке Комнен Кљајић и Ђоко Дракуловић, познати подгорички фуцмути и битанге, алкохоличари и симпатизери лика и дјела Миломира Мугоше.

Вијест у неким од црногорских дневних новина, да је након издаје од стране Народне странке дошла у питање и коалиција „Заједно за Југославију” – била је више тужна него смијешна. Стиче се утисак да је циљ хајке управо био Момир Војводић, као радикал, а не никако Миломир Мугоша, градоначелник. Има неколико веома важних индиција које поткрепљују тврдњу. Наиме, ријеч Предрага Булатовића да му је „коалиција са реформе само штетила” говори сама за себе. Иста идеолошка матрица ДПС-а, СДП-а, СНП-а, ЛСЦГ, само употпуњује ову тврдњу. Уз све то треба додати да је садашњи коалициони партнер СНП-а заправо „бивши” партнер ДПС-а.

Неколико дана касније у Бијелом

Пољу на сједници Скупштине општине бива изабран нови председник и то гласом Лаца Бугарина, одборника Народне странке. Након тога у Њикшићу код гласања на програм одбора овдашњег радија је издаја представника Народне странке!

Шта говоре сви ови подаци – очито да је већ свима и свакоме јасно. Народна странка више и није политичка организација. То је, како ови случајеви јасно показују, скуп професионалних политичких проститутки чија је цијена веома ниска, боље речено умјерена.

Оно, није ни чудо када се зна, а то

свако зна, да је Новак Килибарда испилио морални кодекс ове некадашње странке. Он је својим посрнућем опечатио морални лик свакога свог страначког савременика – изгледа за сва времена. Он је растегао њихов морални кодекс од истог Србина до најцрњег потурице, од поштених јунаша до лопова и милионера у еврима.

Народна странка је странка издајника. На челу са председником који је, да се подсетимо, рушио страћару од Југославије, мрзио и мрзи Србију као извор свог зла, мрзио Војску Југославије и свакога онога ко је бранио отаџбину.

Предсједник Народне странке регистровао је екипу Мираша Дедеића министарству правде али је, богами, и препунио џепове док је био министар. Народношћани данас у Црној Гори пливају у луксузу и богатству. Дреџун се сматра за једног од најбогатијих Црногораца.

Павле Чукић из Берана, муслимански зет, који више личи на потурицу од сопствене тазбине, свака три мјесеца реновира стан који већ личи на Версај. И тако редом, ова политичка булумента опстаје.

Раније и сад код Мила и Пеђе играју улогу измећара. Извршиоце најпрљавијих радњи, како за ДПС тако и СНП. За очекивање од људи који немају политичке принципе, људску мудрост, поштење.

Многи се људи ових дана питају шта ће Бојовић и Булатовић са овим издајницима заједно. Објединили су их бар два разлога. Први, налогодавац и шеф Билијам Монтгомери а други, стара српска пословица: с ким си, такав си.

Раде Симоновић

ШТО НАМ ВИДИЈЕМ ЉУТИ БОЖА

На прослави српске православне Нове године, 13. Јануара, увече др проф. Божо Бојовић добио је двоструко више аплауза од Предрага Пеђе Булатовића и десетоструко више од страначког колеге Драгана Шоћа. У врху СНП-а већ угаљени сви аларми. „Бојовић се не смије истицати ни дати који налог активистима СНП-а. Он се мора под хитно маргинализовати”, поручује Булатовић својим пролетерима. Зашто Вилијам Монтгомери неће разговор са Бојовићем, а он би тако много то желио!

Када су замишљали новогодишње жеље Предраг Булатовић је пожелио председничку функцију у Црној Гори, самосталној наравно, Шоћ да се дочепа неког финансијског ресора а проф. др Божо Бојовић да га најзад прими Вилијам Монтгомери

Оно што је Војислав Коштуница на савезном нивоу то је и „Српска” народна странка у Црној Гори. Тројански лик.

Дежурни „патриота” Коштуница није обавјештен ни о чему што се дешава у држави коју води. Испоручују му грађане страним државама, доживљавамо највећа понижења као нација и држава али он мудро „не зна шта се око њега дешава”!

Коалиција за кобајаги за Југославију у Црној Гори игра Тројанца који не зна шта се око њега дешава. Кобајаги опозиција и кобајаги српска. Да на последњим парламентарним изборима у овој коалицији није било „Српске” народне странке, ниједан Србин не би гласао за Тројанску коалицију. Прво, ко би од Срба гласао за Предрага Булатовића, када се зна да је заправо он зеленаш иси као и Мило Ђукановић. Ко би од Срба гласао за Драгана Шоћа, када

већ сви знају да му је Југославија до јуче била обична страћара, да му је Војска Југославије била окупаторска, да је

био као Мило Ђукановић обични сарадник окупатора у лику и дјелу НАТО пакта.

Е, зато они имају „српску” народну странку која је, ето, „чисто” српска па ће имати за кога да гласају!

Ако се ствари посматрају аналогним редом, онда заправо „српска” народна странка има и највише гласачко тијело у овој коалицији, али најмање посланичких мјеста у Скупштини Црне Горе.

Да ствар нимало није једноставна види се из саопштења Предрага Даниловића, једног од првака ове странке. Приликом обиласка Црне Горе Вилијам Монтгомери није прихватио др проф. Божу Бојовића, али како то Даниловић „српски” примјећује, оштро је погледивао Мила Ђукановића и овај њега.

Ето, то је та „српска” народна странка. Хајкачи на Ратка Младића и Радована Караџића, кметови и слуге новог свјетског поретка и испоручиоци српских глава страним државама.

Не вјерујући у сопствене снаге, има се утисак „Српска” народна странка је ушла у коалицију, али са чврстим увјерењем да ће неко од помоћничких мјеста у Савезној влади бити њихово. Јефтино, веома јефтино када се зна да је истовремено странка Драгана Шоћа, погађањем са Булатовићем „освојила” чак једанаест посланичких мандата, иако им је бирачко тијело у читавој Црној Гори, скоро 500 гласача, словом и бројем. Поставља се и оправдано питање – шта ради „Српска” народна странка у коалицији са двије осведочено антисрпске и грађанске групације?

Да ствар нимало није једноставна види се из саопштења Предрага Даниловића, једног од првака ове странке. Приликом обиласка Црне Горе Вилијам Монтгомери није примио др проф. Божа Бојовића, али како то Даниловић „српски” примјећује, оштро је погледивао Мила Ђукановића и овај њега.

Шта је писац хтио да каже није тешко докучити. Мило оштро гледа америчког амбасадора (као да није његов највећи и дуго времена једини слуга), али зато тако са смијешком и љубављу погледује на кмета Предрага Булатовића и његовог сабрата Драгана Шоћа.

И док се Мило и Вилијам „љутито” гледају, др проф. др Божа Бојовић сања да једног дана и њега позове на разговор. Како се незванично сазнаје, без обзира на личну интервенцију Војислава Коштунице, Вилијам неће још неко вријеме примити Србина Божа.

Што је свакако неопростиво, а све су до данас „српски” народњаци урадили како би му се примакли. И клечали, Бога молили, молили и масона Ко-

штуницу, ротаријанца, Даниловић на очиглед читаве Црне Горе рече како они немају ништа са Радованом Караџићем нити су икада имали и да су они из „Српске” народне странке за изручење сваког ратног злочинца, па маркар то били и Ратко Младић и Радован Караџић. Тако дакле!

Само, како им рече треба то и институционализовати, изгласати Закон о сарадњи са Хашким трибуналом.

Ето, то је та „српска” народна странка. Хајкачи на Ратка Младића и Радована Караџића, кметови и слуге новог свјетског поретка и испоручиоци српских глава страним државама. Само да их прими Вилијам Монтгомери, представник земље која је убијала два месеца и која ће нас убијати ко зна колико и кад још.

Не треба заборавити да су „српски” народњаци колико до јуче били у коалицији и са СПС-ом и ЈУЛ-ом у Србији, иначе и са Слободаном Милошевићем. Данас су у коалицији са ДОС-ом и Коштуницом, Ђинђићем, Багићем, Михајловићем, Лабусом, а индиректно и са Вилијамом Монтгомеријем.

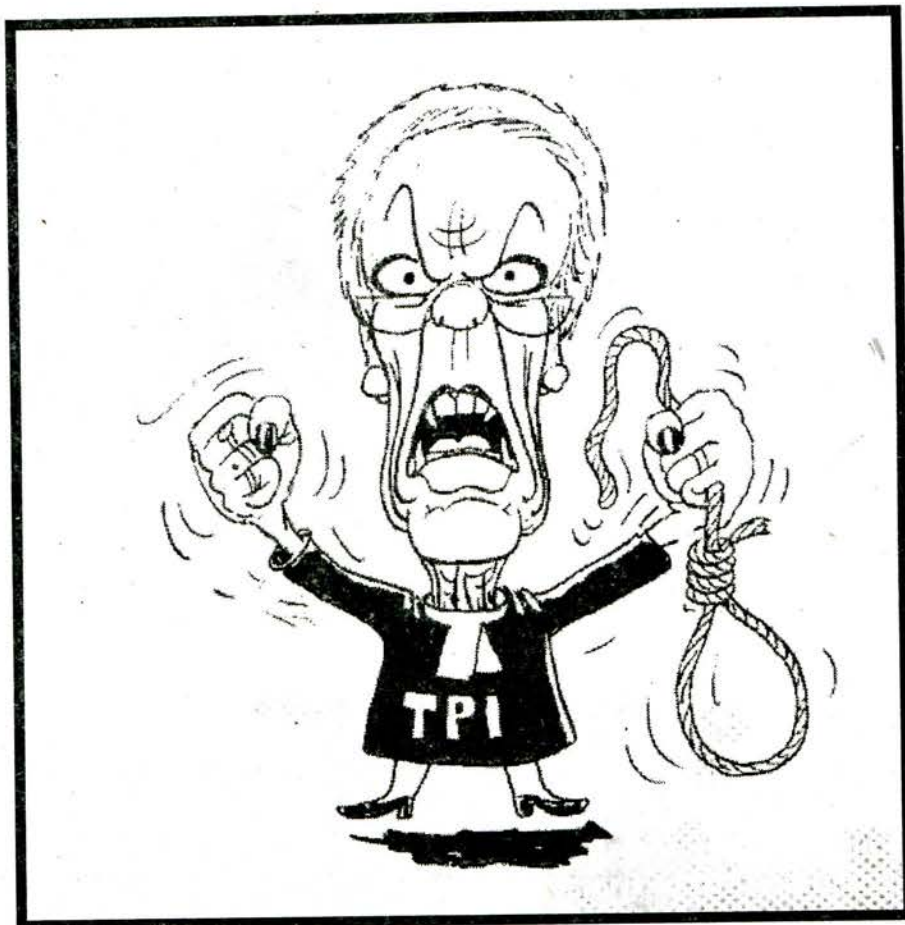
И зато ће Монтгомери једног дана примити „нашег” Божа или Даниловића, они ће се, за камере, љубазно погледати, а након тога и пољубити.

Живјеће дуго срећно хапсећи Србе по Југославији, Републици Српској и тако редом и тако донекле.

Док им се не заврши бајка у коју су упали зато што је други то хтио и жељео.

И зато порука Вилијаму Монтгомерију: прими Божа да вас сликају заједно. Није ни он гори од кметова какви су Булатовић и Шоћа...

Момчило Ђуровић

ОЈ, ОСМАНЕ, РАСТОДЕРЕ...

Један од политички кључних људи режима Мила Ђукановића је свакако Рифат – Рифко Растодер, потпредсједник СДП-а и потпредсједник црногорске скупштине. Задужен да анимира муслиманско бирачко тијело, како за гласање о останку Мила Ђукановића на власти, тако и за припрему за евентуални референдум у коме, би муслимани у Црној Гори требали бити на страни сепаратистичких снага

Тако је Рифко од новинара црногорске „Побједе“ догурао до једног од водећих сепаратиста у Црној Гори и најжешћих србомрзца. Што и није ново када се зна породична генеза његове породице, али и његове везе са црногорским усташама

Породични мозаик свакако употпуњава и државни историчар Шербо – Шеки Растодер, иначе професор историје и дукљанске академије. Познат по својим србождерским ставовима није у научном смислу далеко догурао, с обзиром да је од својих колега историчара одмах на почетку каријере био „ухваћен“ у жестоких фалсификатима када је у својим „научним опсервацијама“ објављивао фотографије стријељаних Срба у Требињу, а потписивао фотографију као „стријељани црногорски зеленаши од србијанског окупатора“!?

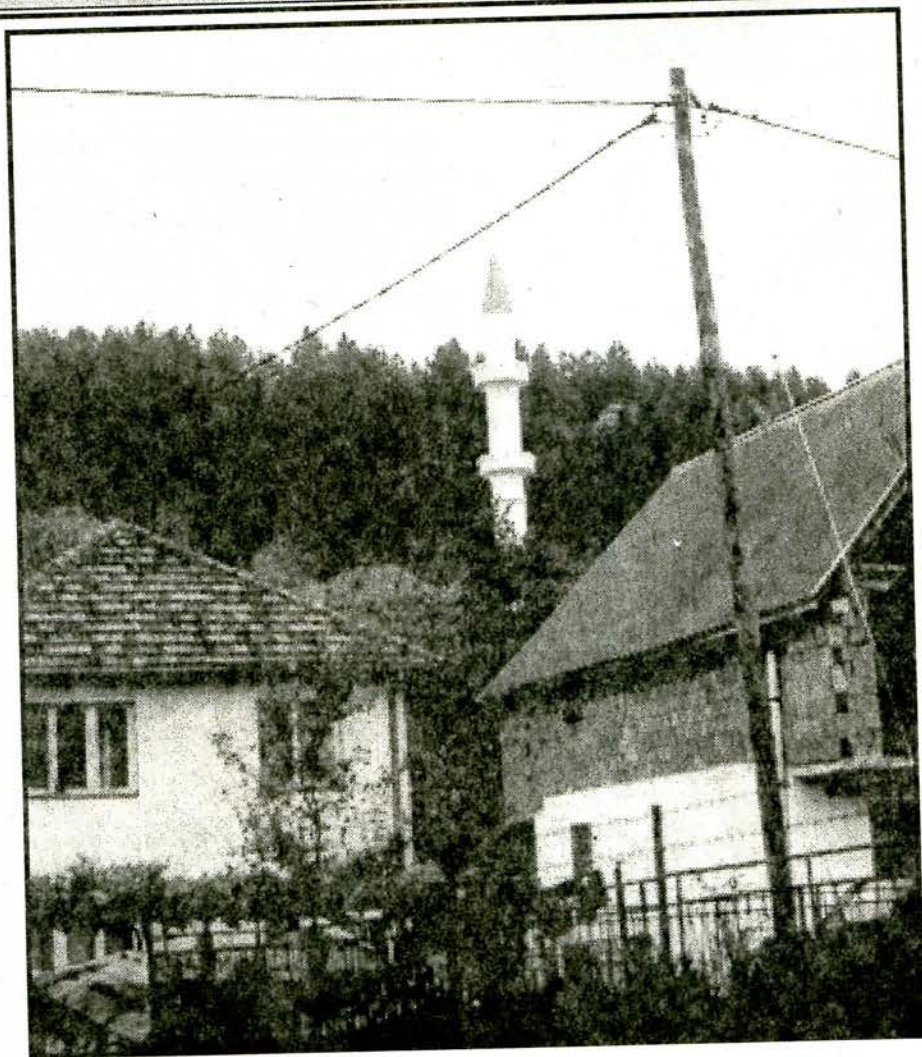
Тако је режимски историчар отишао у историју као највећи србомрзац међу историчарима и највећи лажов међу Растодерима.

Уредничко мјесто у државном РЦГ „држи“ Мирсад Растодер, рођени Рифков брат, који своје политичке ставове лако пласира у самом радију у сарадњи са овдашњим усташама, поунијаћеним исписницама свога народа.

Ниједан српски празник, ниједан српски знак или историјски документ и чињеница у Црној Гори не могу остати на миру од браће Растодера.

Зашто је то тако ако се зна да у муслиманском вјерском корпусу има оних који би братски однос према Србима, као на примјер Смајо Шаботић из Берана?!

Разлози највероватније леже у податку да је највећи ратни зликовац

Мула Рифко

Горњег Полимља управо био Осман Раходер, командант муслиманске милиције из Бироа, блиски рођак поменутих Раходера. Осман Раходер био је читаво вријеме рата сарадник италијанских па и њемачких окупационих снага на сјеверу Црне Горе. Био је све до своје смрти окорели зликовац чије су руке биле, до лаката, окрвављене српском крвљу.

Него да се подсетимо.

Осман Раходер је командовао муслиманским волунтарима када је половином 1949. година у селу Врбица направљен покољ над младим борцима четврте пролетерске бригаде. Осман је команди партизанске јединице дао бесу да могу да прођу кроз овај крај без бојазни од напада, а онда направио засједу и у Врбици, под заштитом магле, једног зимског јутра направио покољ. У тој подмуклој засједи погинуло је 48 (четрдесет осам) младића, бораца четврте црногорске бригаде, а сви су били порјеклом из крајева Старе Црне Горе. Пошто је бригада била десеткована преостали борци су се повукли према Полици, а Осман је одмах организовао њихово сахрањивање у стајском ђубришту својих рођака. Тамо су посмртни остаци ових момака пронађени неколико мјесеци касније, када се Осман са својом јединицом повукао, јер је морао. Уз Османа Раходера било је много Раходера који су учествовали у овом злочину.

Још 1941. године Осман је органи-

зовао и предводио упад своје војне јединице на територији српских крајева Полице. Осман је уз себе имао и око 4.000 бораца са Косова и Метохије, Шипгара.

Десетоструко бројнији надирали су уз губитке које су им наносили Срби у повлачењу. Срби су се повукли на лијеву обалу Лима, а Османови волунтари у свом зликовачком налету нијесу оставили никог кога су ухватили. Миљану Трифуновићу поклали су синове Ненада и Бранка. бли-

занце од 12 година. Само у Заграђу, осим запаљене сваке куће, убили су дваесторо дјеце млађе од 12 година!

Раходери иначе у том крају важе за највеће србомрзце и зликовце, али их је Брозев систем помиловао. Ради „виших политичких циљева, ради братства и јединства“ сви Раходери који су имали окрвављене руке били су помиловани и пуштени кућама!!!

Осим Османа кога су четници бранећи своју нејач, куће, имања, ухватили крајем 1944. године и уз пристojно суђење зликовцу пресудили.

Зато данас кадровско и политичко уздизање Раходера у Црној Гори има посебан симболичан предзнак.

Хоће ли сјутра поново неки нови Осман са камом међу српску дјецу!?

Аферим Мило!

Радован Радовановић

МРЖЊА ПОМУТИЛА РАЗУМ МИНИСТРУ

Крај прошле године обиљежило је јалово преговарање тобожњих експерата СР Југославије, Србије и Црне Горе у Београду. Такозвани експерти и нијесу неки стручњаци за област у коју су сврставани, али се свакако могу рачунати у експерте за лично сналажење у смутним временима

Један од таквих је свакако Бранко Луковац, министар спољних послова Црне Горе који је експерт за распарчавање државе и екстра стручњак за ширење мржње према српском народу. На састанку „експертских“ тимова у Београду наш црногорски министар је честитао српском народу предстојећи празник изјавом: „Срби су фашистички народ“! Министар је сам том изјавом образлагао потребу „црногорског“ народа да се од таквих фашиста одвоје.

На истом састанку Луковац је „објаснио“ како су Срби „правили злочине на свим околним народима“ и да црногорци то неће и не могу да трпе!?

Ову изјаву медијима „дојавили“ су „експерти“ из Народне странке који имају прворазредно искуство у дојављивању, иако је Луковац имао при-

мједбу на тачност навода.

Све ово што се догодило, иако народњацима не треба ни о чему другом

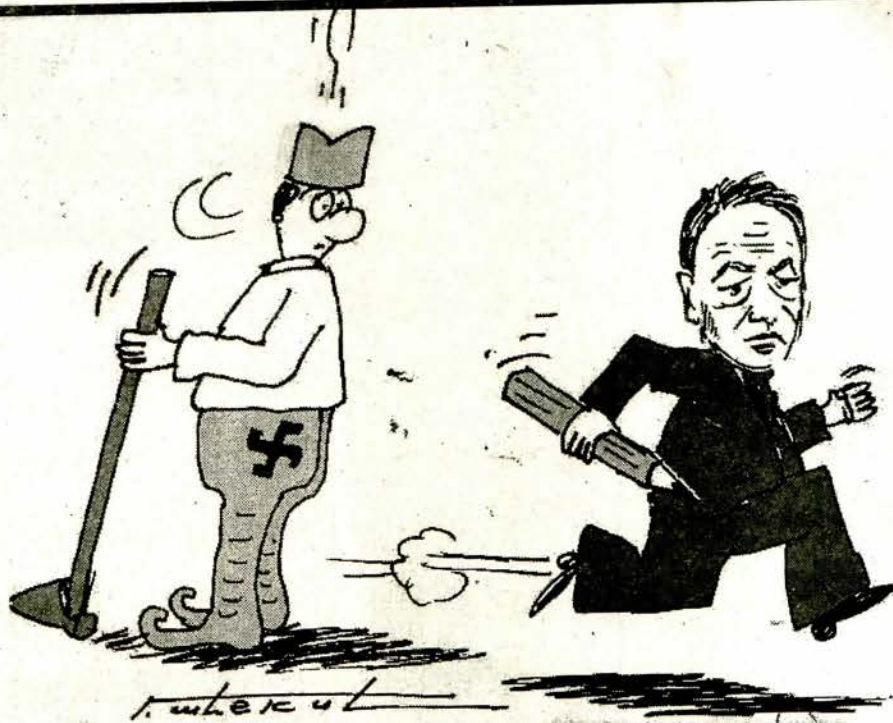
вјеровати, има основа када се зна са колико мржње Луковац барата када је српски народ у питању.

И тако је министар Луковац заслужио титулу највеће аветиње децембра, али не само то, већ и лажова и плаћеника.

Наш Луковац се залаже за самосталну Црну Гору, а он формално живи у Београду у стану који му је додијелио СМПП, као југословенском кадру. Пошто му породица живи у Јужноафричкој републици јасно се види и његова „спољна“ оријентација.

Како и кога вара овај војвођански црногорац из Јужноафричке Републике показаше вријеме. За оно што је изјавио за српски народ слиједи кривична пријава.

Д. Секулић

НАПРАВЉЕН ФОТО-РОБОТ ОРГАНИЗАТОРА ПРЕБИЈАЊА МОМИРА ВОЈВОДИЋА

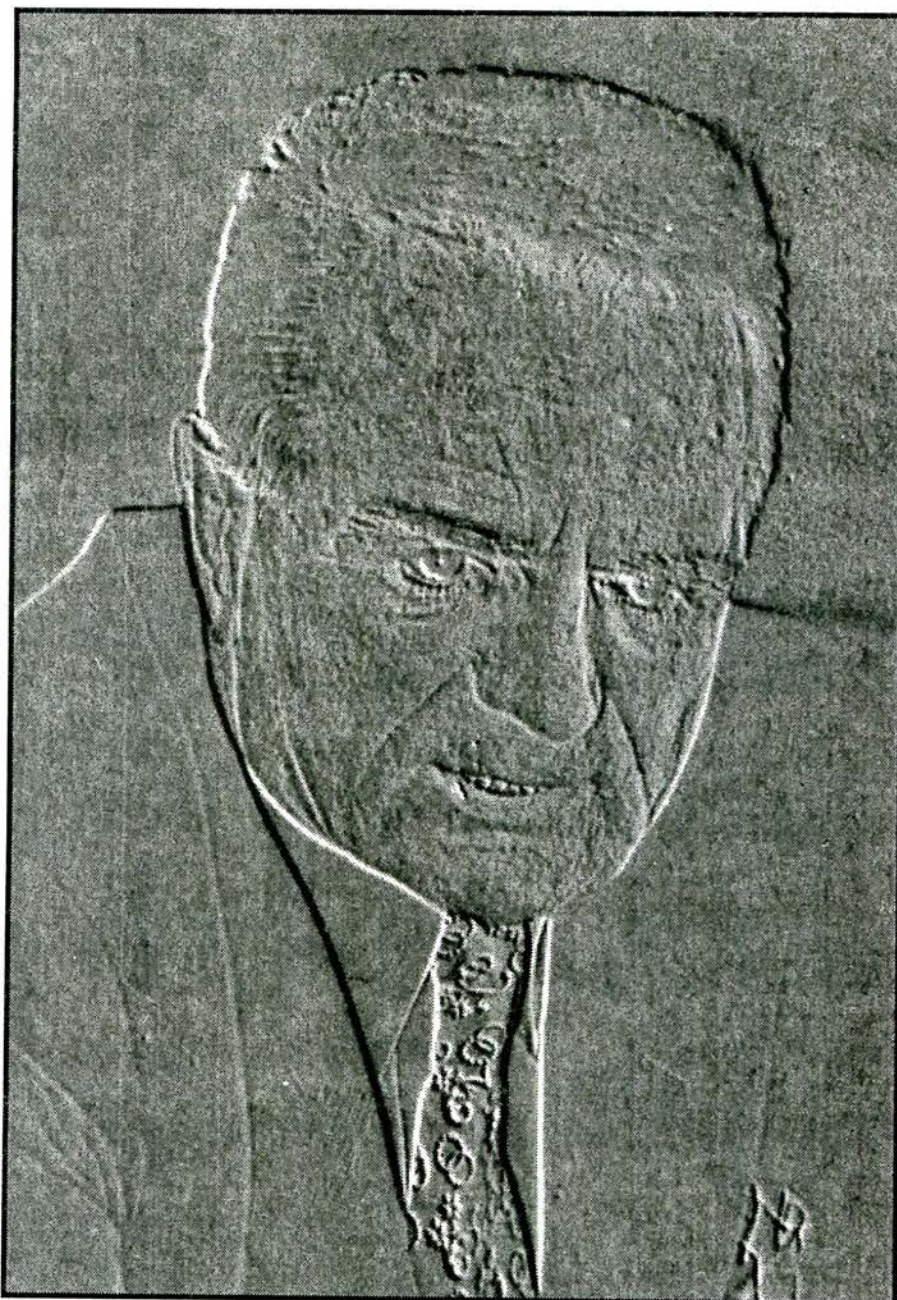
Прошло је више од годину дана од како је књижевник Момир Војводић, члан предсједничког колегијума Српске радикалне странке буквално претучен у улазу своје зграде у Булевару Лењина

Војводића су напала три, за сада непозната починиоца, са циљем да се овај српски књижевник трајно повриједи, уплаши и наравно онемогући да даље заступа националне српске ставове своје странке.

Наравно, да је ово наручено премлаћивање остало без икаквог ефекта, али српски радикали су на основу свједочења, сопствене истраге дошли до одређених података о наручиоцу овог гнусног нечовјечјег напада, гдје су три набиљдована бандита претукла већ временског професора српске књижевности.

Због тога смо и урадили фото-робот организатора и наручиоца овог атака на људски живот. Надам се да ће нам читаоци „Велике Србије“ помоћи да пронађемо главног виновника, који узгред буди речено, заслужује потпуни презир (ако већ у Црној Гори поодавно закона и правде нема). У случају да правде ипак буде, човјека са наше потјернице можете гађати каменом, плјунути и презирати. Наравно, док се једног дана и у Црној Гори не успостави правна држава. А онда ће „господин“ са фото-робота право у судницу.

Р.С.

УСТАШКА ИДЕОЛОГИЈА

Све што се дешава у Црној Гори има везе са Србима и Српством. За све што се лоше догоди, за сва зла овога свијета – по властима Црне Горе, криви су Срби и Србија. На Цетињу, ко год да каже да је Србин тај више не постоји. Власт у Црној Гори, угасивши сва предузећа, производи само мржњу према свему што је српско

Гдје је год црногорска власт имала велики утицај ту је затворено све што је српско. Цетиње које је столећима било бакља слободе, примјер храбрости, поштења, данас је епицентар усташке политике која је већ неколико година и званична државна идеологија монтенегриније, и није само Цетиње примјер усташког понашања „широких народних маса“, већ се о појави усташтва говори и у другим срединама Црне Горе, иако, наравно, не са таквим масовним екстремизмом. На помен било чега српског државни медији просто пјене од бијеса, 90 одсто приватних медија је под контролом режима у Подгорици гдје се смишљено, латинашки и подмукло пласира антисрпска хистерија тако да је бити Србин у Црној Гори постало – привилегија.

Хајка на Србе се спроводи и у сваком предузећу, не само јавном. Онај ко се изјашњава као Србин не може добити посао, кредит, уписати се на факултет, школу, не може добити потврду у мјесту боравка, не може се бавити приватним послом.

За Србе као народ министар спољних послова Црне Горе каже јавно „Срби су фашисоидан народ“!

Иначе, замјена теза је и најчешћи модел понашања овдашње власти. Фашисоидан министар каже за народ, и то српски да је то он. На утакмици са „Партизаном“ у Никшићу публика домаћег Ибона, узвикивала је наочиглед телевизијских камера: „Србе на врбе“. На Цетињу, у Рожају, Плаву, Тузима, Улцињу ова идеологија преузима доминантан вид понашања.

Само телевизијска емисија „Аритмија“ на државној телевизији произвела је толику мржњу према српском народу да је ауторка Наташа Никчевић најплаћенији новинар ове медијске куће. Почасни гости су свакако председници хелсиншког Одбора за људска права Фрањковић из Црне Горе и нека Бисерко из Србије, који се иначе обоје изјашњавају као Хрвати. На екранима телевизија у Црној Гори нема или скоро да нема музичке нумере из Србије, осим Бајаге, наравно. Све хрватски и муслиманско-босански пјевачи.

„Србе на врбе“, из утакмице у утакмицу пјевају навијачи екипе „Ловћена“ са Цетиња.

На рок-свечаностима које сваког Божића организује секта Мираша Дедеића чују се исте поруке уз директан

телевизијски пренос гдје се види како рукометаш „Ловћена“ Ђукановић са хеклером пуца у вис са пјесмом „У бој у бој против Срба“.

Иако парламентарна опозиција перере руке од одбране Берана и овдашњег народа од секте Мираша Дедеића, гдје су се градски момци понијели часно бранећи свој град од увезеног смрада, реакција полиције била је као и у Хрватској. Жестока и немилосрдна.

Под сумњом је и начин како је након тога миниран стан начелника МУП-а у Беранама. Власт је кроз уста Драгише Бурзана, познатог србождера, одмах опгужила Србе да су то урадили. Међутим, чико се јавно није запитао да ли ту експлозивну направу могао поставити неко из начелничког окружења како би се иначе подгријана атмосфера – усјала!

Пошто власт у Црној Гори контролише много шта, за невјеровати је и да неконтролише понашање публике на утакмицама. Медијски набијени усташком идеологијом, узвици на утакмицама су само резултат индоктринације несвјесних уличних банди.

Очито да је власт ДПС-а или СДП-а у вртоглавом паду. За надати се да ће са њиховим падом пасти и усташка идеологија, званично државна идеологија овдашње власти.

Душко Секулић

Franović: Velikosrpski nacionalizam je još živ

Podgorica – Predsjednik Crnogorskog helsinškog komiteta Slobodan Franović, na konferenciji za novinare povodom Međunarodnog dana ljudskih prava, ocijenio je da ova godina u Crnoj Gori i regionu nije donijela značajni napredak u ljudskim pravima. On je ocijenio da je glavni generator krize u regionu jugoistočne Evrope agresivni nacionalizam, naročito velikosrpski,

Da bi državni status Crne Gore bio demokratski riješen, smatra Franović, neophodno je poštovati njen Ustav i međunarodne dokumente.

- Crnoj Gori i njenim građanima niko ne može osporiti pravo na samoopredjeljenje, koje je zajamčeno poveljom Ujedinjenih nacija i međunarodnim paktovima o građanskim i političkim pravima. Prema našem ustavu suverenitet pripa-

ТАЛИБАНИ И У ЦРНОЈ ГОРИ

Недавно је и у Бијелом Пољу одржана пригодна културна свечаност поводом, како је то рекао протојереј Јован Томовић „Повратка Мирослављевог јеванђеља обученог у ново рухо, на своје рођено огњиште”. Тај чин је изазвао огромну пажњу како културне јавности, посланика бивше ријечи, тако и најновијих фалсификатора наше богате српске историје и културне баштине

Наиме, у овим тешким и историјским данима за Црну Гору, за њене грађане, често смо у прилици да присуствујемо јавним и од актуелне власти свесрдно подржаним наступима фалсификатора наше прошлости и садашњости. Тако, данас имамо читав низ разних квазинституција, почев од тзв. Дукљанске академије наука и умјетности, које имају приоритетни и искључиви циљ ниподаштгавање и кривотворење свега онога што има српско обележје. Само за набрајање таквих активности, роман би могао бити испишан, али у овом осврту акценат је дат на већ поменути догађај. Већ на самој промоцији, било је очигледно да ће присуство појединих „ликова” с обзиром на њихов педигре, изазвати читаву

буру негодовања и незадовољства.

У име редакције листа „Поље” овој свечаности присуствује Сеад Садиковић, који у броју 63. под насловом „Вриједна књига а не светиња” у крајње пежоративном и поспрдном тексту, без имало новинарске етике, покушава да се исмијава једној култури, једној религији и историји, и надасве једном народу.

Унизујући све учеснике скупа, који, како каже: „пресрећних и отворених уста” одслушаше „авантуре најважније и најстарије српске књиге” из пера овог либерала одакле су најотровније стријеле на православље, на Српску православну цркву и све њене вјернике.

Овај врли новинарски мутанг, др-

ско и наглашено арогантно, покушава дерогирати оно што се не може дерогирати, и на један имбецилан и малициозан начин оцјењивати докуменат који је настао још у XII вијеку. Покушавајући да афирмише себе и свој лист, Садиковић се читаоцима препоручује њему својственим референцама, као што су: „сатарили”, „шегачили”, „јаме избуцали” и др.

И као такав, узима себи за право да оцијењује, и још теже, карикира, један историјски документ какав је Мирослављево јеванђеље. Наравно, отежавајућу околност представља чињеница што Садиковић припада једној другој вјери, једној другој нацији, муслиманској или бошњачкој (како се већ договоре). Или то можда Садиковић поку-

шава да се врати својим изворним корјенима, својим прецима, који никако нијесу могли припадати нацији којој он данас припада.

Ни много већи умови, ни много већи и јачи новинари нијесу се усудили да тако нешто слично напишу, и да епископа Будимљанско – никшићког, господина Јоаникија, квалификују као „недавно информисаног, који се с нама шегачи“.

Садиковић иде даље, па чак најављује да „кад нам пристигне још по један поклон из Микијевог и Политикиног забавника, Борбе, Спорта, Експре-

са и сличних листова, Мирослављево јеванђеље ће моћи и да се издаје на читање“.

И без обзира на добронамјерност коју носим у себи, не могу а да овај поступак не назовем и окарактерисем као чист безобразлук и будалаштину поштеног либерала. Садиковић изгледа не познаје, а требало би да је чуо за културну баштину, за историју (ако није у школи бежао са часова), па у свом стилу завршава своје писаније.

Констатујући да „нико још није чуо за Бијело Поље по Мирослављевом јеванђељу, већ нас препознају по кисело

води“, Садиковић ставља тачку на овај догађај.

Овакву мисао може да искаже само неко ко размишља стомаком а не главом.

Међутим, још поразнија је чињеница да ниједан лист у Црној Гори није осудио овакве квалификације Садиковића, а осуда је било углавном од појединаца којима ипак није омогућено да своје мишљење објаве на страницама штампе.

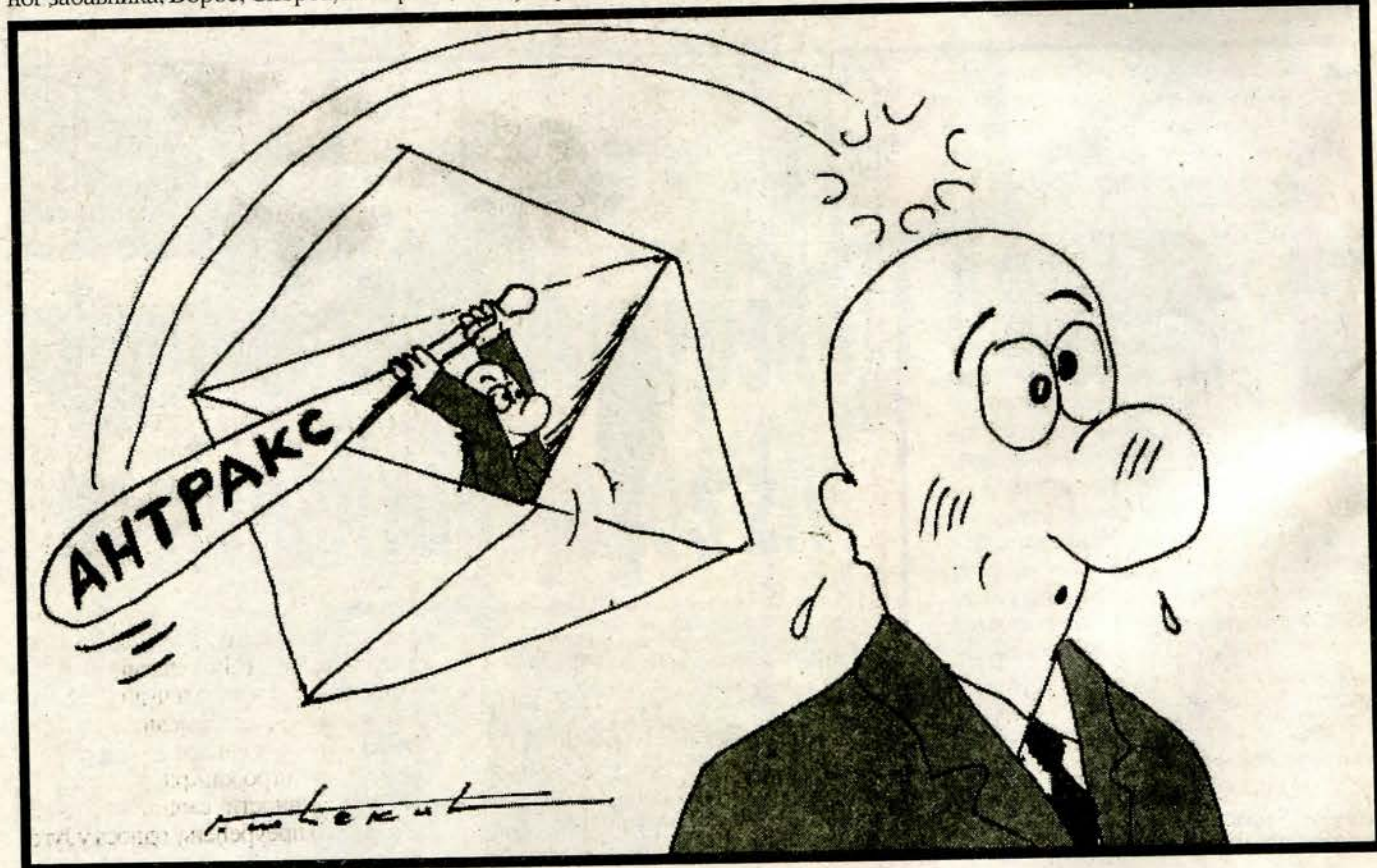
Такође, и један број запослених у „Пољу“ није се слагао и оштро је критиковао такво понашање већ и превише помињаног либерала.

И сада је сасвим јасно у каквом би окружењу српски народ живио да случајно на власти остану црногорски сепаратисти, демократе, социјалдемократе, либерали и други „љубитељи“ Црне Горе и њених грађана.

Међутим, српски радикали, српски националисти и патриоте не могу и неће прелазити преко оваквих и сличних антисрпских активности, већ ће и убудуће жигосати и критиковати све активности како појединих сепаратистичких организација, тако и појединаца који се дрзну да цијепају и кривотворе оно што се не може цијепати и кривотворити.

А српски народ и српска историја је недјелјива и неће бити подложна фалсификаторима, када радикали освоје власт.

Небојша Величковић

ДПС – ДОСОВСКЕ ИГРАРИЈЕ

Грађани Црне Горе, проводећи дане у потпуном мраку и на ивици голе егзистенције, вољом владајућих олигархија како у Подгорици, тако у Београду, иду у сусрет дуго најављиваном референдуму

У њихово име, иако апсурдно неуважавани и непитани, актуелне режимије под маском демократије и реформи промовишу самосталност Црне Горе, коју најављују за пролеће 2002. године. А управо они са демократијом имају прво и последње слово заједничко, јер њих карактерише диктатура, диктатура је њихова лична карта, и са њом желе у Европу и свијет.

За разлику од Мила Ђукановића и његове власти која јавно промовише свој сепаратизам већ 10-ак година, његови пријатељи и политички партнери у Београду, како на савезном тако и на републичком нивоу, покушавају иза леђа народа, крајње политикантски, договорити и спровести заједнички пројекат рушења Југославије.

И Кошћуница и Ђинђић упорно се залажу за цијепање Југославије и на томе свесрдно раде. Наравно, јавно они то неће рећи јер су свијесни свих последица таквог наступа. Међутим, иза затворених врата, управо су се договорили да народ Црне Горе изађе на референдум и одлучи о заједничкој држави. И сада се поставља оправдано питање: да ли је Војислав Кошћуница положио заклетву приликом избора за председника Југославије, да ли се заклео да ће земљу бранити свим уставним средствима, или можда у уставу пише, да ће Кошћуница, Ђинђић и Ђукановић самовољно одлучивати о СР Југославији.

Изгледа као да се прича понавља. Наиме, треба се подсетити последњег председника СФРЈ Стипе Месића, ко-

ји је дошао на ту функцију с намјером да заврши последњу фазу у рушењу заједничке државе. И када се распарала СФРЈ, Стипе Месић изјављује: „Ја сам

свој дио посла завршио“. Да ли ће тако урадити и садашњи председник Кошћуница, који се иначе вербално залаже за очување СР Југославије.

Оно што збрињава и чуди је то што први човијек једне заједнице готово никако не улаже напора да је и сачува. Већ поменута тројка, крајем октобра у Београду, јавности саопштава да се разговори о преуређењу односа у Југо-

На врху планине Румије, шиштарски банџити су исцијепали југословенску заставу и из ватреног оружја пуцали у крст који је на том мјесту освештао владика Јоаникије.

Ниједна од државица на које се позивају црногорски сепаратисти не егзистира потпуно самостално. Тако на пример: Лихтенштајн је у царинској унији са Швајцарском, Луксембург у економско монетарној унији са Белгијом, а у царинској унији са Холандијом и Белгијом, Монако је у монетарној и царинској унији са Француском.

И друге мини-државице су у некој врсти заједнице са себи блиском већом државом, углавном у суседству.

славији прекидају и да ће се у Црној Гори распусти референдум. Међутим, у децембру, уз посредовање Хавијера Солане, опет се настављају разговори између експертских тимова.

Иако између двије опције нема битних разлика, врли пријатељи, још с почетком 90-тих година, договарају се да сруше заједничку државу Србије и Црне Горе. Наиме, и представници Србије залажу се за даље слањење СР Југославије.

Многима је било јасно већ 1997. године да ће Мило Ђукановић кренути у сецесионизам и наставити пут који су својевремено трасирали Секула Дрљевић и Савић Марковић Штедимлија, да би на свом последњем конгресу ДПС избадила из програма све пројугословенске елементе, и показали још увијек неверним да ће ићи на рушење Југославије. За свој будући рад, Ђукановић је ударио темеље Жабљачким уставом из 1992. године, којим је знатно ојачао власт у Црној Гори. Доласком Ђукановића на власт, још првим вишестраначким изборима, Црна Гора постаје једна од најиздржаванијих република свијета, уз енормни дувански шверц који иде глисерима са приморја и авионима препуним неопарених цигарета који слијећу на подгорички аеродром. Ђукановић је прво са позиције премијера, а потом председника Црне Горе, јачао своју власт крпећи притом како савезни тако и републички Устав, као и законе ове земље. Своју власт градио је уз помоћ полиције и параполиције у којој је запослено преко 23.000 полицајца, медија, како државних тако и приватних, које је апсолутно контролисао, а све то уз помоћ белосвијетских политичара који су давали инструкције послушним подгоричким властодршцима. У Црној Гори је тако укинут динар, уз „експертску“ помоћ Стива Хендикеа, а уведена немачка марка коју је замјенио евро.

Са новом валутом грађани нису ништа добро добили, напротив подгорички економски „стручњаци“ успијели су да девалвирају немачку марку, тако да имамо ситуацију када цијене из мјесеца у мјесец вртоглаво расту а плате, пензије и социјална давања се не повећавају.

Али, за овакву политику, економску и социјалну ситуацију, поред акту-

елне власти знатну одговорност носе и неке опозиционе странке и странчице. Наиме, када су год Мило Ђукановић и његова Демократска партија социјалиста били сатјерани уза зид, увијек је излаз и помоћ налазио у квазиопозиционим странкама. Некада Либерални савез, а некада Социјалистичка народна партија. И након априлских избора Мила Ђукановића реанимира тзв. коалиција „Заједно за Југославију“.

Управо су они и у предизборној кампањи урадили све да се постојећа поларизација задржи и још више појача њихово лидерство и партнерство иза паравана, да угрозе оне политичке организације које имају снагу и моћ да једном за свагда стану на пут овој сулудој политици.

Данас у црногорском парламенту, исто српско бирачко тијело представљају новокомпоновани Црногорци

„комунисти“, атеисти, прикривени сепаратисти, који злоупотребљавајући повјерење српских патриота и националиста иза сцене, тако договарају са властодршцима њено отцепљење. Апсолутно свјестан овакве ситуације, Мило Ђукановић са позиције председника републике полако приводи крају паклени план рушења СР Југославије, који је само један међукорак у даљем парчању српских простора.

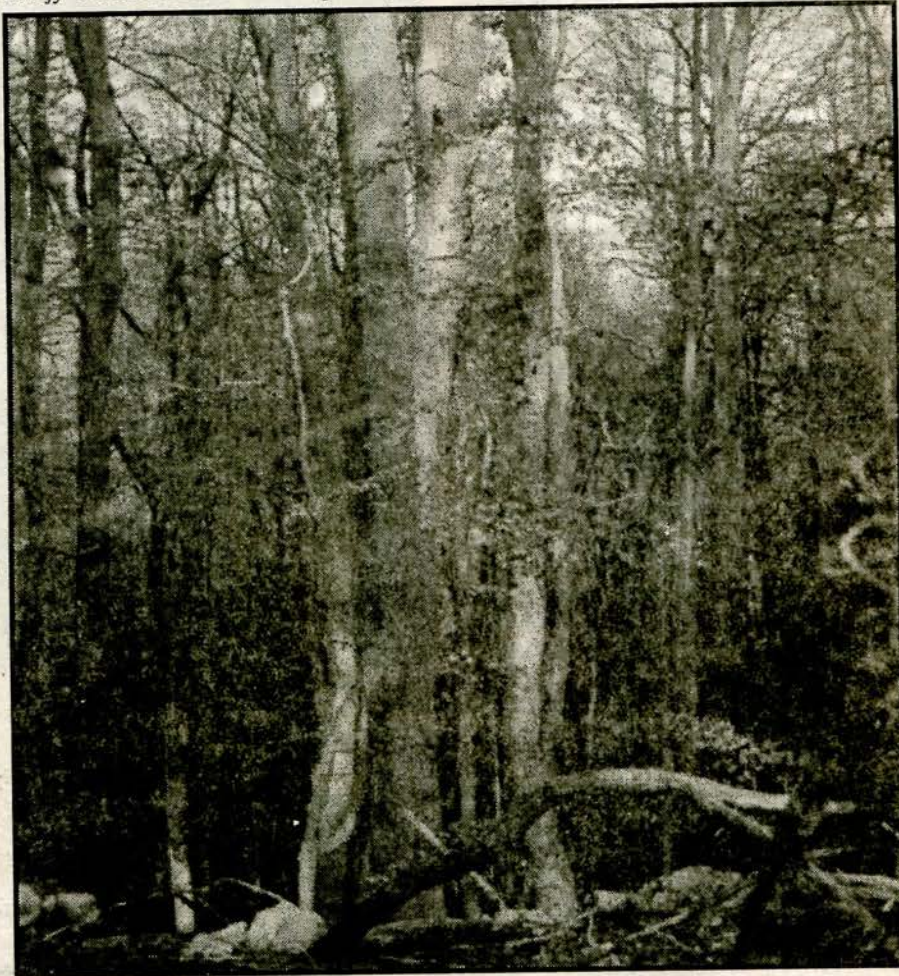
Наиме, шиптарска популација у Црној Гори преко својих посланика, Диноше и Бардхија, тражи специјални статус са давањем статута општина неким подручјима насељеним том популацијом.

Није ново да свакодневно Хрвати постављају питање статуса Боке Которске, коју нескривено прижељкују.

Муслимани на сјеверу имају тежњу да се блиској будућности инкорпорирају у муслимански дио федерације БиХ, што би уз повезивање са србијанским дијелом Рашке области, значило остварење сна о зеленој трансферзали од Анадолије према Европи.

Из свега наведеног, намеће се закључак да самостална Црна Гора нема никакву, будућност, напротив, била би брзо распарчана и остала једино у уцбеницима историје.

Небојша Величковић

ДОБАР ВАМ ЈЕ СИР ЉУДИ, СКОРУП ЈОШ БОЉИ

Последња посјета Ђукановића Пљевљима. Било је и суза и црног снијег

За ТВ Црне Горе није вијест дана што и за нас, Ирвасе како нас Монте-негрини – Дукљани називају. Да нема телевизије и других средстава информисања ми Пљевљаци не би знали како изгледа председник, мада га нисмо жељни, јер је довољно да помислимо на њега па напунимо гаће не од страха већ од муке, јер не можемо да поднесемо ту пародију, фарсу. Суздржаћу се да не употребим коју грубљу ријеч, иако је ово „демократска“ власт ја нисам толики идиот да се спуштам на њихов ниво.

Господин Ђукановић је дошао у тродневну посјету Пљевљима. Онда можете замислити колико је председнику подгорело, кад је донио свој задњи дио да у Пљевља хлади. Првог дана посјете Пљевљима посјетио је мјесне за-

једнице Косаницу, Шула и Брвеницу. Посјетио је гимназију „Танасије Пејатовић“ и сусрео се са неколицином професора и директорима из двије средње школе. Не знам колико су ти исти не много важни људи, чим су се овако неодговорно понијели, вјежбали да се смију ћутећи и при томе не износећи ниједан проблем с којим су се сусрели у претходном периоду, за које се не зна да се неће понављати и у другом полугодипшту ако и даље буду овако ниске температуре и слаби услови због неодговорних и непотребних рестрикција.

Посјетивши Термоелектрану ваљда се увјерио у еколошку катастрофу коју су они називали еколошким инцидентом. Ваљда је примјетио црни снијег и најзад схватио каква црна будућ-

ност очекује народ Пљеваља, захваљујући Термоелектрани и безумној колонијалној олигархији. Али све је ово саставни дио пародије живота. Много је људи на улицама, много је фалсификата, тешко је бити човјек, лијепо је бити човјек.

Сигурна сам да ће не само председник већ и многи људи из владајуће олигархије посјетити Пљевља, јер су и референдум и избори близу, а гласови поносних Пљевљака су неопходни, за које сумњам да ће их добити, бар не од православног становништва.

И не можемо заборавити стихове пјесника Мрдака који је био импресиониран највјероватније овако црним темом.

Н.К.

НЕМА ЦРНЕ ГОРЕ БЕЗ ГУСАЛА

Драган Стојадиновић је рођен у Андријевици 1959. године. Одрастао је на извору Лима, на сурим Проклетијама, под Виситором, гдје, како је давно записано, „пишти Црква међу турским градовима, као љута гуја међу огњевима”. Школовао се у селу Брезојевицама, Пожаревцу, Подгорици и Београду. Објавио је више књига пјесама и публицистике. Члан је Удружења књижевника и Удружења професионалних новинара. Живи у Подгорици. Пламену ријеч Драгана Стојадиновића, пјесника и публицисте, минулих година је непосредно чуло на десетине хиљада црногорских грађана. Својим аналитичким текстовима раскринкавао је не само актуелни црногорски режим, већ и политичке лицемере на свакој страни

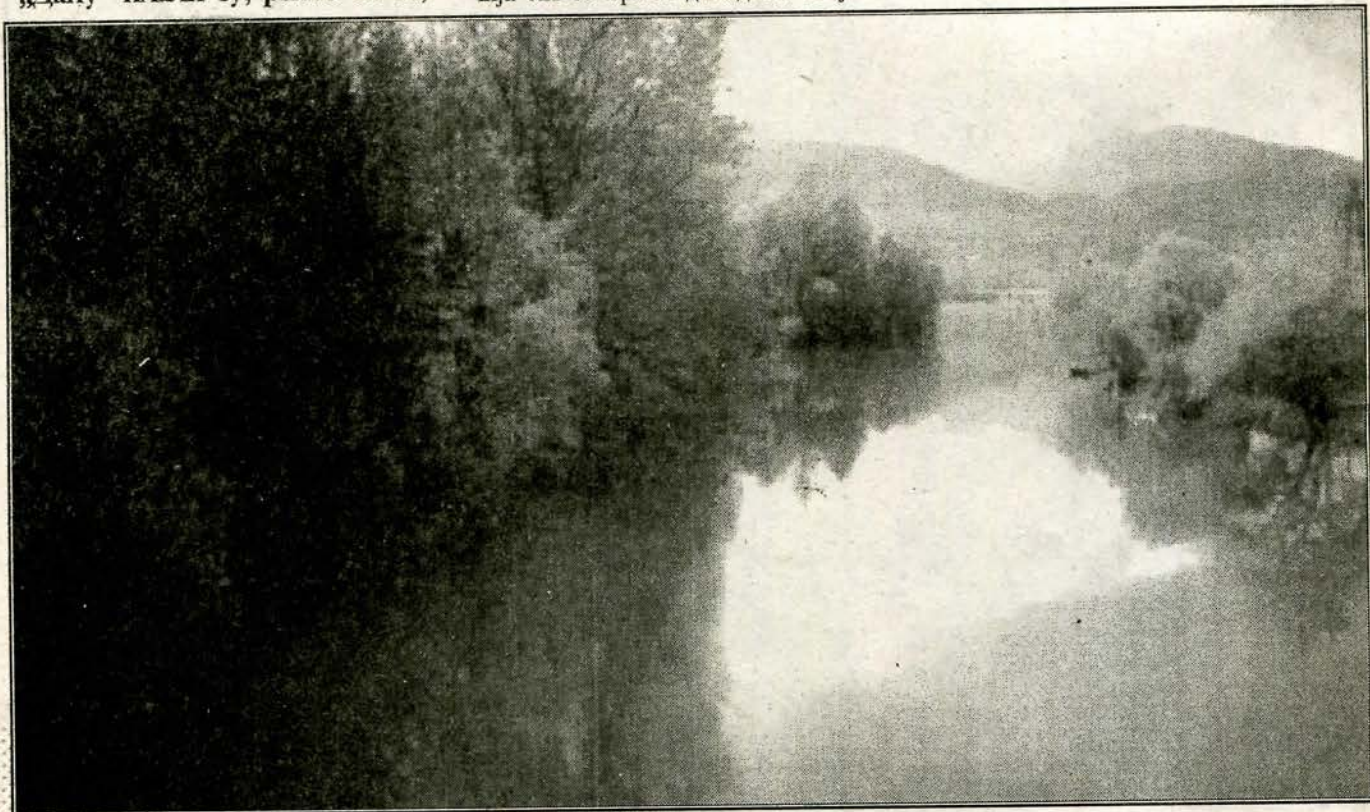

• Господине Стојадиновићу, по вокацији сте пјесник, међутим, већ неколико година сте ангажовани на друштвеној сцени и као сваралац и новинар. Ваши рески коментари објављивани у „Дану” имали су, рекло би се,

апсолутну читаност.

Ангажовао сам се као човјек, незадовољни и побуњени појединац, као Србин, просвијећени, надам се, српски националиста. Нијесу ме привлачиле политичке странке, мада је било неких чија ми се прича допадала. Нијесам

чак ни на изборе излазио, убацивао гласачки листић у ћораву кутију све док нијесам чуо господина Ферхата Диношу како јадикује, јер, по њему нема довољно Црногораца у Црној Гори. То је било после првог круга избора за предсједника Црне Горе, када је Ми-

ло Ђукановић тучен од Момира Булатовића.

Инспирисан оном „ко сокола нема, кукавици се весели”, гласао сам први пут од пунољетства, надајући се да ће Диношин кандидат изгубити на изборима.

Ангажовао сам се прије четири године кад, онога тренутка када сам чуо да црногорска власт кукумаче, припомогнута многобројним улицима, како не може уживати у Шопену од гусала по Црној Гори. Замислите те провинцијалце, ту господу којој сва култура, да не кажем празилук, вири из њој најважнијег мјеста, како ужива у Деветој Бетовеновој симфонији.

Када је кренула, посредством свих медија, тортура над православном српском душом, пошто сам сазнао да се оснивају дневне новине „Дан”, потрчао сам да понудим сарадњу. Да из нужне одбране, колико знам и умијем, отпишем, људски и српски, тренутном црногорском режиму и разноврсним служавкама. Од оснивања тог, тада првог опозиционог гласила на простору Црне Горе, па до 6. августа ове године, објавио сам стотине осврта и коментара, разумије се, под својим именом.

Говорио сам преко двијеста пута на јавној сцени. Наступао сам испред свога срца, нијесам се скривао иза политичке или друге моћи.

Послије Милошевићевог политичког пада, када је изведен досовско-амерички пуч у Београду, настало је, народски казано, велико курвање. Полтрони Слободана Милошевића и Момира Булатовића, њихови доглавници,

пред очима цијелог народа камелеонски су се преобразили. Разумијем апаратичке, мале страшљивце који не умију да живе без нечијег кишобрана. Далеко од тога да их мрзим, чак их и не презирем.

Књиге „То нису људска бића” (Анти – Нато дневник) и „Црна Гора на крсту”, настале од мојих ауторских чланака објављених у „Дану”, остаће као свједочанство о једном трагичном времену, али и као жива отгузница за многе владајуће и невладајуће несоје. Моји текстови и говори, поменуте књиге, у суштини, покушали су да изразе мисао и осјећање, бол и отпор огромне већине државотворног православног бића Црне Горе.

• Како у овом тренутку изгледа политичка мапа Црне Горе?

Да кренемо од никшићког „митинга глади” који је предходио „АБ револуцији” којом је свргнута, али само на око, 1989. године, ондашња власт. Кажем, свргнута само наизглед, јер је антисрпски дух ондашњег режима преживио и ојачао у новој власти.

Прошло је једанаест година, а послије боја сви смо генерали. У најкраћем, све је била гола лажавина којом је властела скривала најсвирепију пљачку материјалног богатства.

Идеолози „рата за мир” су маестрални манипулатори и пљачкаши, скоро без изузетка, какве није забиљежила историја. Какву вајду имамо од оних одличника режима који су хутали и нијемо посматрали тај злочин? Црном Гором тренутно владају и тренутни ре-

жимци и челници тобожње опозиције које сам, усмено и писмено, које сам више пута назвао политичким шибидарцима. Занимљива је тврдња господина Зорана Жижиха, недавно објављена у дневнику „Вијести”, којом свједочи да је сједио у Влади која шверцује. Лијепо је то што се Жижих каје што ништа није предузео поводом криминала, али шта опљачкани народ има од тога. Он наводи да није имао користи јер није учествовао у томе, али не каже да је имао обавезу да криминал спријечи, не само као тадашњи потпредседник црногорске владе него и као обичан грађанин. Жижих није имао користи, ћутао је, није предузео ништа иако је био у обавези, али је зато Црна Гора претрпјела ненадокнадиву штету. Не би, дакле, било режима којег одлучује Мило Ђукановић, иначе политички усрђен 5. октобра прошле године, да црногорска опозиција није лажна. Врх црногорског режима и врх Социјалистичке народне партије – исти је то штоф. Дрмали су Црном Гором осам година заједно, а ови други су такође непрестано били на власти. У Београду разумије се. Та кумровачка братија која, онда када је откривено да „године почињу јануаром”, није имала ништа до џемпера и излизаних ципела, данас живи у свили и кадифи. Поједини могу иметком да се такмиче са кувајтским шеицима. А овамо, деведесет одсто црногорских грађана једва да има хљеба да једе.

Да се разумијемо. Црну Гору није пљачкао и опљачкао само тренутни режим са служавкама. Покојни Ристо Вукчевић, слава му души, као председник парламента, са говорнице је на вријеме упозорио ту кумровачку омладину. Нијесу послушали старог и часног професора. Политичку климу задњих једанаест година одређује пљачка државне и народне имовине. Лијепо је неко примијетио, по мени потпуно тачно, да је Мило Ђукановић претворио пљачку у сепаратизам. Виталније, некаким референдумом, прича о пријекој потреби Црне Горе за независношћу је покушај да се топац ухвати за сламку, да господа која су попут мароканских скакаваца опустошила Црну Гору остану до краја живота на власти. Али – мало морген! Положиће рачуне и властодршци са служавкама, али и појединци из опозиције, која власт држи за гушу јер ови имају по вагон маслаца на глави.

Политичку мапу данас одређују власници прљавог и крвавог капитала, али само у границама које одређује западни, првенствено амерички окупатор. Власт устоличена енергијом српског незадовољства 1989. године, нема друге, завршиће неславно. Треба да обуку џемпере и одговарају за све.

Пред домаћим судовима. Нијесам за то да се сада организује некакав митинг глади. Иако смо у буквалном смислу гладни, ја сам за легалне токове. Нема правде и среће у револуцијама и пучевима. Шта мислите, зашто прваци неких странака не узвикују као некада оно „Мило, лопове“ и „вратите паре“?! А до јуче су скакали по црногорским трговима.

• Црногорски парламент, парламентарна власт и опозиција... Шта мислите о странкама које нијесу успијеле на minulим изборима да стекну парламентарни статус?

О томе сам, на неки начин, већ нешто рекао одговарајући на претходно питање. Странке које нијесу ушле у парламент, овдје мислимо на Српску радикалну странку и Народну социјалистичку странку, саме су пале и саме се убиле. Иако их није било на мапи коју је кројио чика Вилијам Монтгомери, јер су патриотске и националне, могле су се удружити и ући у парламент. Ово нема везе са поменутиим странкама, али зашто од увођења наводног вишеспартизма, или, како један мој пријатељ каже, вишестраначког комунизма, има увијек више српских странака. Црна Гора је у демографском моделу врло мала. Можда би одговор нашли у сједишту тајне полиције која је од 1945. године до дана данашњег искључиво служила режиму.

Остављена је по страни и чињеница да Црногорци имају изразито поданичку свијест. Душа им иде овамо, а

гласају тамо гдје је сила. По мени, вође којима је важнији политички идентитет од националних интереса – треба да мало прошетају. Питање је како су листићи избројани. Злоупотреба медија, тајне полиције и корупција прате све до сада. У Црној Гори није било слободних избора – никада!

Што се тиче парламента, слабо гледам телевизијске преносе. Исти посланици изгарају сада у некој новој, петој или десетој причи. Изгибоше људи. Једни као за Југославију, други као за независну Црну Гору. Најбољи и уистину народни посланик је Ферхат Диноша. Он говори, испред свих Ал-

ЦРНА ГОРА ДА СЕ ПРОЖМЕ СА ЦЈЕЛИНОМ СРПСТВА

Већ годинама нико не зајева „Црна Гора јес' малена, но је часна и поштена“!

Разноразних закушљених интелектуалаца има толико да би улизиштвом и кукавичлуком загадили и Кину. Отимана од цијелине свог историјског, духовног, културног и националног бића, Црна Гора може постати притока без утоке, црни умртвљени рукавац у коме би цвјетао једино паклени цвијет зван пизма.

Деценијама удаљаваној од свог српског угаоног камена, свог Крста и Слова, Црној Гори се десила болест налик параноидној пизофренији. Црна Гора болује од умнишљене величине, европске и свијетске, али и од располућености свог државотворног православног српског бића.

Сјеме тог црнила посијао је давно, нарочито у братоубилачком заносу, када су на објема пораженим странама пале најприје просвијечене, самосталне и угледне главе. Побијено је безмало мноштво и свештенство Српске православне цркве. Партијским декретом „створена“ је нација. Бескрајне колоне одвођене су у Јасеновац за душу, на Голи оток који је био девети круг пакла за православце. Званична Црна Гора срушила је и гроб Његошев. Овдашња црногорска властела, која, како видимо, демократски тече и европски свијетли, ти тамничари, а режимска тама уврла је да ишчупа из коријена, да угаси свјетло матерњег српског језика који све памти и зна, трнутни властодришци јуришају на све што српски искри у Црној Гори. Ако се Црна Гора не уједини и не прожме са цијелином Српства, ако ови Црногорци који њоме владају не оду у прошлост, на најбучнију страницу историје – нестаће Црна Гора и Црногорци.

(Никшић, 11. новембар 2001. године)

банаца на Балкану и у дијаспори. Ови други, мислим на оне којима је матерњи језик српски, личе на покварену грамофонску плочу. Уњакају и замуцкују. Не смију да писну док им политички шеф не намигне. Типични бољшевички излици.

Састав парламента нипошто не представља стварно политичко расположење у Црној Гори. Којих је то педесет хиљада Црногораца изабрало једнаест посланика Народне странке. За ту дружину која је у рату окренула леђа Отаџбини не би гласало ни двије хиљаде душа. Да не давим, парламент се пита као и до сада, онолико колико и свигац са својим фењером. Понављам, Црном Гором управља прљави капитал, управљају пљачкаши народа и државе. Центри моћи нијесу у институцијама. Парламент је, дакле, само вапшар. Забава за наивне и гладне.

• Културна кретања у Црној Гори?

И ти су токови одређени, што је и тужно и трагично, самовољом властеле, глумом политиком тренутног црногорског режима. Непросвједена, задригла у скоројевитству, нова класа, слој милионера, коју чине само безбожничка олош, та дружина држи за грклан све институције културе и скоро све медије. Прошле године основано је „Друштво за заштиту животиња”. Та невладина организација има, немам ништа против, велики медијски публицитет. Њихов протест поводом небриге друштва за псе и мачке луталице,

одржан на тргу у Подгорици, телевизија је малтене директно преносила. Ти људи су хумани, веома забринути за права четвороножаца.

Са друге стране, нас неколико Срба, на једвите јаде, успијели смо да оснујемо „Удружење за заштиту угрожених Срба”. За саопштења овог Удружења црногорски медији немају интересовања. Чуди ме да на вратима, премијерице градске библиотеке у Подгорици, још не виси табла са натписом „Забрањен приступ Србима”. Пси су, како видимо, заштићени у старој српској држави. Токове културе одређује општеномодно сиромаштво, сиротиња уједа. Већина живи на рубу биолошког опстанка, трошећи сву своју енергију у стварању насупне коре хљеба. У Народно позориште, у чију је зграду уложено преко двадесет милиона долара, можеш ући ако имаш десет швапских марака. У позориште које би било кенотаф да не гостују ансамбли из Београда, у зграду позоришта коју је Мило подигао у славу својој државничкој „величини”, народ не улази. Нема времена. Треба по цио дан продавати цигарете на тротоару или турски доњи веш и бугарске шољице за кафу на бувљацима.

Остаје ТВ, ако ти власт, која је крала струју околним државама, није исјекла жице на срујомеру због неплаћених рачуна. А човек је, како тврди један познати социолог, роб телевизије. Преко електронских медија, њих нарочито, намеће се „нови културни црногорски коцетп”.

Пошто су нам увезли коцкарнице, кладонице, јавне куће, дрогу и наркоманију, сада нас засипају са малих екрана гламурозним западним кичом. Црногорце ваљда много интересују модне ревије женског, а посебно мушког доњег рубља, као и карневали хомосексуалаца по Европи и Америци. Да могу кукавци, избрисали би, онако по дукљански, Његошево дјело, избрисали Његоша из црногорске меморије. Онда би нам „нови културни коцетп” лако убризгали новоизмућкани академици и друге биране режимске аветинје. Може ли грана одсјечена од стабла да процвјета и баца плода? Е, немири „новог црногорског пројекта”, да не заборавимо оно „културног”, замишљају такву грану, откинуту, мртву и суву, сву у цвату.

Нема напретка држави, друштву, науци, просвети, култури и умјетности без ослоња на здраву традицију. Нема Црне Горе без гусала! Могу Дукљанци да измишљају историју, праве некакву као цркву, пишу правопис непостојећег језика, могу све те глупости, по нарудби и уз благослов режима, исјавати преко контролисаних медија, залуд им. Када се Црна Гора ослободи ове власти, најгоре у историји свијета, дукљанске академике и остале Дукљанце треба оставити на миру. Међу њима има и занесењака, правих романтичара, потпуно безазлених људи. Остали ће остати без апанаже. Новој власти, каква год била, неће падати на памет да плаћа јалове покушаје брисања идентитета цијелом народу. Остаће запамћено, режим Мила Ђукановића је покушао да изврши духовни и културни геноцид над властитим народом.

• Шта мислите о „Великој Србији”, часопису Српске радикалне странке, који сада носи теме и из Црне Горе?

Сада сте „од Дунава до мора сињега”. Чињеница да сам прихватио разговор говори довољно. Познато је да су српски радикали увијек испољавали храброст и да никад нијесу одступали са линије националне одбране. Окупирани су Република Српска, Косово и Метохија. Србија и Црна Гора су, такође, под окупацијом. Још једино „Велика Србија” може пренијети ријеч оних који се не мире са ропством.

• Господине Стојадиновићу, захваљујемо на разговору.

Хвала Вама. Надам се да ћемо опстати. Надам се да ће се двадесет милиона Срба у Отаџбини окупити око своје државе. Српске. Са крстом на челу.

Сања Бундало

ХРВАТСКА ШИПТАРИЈАДА ЗА ДОЧЕК 2002. ГОДИНЕ

За дочек Нове 2002. године, „Црногорци и Црногорке” спремали су се као никад досад. Спектакли су данима најављивани, свечани програми и обавезно музика у складу са трендом. Претпразничко расположење, гужве на улицама, у породицама, аутобусима, кафанама, на сваком кораку, обиљежиле су последње дане протекле године

Свакодневно смо слушали лијепа обећања, оних који нам креирају живот, да ће наредна година бити година лијепог живота пензионера, радника и сарадника, незапослених и полузапослених. У улози Деда Мраза нашли су се готово сви, и Мило, и Филип, и Ранко и Жарко, и Свето и Пеђа, и Драган и Божо. А најумеренији су и са најмање поклона били Феруат и Мухамед.

Сви нам они честиташе Нову годину, а нико не помену нашу заједничку државу. Изгледа да је тренутно ван модног тренда.

И док се један мањи број престижних увесељавао у ексклузивним ресторанима, уз обиље хране и пића, гдје су доминирали виски и кавијар, најбројнија популација је код кућа поред малих екрана, са својим породицама, рођацима и пријатељима, уз више него сиротињку трпезу дочекала Нову, али ко зна да ли и бољу и срећнију, годину.

И када је откуцала поноћ, тргове су обасјали ватромети, шаренило боја,

петарди. Пристигли пјевачи, који су углавном били из Хрватске и мањи број из муслиманско – бошњачког ентитета, честитали су својим обожавао-

цима који су се сакупили улазак у ново љето.

„Магазин”, Сенди, Грашо, раније Дорис и Алка, и да не заборавимо Хариса, пожељели су својим присталицама бољу и срећнију, читај самосталну и независну Црну Гору.

И док су они сањали и одсањали сан о похрваћеној Црној Гори, обични људи, наши домаћини и у новогодишњој ноћи пожељели су да ово буде и последња година гдје ће се доводити у питање заједничка и наша држава.

Са државних и парадржавних медија није се готово могла чути пјесма из братске нам Србије. Али зато из „лијепе њихове” било је више пјесаме него у самој Хрватској. И зато хрватски „естрадни умјетници” огромну захвалност за свој имиџ управо дугују подгоричким властодршцима и самој ТВ Црне Горе, која се само тако зове, јер је све друго само не то. Или можда прави назив, без претензије да будемо кумови било би – Хрватска шиптаријада.

Небојша Величковић

Бојан Бајрамовић: зашто Туре на умору ти завађаш Црну Гору?

НЕ ПЛАЧУ ЈЕНКИ, БЛАГОШ СЕКИ!

Поклич Оријане Фалачи на крсташки рат противу ислама зато што су јој се заплакали Јенки на Ист Риверу је изазвао у Италији грави мозготрес међу интелектуалном елитом. Неки је мазе, други је газе, трећи малчице пазе, а четврти за њом плачу зато што је неко прекинуо њен миран живот у Њујорку, у ком ужива своје слугарење и измећарење стратезима Пентагона у освајању планете

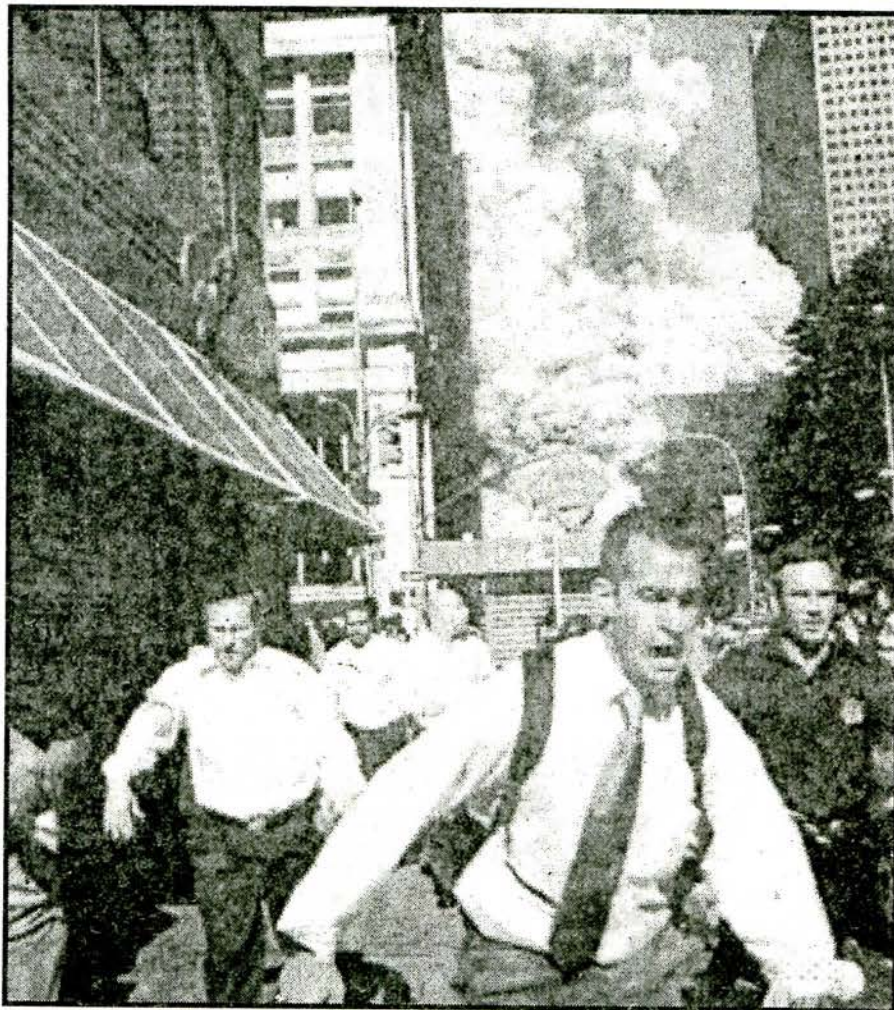
Неустрашива и мушкобањаста ратна репортерка Оријана Фалачи, неупоредива амерофилка и муџахединољупка у репортажама ратишта по Босни и Херцеговини, Далмацији, Славонији, Барањи, книнској Крајини и по Хрватској, у годинама америчко-српског рата од 1991. до 1995. године, по сатанизацији Срба неупоредива, како пише у италијанском "Коријереу", сасвим је накомстрешила живце и пала у тотални расизам, преступивши усијану фазу антимуслиманства, исламофобије, у који је пала заједно са небодерима Свијетског трговачког центра у Њујорку, које су камиказе отпора америчком тероризму, најбруталнијем на свијету, истопиле као да су од воска 11. септембра 2001. године

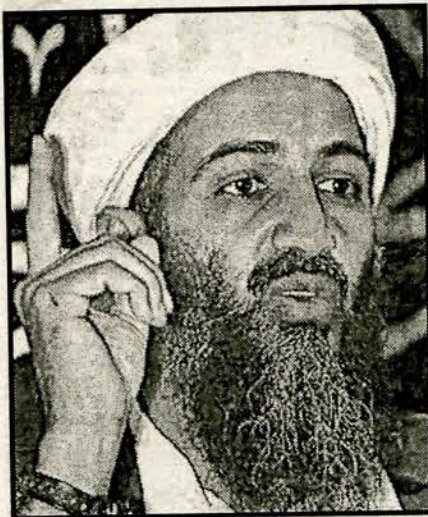
Тако је доскорашња исламофилка, дивитељка муџахединским и усташким кољцима српске нејачи, одушевљенка талибанским подвизима противу совјетских војника у Авганистану у годинама совјетског усређивања туђина, за један вунени трен у Њујорку 11. септембра 2001. године, на почетку трећег миленијума, преобраћена у страшно накомстријешену исламомрзанку, антиталибанку, проклињачицу и муџахедина и муџезина, што показује овај цитат из њеног позива у крсташки рат противу цијелокупног ислама.

Ево тог поклича за крсташки рат противу ислама Оријане Фалачи: „Ако падне Америка, пашће Европа, пашће Запад, пашћемо ми (То пише Италијанима, узрујана Оријаница). И умјесто звона имаћемо муџезине, умјесто мини-сукње носићемо шадор (то страши Италијанке), умјесто коњачића пићемо камшино млијеко!“

Овај поклич Оријане Фалачи осветљава је изнутра као целелин, па је видимо како јој дођошкој становници Њујорка избијају живци кроз косу и како накомстријешених живаца пријети како ће Италијани имати муџезине умјесто музике, а Италијанке страши како ће умјесто мини-сукњи имати „шадор“, а како ће Италијани и Италијанке умјесто коњачића пити камиле млијеко. По узбуђеној Оријани долази смак свијета из Курана!

А прије неку годину дивила се осу-

нећеницима, муџезинима, шадорима на Сарајевкама, (не на њој), одушевљавала се Изетбеговићевом затварању муслиманки у хиларе и покривање муслиманки ферецама и брукана!

Сав је Запад доживљавао либидо и оргазме читајући њене славопојке затварању Сарајевки у хареме у толико хваљеном и егзотичном Кабулу на обалама Миљацке! Мјуезини у Сарајеву су одушевљавали Оријану када су Срби изгоњени из Сарајева и када су носили и своја гробља у избјеглиштво да се гробовима српским муџахедини меџдане на дијела.

У пацифизму пацифисткиње Оријане није било ни капи саосјећања са српском дјецом напаћеном и накланом у данима изгона Срба из њихових кућа, које је у Дејтону Клиндуптон поклонио уз несрећни српски потпис муслиманским србокољцима и борцима за нову и прву куранску државу у Европи. Тада је Оријанче са сличницима кликовало по Европи и Америци изгону Срба са својих вјековних имања и огњишта и поздрављало бомбардовање српских села и вароши бомбама са осиромашеним уранијумом у гелерима, бачених из америчких и европских авиона! Није се Оријана никада згрозила над убијањем српске дјеце, над бомбардовањем породицишта, школа, дјечијих вртића, лудница, возова, аутобуса, мостова и цивилних склоништа по Србији у данима америчко-српског рата на Косову у прољеће 1999. године!

То је за Оријанче био рат за осујећене хуманитарне катастрофе! Тада Оријани нијесу сметали арнаутски муџезини по Призрену, Пећи, Ђаковици, Урошевцу и Приштини! Силовање и клање монахиња од арнаутских кољача није узбуђивало тада Оријанче! Све је за њу и за евро-америчке одушевљанке Тачијем, миљеником каракондуле из Бијеле куће Медлин Олбрајт, то арнаутско звјерковање по Метохији и по Косову било забавно,

зато што су тада а и сада за Америку и НАТО њене сателите Арнаути били на задатку талибанском, гинули у америчким униформама и с америчким пушкама на арнаутским раменима у атацима на српску полицију и Војску Југославије у косовском рату изазваном по плану Пентагона. Шокирала је Оријана Фалачи своје Обожаваоце, читатељке и читаоце интернационалистичког одгоја, својим мушкобањастим покличем на крсташки рат против ислама.

Ево како Оријана оријански користи своје сународнике, нарочито интелектуалце: "цамије у Милану, Риму, Торину препуне терориста!" А за интелектуалца који одваја тероризам од ислама Оријана каже: „Бедни интелектуалац, злобан и лажан. Ви тако навикнути на дволичност, ослијеђени, нећете да разумијете или не желите да разу-

мијете да је ово вјерски рат, рат чији циљ није освајање наше територије, већ наших душа!"

Иако је Оријана била у Њујорку тога дана у коме је истопљен керозином Свјетски трговачки центар, није хтјела да чује у тој топионици челика и људи по америчким бројањима истопљено преко четири стотине (400) муслимана, пошто је Њујорк ништа мање осушећен од Кабула или Анкаре.

Вунени трен Оријанин у Њујорку је у њеном мозгићу породило сијасет муслимана који хоће да покоре „наше душе“!? Више од чуда! Оријанче одједном о души пише!? Али само о души бездушног Запада! О души се није ни помишљало у данима када су српска дјеца печена америчким ракетама и бомбама по Србији! Српска трогодишња дјевојчица пресјечена америчким гелером на дјечијој тутици у кући Ђи-

рића није за Оријану Фалачи жртва најмонструознијег тероризма какав спроводе преко педесет година стратеги освајања планете из Пентагона. Зар у Оријани није било саосјећања за ојађене српске мајке од америчких пилота, који су са „безбједних висина“ у рукавицама од најнјежније коже потезали обараче бомби на српске куће и породилишта? О том саосјећању она нема доказа у својим репортажама ратним. Србе није било богохулно убијати за Оријану и сличне хуманисте Запада, у коме се и Сунце распада.

Исламска култура је у Курану, а та света књига тражи „свету освету“ као услов опстања. Исламски јунаци се боре противу америчког тероризма на Земљи. Када је новинарка питала Медлин Олбрајт да ли је гризе савјест због пола милиона уморене арапске дјеце у Заливском рату, Медлинка је жовијално одговорила кратко: „Исплатило се!“ Ако је међу камиказама који су својим главама погодили и Пентагон и Свјетски трговачки центар било браће уморене дјеце исплативошћу Бијелој кући, ко може да осуђује данас ту „свету освету“? Да се могу претворити у атомску бомбу, главачке бих и певајући пикирао право у Шенбурн у Бечу, да се осветим геноциду над српским народом, који су извели бечки стратеги у Првом свјетском рату, вјерујући да ми душу не би карала душа Светог Саве, јер су тада бечки стратеги затира Србије лиштили живота половину становника Србије.

За Америке је „тероризам“ сваки отпор америчким злочинима по свијету, а нарочито по исламским и православним земљама.

И врапци и основци данас знају да је највећи терориста на планети Пентагон и Бијела кућа. Удар у Пентагон 11.

септембра 2001. године је света освета. Очајан сам што је ико преживео у Пентагону. Палим свијеће камиказама који су погодили Пентагон.

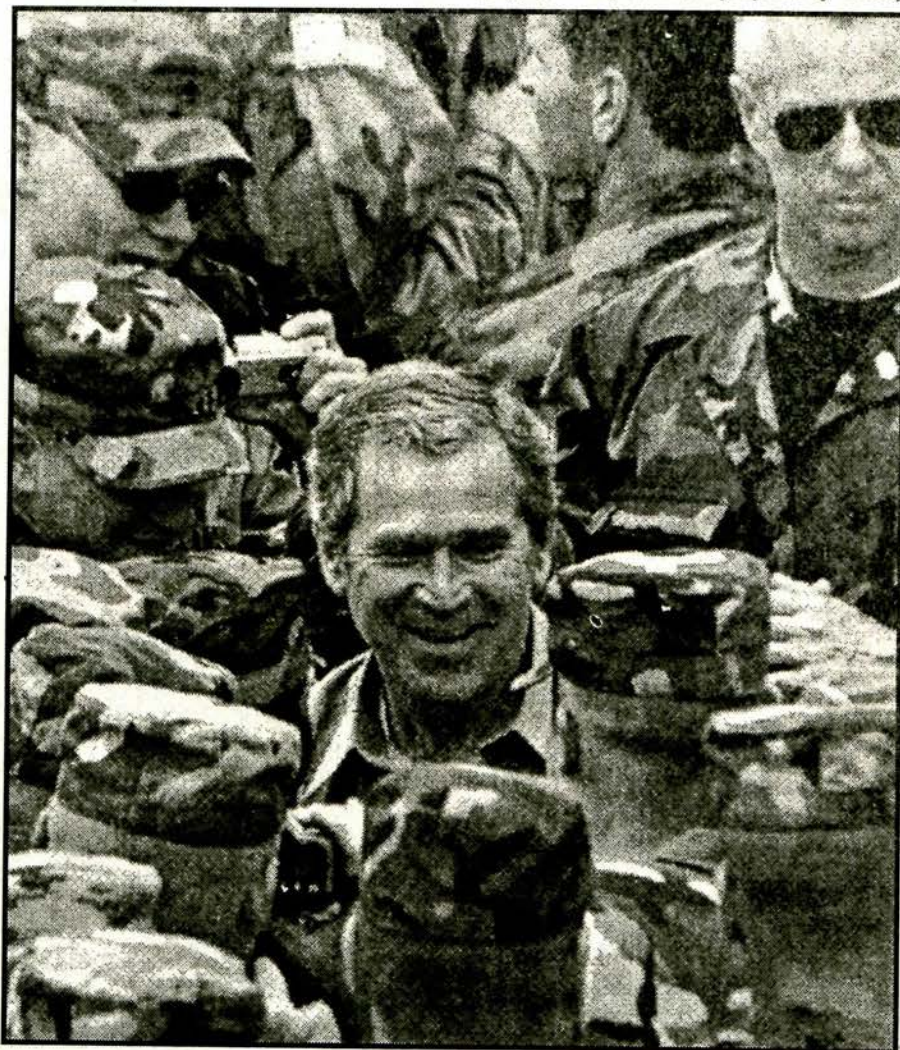
Ислам је велика религија и вјернике ислама не треба називати „фанатцима“.

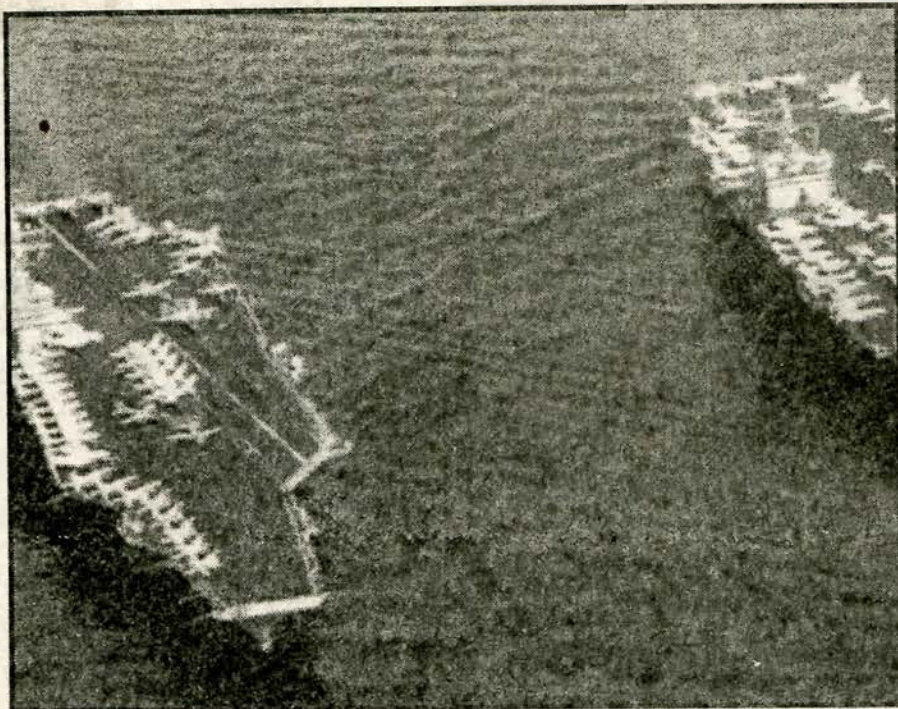
Атеисти сваког вјерника називају „фанатик“. Фанатици су баш атеисти. За комунисте је сваки вјерник „фанатик“. Амери су грдни безвјерници атеисти, дакле, комунисти. Само безвјерници су могли да баце на Хиросиму и Нагасаки атомске бомбе!

Имала је Москва атомску бомбу али је није бацила ни на кога. Имао је Хитлер убојито хемијско оружје, па га није употребио ни кад је видио да губи рат, зато што је био потписник повеље у Женеви о забрани употребе хемијског оружја. Нацисти и Хитлер поштовали су уговоре међународне, нијесу употребили хемијско оружје ни противу војске противничке, а НАТО и Америка, Пентагон, троше хемијско оружје и атомска пуњења бомби на цивиле свуда по свијету.

Ко је напалм-бомбама претварао у буктиње читава села по Лаосу и Вијетнаму но Бијела кућа, жандарм планете, која усређује народе смјењујући „слабе“ и доводећи им „добре“ владе.

Амери убијају хиљаде људи по планети говорећи несрећним народима како их спасавају од режима које су ти народи изабрали!? То чине ових дана у Авганистану. Хоће Амери да се базирају у Кабул, над Русијом, ту близу

Кавказу и Каспијском мору, нафте и гаса. Освајају Амери у овим данима висије Азије за базе будућег рата противу Русије и Кине. Зато су оптужили и осудили своје талибане за тероризам без икаквих доказа. Осама бин Ладена Бијела кућа би најрадије видела мртвог, јер је жив неугодан свједок да није крив за рушење Свјетског трговинског центра у Њујорку. Прав је све док се не докаже да је крив. Осама је жртвован, прогутан, од свог демијурга Бијеле куће. Слично су рушили Осмозу.

Исламска култура налаже вјерницима свети отпор противу гажења ислама, а то баш чини Пентагон по Азији и Африци, зато је и био мета кампањама ислама 11. септембра 2001. године. „Ово је рат вјерника и без вјерника!“, казао је Осама бин Ладен. И Папа и Предсједник САД спалили бише ислам једном шибицом. Ислам ће се сигурно бранити. Може се десити да вјерници исламски одбране православље и ислам, па и католике, од безбожника сваке расе којима је станиште у Америци најкомфорније. Треба да побједи ко вјерује. „Вјеруј вјеру, спасиће те вјера“. Било би неприродно и Богу мрзно да побједу безбожници побожне ратнике, свете ратнике. Свети ратници имају царство Небеско-Вјечни живот. Народи, ако их има, који не вјерују у Вјечни живот су исто као и муве.

Нема доказа Бијела кућа да она није извела напад на Пентагон и Њујорк. Колико има да су то учинили „фанатици“ Осама бин Ладена и талибана имају толико доказа да су то учинили сами Амери, ради изговора због освајања Авганистана. Зар стратегији израелски

нијесу могли извести сличан атак или тај, ради одлагања признања Палестине, а то кани Бијела кућа да учини? Све је могуће и све су претпоставке док се докаже, само не може, а ни америчке монтаже не помажу, а зна се да ће Амери нападати и друге државе, на које су бациле око, све с истом оптужбом – да су умјешане у атак на Америку 11. септембра 2001. године, за којом кука болно Оријана Фалачи.

Нико данас на планети не имитира амерички модус вивенди као несрећни имитатори италијански. Култура амерска, која се састоји од три потрошене

артикле, Кока-Кола, Жвака и Фармерске Прње – данас у Европи има доста својих обожавалица и обожаватељки, то је углавном потрошачка милет, сиротиња, која мало мисли а много жваће. Љуто ће се осветити дивној Италији копирање америчког начина живота. Амерички двоножац је данас најтужније корачало по Земљи. Амери је долар логос. Зато се тужна погузија амерички. Љепше се потурчити хришћанину, Србину, него поамеричити. Турчин клања, у џамију иде, зна за Алаха, а јадни Амер само верује мистер долару, пошто му раде само пробавне жлијезде. То кажем за Америке.

У Амери не спадају становници САД мислећи, а њих је толико мало да се на њих не обрће америчка погузија. Лихвари су у Њујорку највише настањени, а Оријана има осјећања само за лихваре онолико колико се то плати у доларима. Оријана је перјаница оне новинарске бјелосвјетске багре, какве има превише у Београду и у Подгорици, која служи туђину за доларе, понекад пабе, јер је генетски издајничка фукара, што се највише односи на београдске и подгоричке дописнике страних медија, зато је њен плач у „Коријере“ и изазвао доста гужве у згужваним савјестима савременим интелектуалцима који жвакају америчке жвакаће и који пију Кока-Колу помијешану са коњачићима и стријепе од камиљег млијека као Оријана, која се шокирала видјевши да плаче Јенки, благош секи.

Момир Војводић

„БАЛ ВАМПИРА“ НИЈЕ МОГУЋ НА СЈЕВЕРУ ЦРНЕ ГОРЕ

Да је српски народ Црне Горе ријешен да сачува заједницу са Србијом, да сачува Црногорско – приморску митрополију која траје пуних осам вјекова, показали су и недавни догађаји у Беранама

Наиме, за Бадњи дан, у режији Мила Ђукановића и његове ДПС-СДП коалиције, покушано је налагање бадњака у старом парку покрај Лима. Као организатор је означена и од народа одбачена вјерска секта регистрована под називом „Црногорска православна црква“.

Иако (не)свијесни ситуације да у Беранама, и не само у њима, већ на читавом сјеверу републике, овако организовани „бал вампира“ не може се одиграти, безбожници и некрсти су се ипак дрзнули и покушали тај црногорски путујући циркус са Цетиња пребацити на сјевер.

И случајно или намјерно, изабраше Беране, у Васојевиће, као највеће српско племе. Рекли бисмо прекрупан залог за власт „поломљених зуба“.

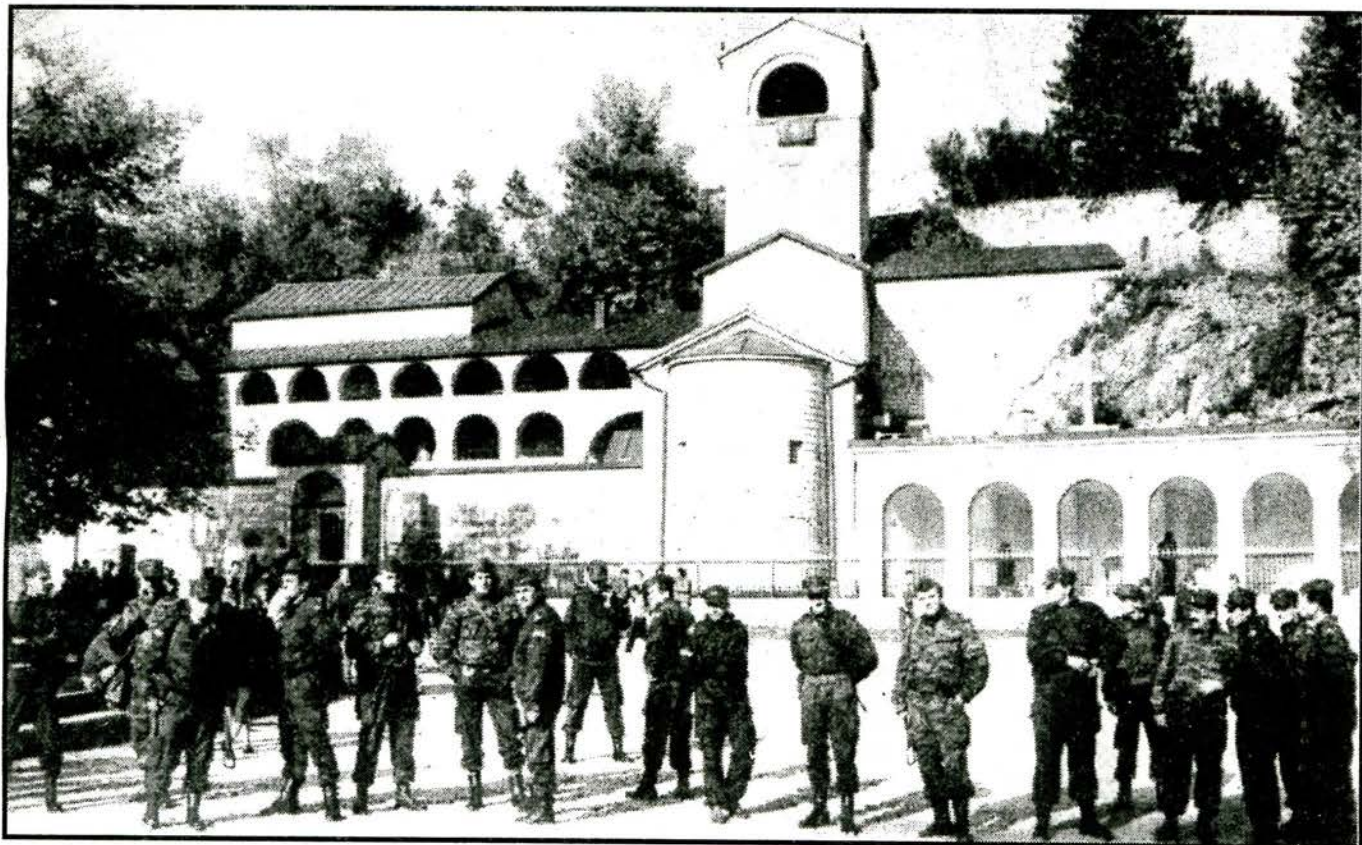
Данима је црногорска телевизија обавјештавала и позивала грађане да дођу и присуствују том догађају. А главну улогу додијелили су несрећном алкосу, избаченом и одбаченом Мирашу Дедеићу. Њега су требали сачекати страначки ДПС и СДП прваци из Берана, који би употпунили циркусијаду.

И сасвим очекивано, грађани Берана, њих више хиљада, рекло би се спонтано окупљених, изашли су на улице, и без обзира на изузетно бројне и до зуба наоружане полицијске снаге, упозорили власти да се не играју ватром. Предложено је да Мираш са својим расколницима своје бадњаке наложи испред дворца Мила Ђукановића како би и он могао запалити свој бадњак, и да убудуће никад не помисли са тим намјерама кренути ка сјеверу. Иако од

стране грађана није било никаквих испада, полицајци су ухапсили њих шеснаест не би ли уплашили преостале окупљене.

Међутим, у томе не само да нијесу успјели, већ напротив, на улице је изашао још већи број Беранаца. Тог дана се у Беранама клицало Србији. Црној Гори и Југославији. Сви су били расположени да се том циркусу не дозволи улазак у град. Српски народ је још једном показао да се подгоричка власт са њима не може и не смије играти. Своје новотворије нека примјењују у Тузима и Цетињима гдје само имају већинску подршку. Из виђевог слиједи наравоученије: Никада више не прелазите Биочу, у противном провест ћете се као „бос по трњу“.

Небојша Величковић

ОБЕЋАНИ КРЕДИТИ ЦРНОЈ ГОРИ

Не липши магарче од зелене траве

18. 01. 1999. године

Пројекат о градњи ексклузивног насеља на Кобили. Формирана два мјешовита предузећа „Кобила корпорација” и „Миле до” уложили су 3,5 милиона долара у финансијско маркетиншке студије и идејно решење урбанистичког објекта. Градња прве фазе трајаће 18 мјесеци.

22. 01. 1999. године

Црној Гори додјелено 5 милиона екија од Европске уније као помоћ пољопривреди, транспортном сектору и реформи пореског система, образовања.

25. 01. 1999. године

„Ал Италија” се обавезала да попомгне „Монтенегроерјлансу” у куповини Боинга 767 којим би кренула линија за САД.

09. 02. 1999. године

У априлу 1999. године почиње реализација руског кредита од 32,7 милиона долара за ремонт ТЕ „Пљевља”.

11. 02. 1999. године

Светски универзитетски центар из Аустрије одобрио 350.000 марака за побољшање универзитетске инфраструктуре.

23. 02. 1999. године

За кредитирање радова на хотелу „Маестрал” чија је вредност 25 милиона марака заинтересоване словеначке фирме.

27. 02. 1999. године

„Јупец цампонц” уложиће 17 милиона долара за изградњу новог конгресног, пословног, сајамског, привредног и информативног центра у Будви.

За тај износ гаранцију дала једна кипарска банка на износ од 10 милиона долара, а „Атлас” банка из Београда и Подгоричка банка за 7 милиона долара.

06. 03. 1999. године

Никос Аристидес директор „Јупекс микса” новог власника Јадран-

ског сајма улаже 17 милиона долара.

08. 03. 1999. године

Немачка фирма „Импро” спремна да у модернизацију аеродрома у Подгорици и Тивту уложи средства у виду кредита на 10 година уз грејс период од двије године.

20. 03. 1999. године

У Тивту потписан уговор са италијанском фирмом за обнову хотела „Палма” у износу од 500.000 марака.

27. 04. 1999. године

ХТП „Будванска ривијера” освјетљава понуду реконструишући „Вилу 118” и „Вилу 300”.

10. 06. 1999. године

Олбрајт обећава Милу Ђукановићу у Келну финансијску подршку од 20 милиона долара.

30. 06. 1999. године

У изградњу електрана на Морачи уложиће се 500 милиона долара, и пројекат ће се реализовати за 6 година. Ускоро и елаборат о превођењу вода из Таре у Морачу.

13. 07. 1999. године

Холандска влада одобрила намјенску бесповратну помоћ Црној Го-

"РЕФЕРЕНДУМ"

1. ДАЈТЕ ДОКАЗ
ДА СТЕ ГРАБАНИИ
ЦРНЕ ГОРЕ

2. ДОКАЗАЛИ СТЕ!

ри у износу од 2 милиона марака за водоснабјевање Херцег Новог.

13. 08. 1999. године

20 милиона долара за исплату пензија и покриће социјалног давања.

18. 08. 1999. године

„УСАИД“ ће до краја године, Црној Гори пружити помоћ од 42 милиона долара.

21. 08. 1999. године

Европска унија пружа помоћ од 5 милиона еура за прошлу и 7 милиона еура за 1999. годину.

08. 09. 1999. године

Европска унија одобрила 5 милиона евра за аеродром у Подгорици и мост у Муринау.

08. 10. 1999. године

Добијен кредит у износу од 7.916.375 долара од Руске федерације за Пљеваљски рудник.

03. 11. 1999. године

Планирана набавка рударске опреме у вриједности од 25 милиона марака.

06. 11. 1999. године

Црној Гори још 40 милиона долара обећано приликом посјете Мила Ђукановића САД-а.

15. 11. 1999. године

Европска унија из буџета издвојила 40 милиона екија Подгорици, као и 15 милиона екија хуманитарне помоћи.

08. 12. 1999. године

Позив Балканског акционог савјета Америчкој влади, за додјелу 40 милиона долара помоћи Црној Гори.

20. 12. 1999. године

Из Европске уније одобрена прва транша помоћи од 20 милиона марака. На то се обавезује и буџет програма „Обнова“, гдје ЕУ има оперативних милиона марака.

23. 12. 1999. године

За лукобран Луке Бар одобрен кредит од 13 милиона марака.

18. 01. 2000. године

Договор о изградњи Јадранско –

јонског пута вриједан 5 милијарди и 600 милиона долара.

22. 01. 2000. године

Европска унија дала бесповратну помоћ од 12,6 милиона еура.

31. 01. 2000. године

Америчким буџетом за 2000 годину, предвиђена помоћ Црној Гори од 55 милиона долара.

01. 02. 2000. године

Црна Гора добија 7 милијарди долара за социјална давања од САД-а. Отворена је и транша за 5 милиона долара за нафту, струју, љекове и у току је реализација од 3 милиона долара.

18. 02. 2000. године

Амерички конгрес одобрио 37 милиона долара Црној Гори.

04. 02. 2000. године

У периоду од 5 година енглеска компанија уложиће 20 милиона долара у истраживање нафте и гаса у Црногорском приморју.

02. 03. 2000. године

Немачка одобрила кредит од 40 милиона марака.

09. 03. 2000. године

Из Европске уније одобрено 4,5 милиона марака.

09. 03. 2000. године

5 милиона марака за Црну Гору из ЕУ.

18. 03. 2000. године

Из Европске уније Црној Гори помоћ од 10 милиона марака.

22. 03. 2000. године

Црна Гора ће добити 20 милиона еура из ЕУ.

25. 03. 2000. године

Пакт стабилности предвидио 79 милиона еура за Црну Гору. За водоснабјевање Црногорског приморја 30 милиона еура.

27. 03. 2000. године

Пројекти за 30 милиона марака.

30. 03. 2000. године

160 милиона марака из Пакта стабилности за Југоисточну Европу.

30. 03. 2000. године

Средства по програму „обнове“ за 2000. годину удвостручена са 20 на 40 милиона марака.

31. 04. 2000. године

Гаранција за 200 милиона долара у Црну Гору.

31. 04. 2000. године

87 милиона марака за регионални водовод.

03. 04. 2000. године

Пљеваљском руднику још 2 милиона долара.

06. 04. 2000. године

15 милиона еура за регионални водовод и 20 милиона еура из Европске комисије. 90 милиона марака за макроекономску подршку, као и 42 милиона марака за финансирање пројеката. Све је ово обећано Милу Ђукановићу од Бода Хамбаха и Хавијера Солане.

08. 04. 2000. године

4 милиона долара за инфраструктуру Црној Гори одобрено од Холандије и САД.

11. 04. 2000. године

Црној Гори 100 милиона еура, од ЕУ, а Европска инвестициона банка обезбједила 50 милиона еура.

14. 04. 2000. године

Кредит европске банке у износу од 20 милиона еура.

У прошлом и овом броју смо изнијели један дио обећаних кредита и помоћи међународне заједнице за актуелну подгоричку власт. И након наведеног периода, долари и марке су обећавани свакодневно. Шта је од свега тога стигло у Црну Гору, и који су пројекти реализовани у прилици смо да видимо. Оно што је несумњиво је да се један дио тог новца слио у целове подгоричких властодржаца који су стекли енормно богатство. Грађани од обећаних кредита ништа нијесу добили, напротив задужени смо, задужена су наша још нерођена дјеца. Тако ће она морати враћати дугове који су направљени у циљу богаћења појединаца, а сиромашења народа. Колико је само обећано новца за црногорски водовод на приморју, а од тога до данас апсолутно нема ништа, јер у вријеме туристичке сезоне већина приморских градова је без воде.

У ове податке и помоћ више готово нико не вјерује у Црној Гори, то више не пролази ни код мале дјеце. И зато, у име до грла задужених грађана Црне Горе, господо подгорички властодршци – гдје су паре. Не задужујте се више, јер и за ово ћете дебело одговарати и пред Богом и пред народом.

Да имате по три живота, било би вам мало да издржите заслужене затворске казне.

Преваранти из позиције и „опозиције“, доста је било. Народ вас неће.

Небојша Величковић

БЕТИЊИ У ПАРЛАМЕНТУ 2002. ГОДИНЕ

У сали црногорске Скупштине посједали изабрани народни посланици. Иза њих, у акваријумима, нестрпљиво очекују почетак сједнице посланици јавне ријечи

Председавајући, полако, један по један, заузимају своја сједишта, а господарица Весна лагано заврћући рукаве изнад лактова се спрема да одигра још једну своју ролу

Посланици, као ђаци прваци, заузели своја мјеста онако накинђурени као да су пошли у сватове, а не у парламент, са блаженим осмјехом на лицу и погледом фиксираним у господарицу Перовић, очекују почетак првог часа.

У првим клупама, највиђенији представници њиховог народа. Са лијеве стране председавајућих, раме уз раме, Пеђа, Жижа и Срђа, некада десне руке Слоба, Мила и Момира, а данас Кошћунице, Ђинђића, Батића, Чанка и других чанколизаца. Иза њих, у прилично безличној маси издвајају се „разбациани“ Копривица и „гласовити“ Радоје. До њих, у другом сепареу, издвајају се Шоћевци и Шиптари. Поред Драгана су Новак и Ферхат, а иза Мехмед, Предраг, Дреџун, и на самом крају, али ипак у власти, Славкови либерали.

У централном дјелу сале Кривокапић са својим пуленима, већ се спрема да свом снагом (на срећу минорном) пљуне на Србију и српски народ. И док он то ради, млађани Божовић и Лукшић уз неизбјегне Мишкa – Шишка, Војина и „угрожену“ Бебу задовољно трља руке. У том колориту ДПС – СДП остали само у појединим моментима показују свој аморал и сву „плиткомпамент“, чиме затварају круг црногорског парламента, а од свега ни трага ни гласа. Све то прате министри са десне стране председавајућег, који се пуно и не претржу како својим присуством тако и самим учествовањем у расправи. И док сједница не почне, догле Војин користи вријеме да се почешља, Копривица не спушта мобилни са ува, а Шишко даје последње инструкције својој дружини уз веома гласне похвале своје персоне, своје Бебе.

И сједница почиње. Господарица Весна нуди дневни ред на усвајање који бива усвојен једногласно (сви за једног, један за све).

Прелази се на прву тачку дневног реда, расписивање референдума о самосталности Црне Горе. Први се за ријеч јавља друг Мишкo – Шишко, углађен и изглађен непрестано „отресајући“ рукама и рукавима предлаже да се у његовој демократској и усправној Црној Гори одржи референдум, вјерујући да би у независној држави поред 47 већ постојећих функција које има, добио још 76. А зашто да не, кад је човјек свестан и моћан. У том моменту зачу се поклич из клупа: „Живио Мило“ „Живио, живио“, готово истовремено узвратише његове присталице, а Милоје, скакуће око клупа и виче: „Мило је Бог“. Помало љубоморан, Копривица додајује: „А Пеђа, А Пеђа?“

На то ће Шоћ, помало љуто: „А шта сам ја? Ја сам највише помогао Милу да отцијепи Црну Гору од Слобове Србије, а сада са Пеђом радим да је одвојим од Ђинђићеве и Чанкове Србије и Војводине“.

У то скочи Кривокапић па повика: „Ну, браћо, да видимо, пошто смо овдје једногласни, ко нам је непријатељ, ко нам је противник“.

А Ферхат ће: „Браћо, ја и Мехмед се нећемо мјешати у ваше фундаменталистичке односе и међуодносе“.

„Да чујемо министра унутрашњих недјела да нам помогне у обрачуна са противницима независне Црне Горе“, оштро ће Славко из његовог хошета.

Полагано устајући министар полиције и параполиције, у једном даху сти-

STAR TREK

THE NEXT GENERATION

ZOOMING TO A FOURTH SEASON

снутих зуба одбруси: „Војислав Шешел и негови радикали”.

Наста тајац, Министар сједе, а Весна истрча из сале и поручи Рифату: „Преузми команду”! Помало изненађен, Рифат упита ко се јавља за ријеч. Опет тишина, само млађани Божовић грицка сјеменке. Сви јунаци ником поникоше и у црну земљу погледаше. Улазећи у салу Филип добаци: „Де, де, Пеђа, ти знаш како се то фино ради. Некада смо заједно Шешелја протјеривали, али ти сад имаш боље методе”. „Ајде, шефе ајде, можеш ти то”, дошапта Копривица. Погледајући лијево и десно напокон Пеђа устаје, и лагано закопчавајући дугмиће на сакоу (кривострано, али то нико не примећује) почиње: „Господо посланици, поштовани моји грађани, српски радикали су националисти, и они разбијају овај блок за Југославију и Црну Гору. И зато поштовани грађани, не слушајте разбијаче, ја ћу вас повести у бољу будућност, у Јевропу, у Свијет, у Црну Гору. Ја, Шоћ, Божићар и, наравно, Мило ће нам се придружити. Јер ја сам Црногорац и доста је било србовања. Наш пријатељ и брат Хавијер Солана ће нам донијети рјешење и зато ми овдје присутни морамо бити јединствени.

„Ја вас молим да не дозволимо да нас радикали и тамо њихови Срби побједе и заплаше”.

Сједајући опет баца поглед лијево и десно. Тишину прекида Копривица гласно узвикујући: „Живио Пеђа”! „Браво Пеђа”, одговори Мугоша.

А млађани Бошковић већ по сали пушта папирнате авионе. „Сједи ту мали, да те не избаце из сале”, савјетује га Мишко.

„Молим за ријеч, молим за ријеч”, додајује Шоћ са мјеста. „Изволите. Али кратко”, даде му ријеч Рифат.

„Ама Рифате, не могу кратко, ситуација је крајње озбиљна, то ће вам и Ферхат рећи.

Наиме, господо посланици, мислим да морамо посебну пажњу обратити на оног дрског Вучића”.

„Јој, како смо њега заборавили”.

ухвати се за главу Мишко. „Е, господо, зар сте заборавили шта је урадио нашем Килибарди, а и Ферхат се опекао на једном телевизијском сучељавању са њим”.

„У праву се Драгане”, додајује у Мугоша. „И ти си Мишко избегао дуел са њим, како ми се чини, са Шешелјем такође си отказао дуел. Реци, реци”, настави Драган.

„Ма ће са њима на дуеле човече”, рече Мишко. „Да те ошишају до краја, ха, ха, ха, радосно ће Славко”.

„Ја предлажем да му ниједна телевизија не дозволи учешће у емисијама које се планирају”, озбиљан је Дрепун.

„Не знам да ли...”, покушава рећи Вицковић, али га прекиде Славко: „И ја мислим као Дрепун, те према томе, ако изађете пред њега очерупаће вас к’о мог Нола несретног”.

„Јел’ се још неко јавља за ријеч”, упита Рифат.

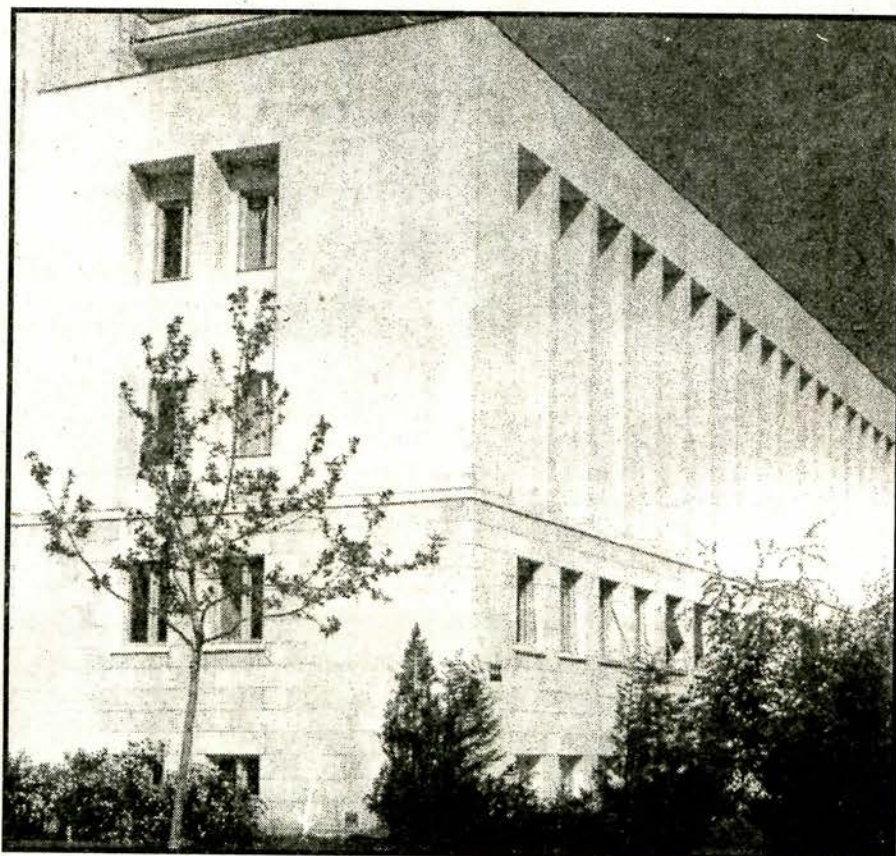
„Молим да се наша полиција у ове активности укључи као и до сада, па мислим да нећемо имати таквих проблема”, рече Војин, опет вадећи чешаљ из џепа.

„Добро, договорили смо се како стати на пут српским радикалима”, закључи Рифат.

„Сједницу ћемо наставити сјутра, а сад сви на договорене активности”.

„Живио Мило!”, громко ће Беба, „Живио Пеђа!”, узврати Копривица. „А ја, а ја”, невољно ће Шоћ. „И ти, и ти”, олакша му Ферхат.

Небојша Величковић

ЦРНОГОРСКИ БАЛУН

У протеклој 2001. години, једну свијетлу тачку представљају успеси наших спортиста широм свијета

На разним свијетским и европским такмичењима југословенски спортисти су освојили низ медаља и тиме донекле ублажили овај „јад и чемер“ који народу приређују београдски и подгорички режими. Успјели су наши ватерполисти, кошаркаши, одбојкаши, рукометаши и рукометашице да се домогну најсјајнијих одличја.

Сви љубитељи спорта су поздрављали и радовали се сваком успјеху како националне селекције, тако и клупских успјеха наших екипа. И у свима постоји нада да у следећој такмичарској сезони наши спортисти постигну још боље резултате. Међутим, оно што свакако не смијемо заборавити, и што је највећа пријетња спорту у 2002. години, је настојање политичких елита, које су добрим дјелом началост загосподариле у спорту, да се покида национално ткиво и да се поруши Југославија.

Сви спортисти и навијачи, вјерујемо да ће све урадити да до планираног сценарија не дође. Јер, поред свих негативних последица таквог дјеловања на друге гране друштвеног и привредног живота наше републике, спорт ће дијелити судбину свих неразумних и неодговарајућих потеза црногорског руководства.

Просто је незамисливо да Црна Гора, уз неизбјежну чињеницу да је увјек била расадник спортиста свјетског нивоа и реномеа, може ишта озбиљније самостално урадити на спортским теренима.

Познато је да се данас у спорту окреће највише новца, да све развијене државе изузетну пажњу посвећују новцу јер тиме стичу огроман приход.

Ако је то тако, а јесте, онда се актуелна политика према спорту и спортистима може окарактерисати више него као катастрофална. Уз увјерење да је просто немогуће уставним, закон-

ским, демократским методама отцјепити Црну Гору, остаје брига и обавеза свих заљубљеника у спорт да се већ интернационализовани пројекат самосталне Црне Горе неће остварити.

Јер у противном имаћемо смијурју широм Црне Горе.

Очигледно је да спортски колективи из ове републике биљеже скривене резултате у југословенским лигама, и да само по пар екипа у сваком спорту има могућност да се такмичи у најјачим лигама. Такође „националне“ селекције Црне Горе, које већ у неким спортовима покушавају да се такмиче на ревијалним приредбама, неће имати апсолутно никаквог озбиљнијег резултата.

Ако посматрамо евентуалну будућу црногорску лигу, која има и највећи број клубова, па према томе и највећи број игара, видећемо да таква лига не може донијети не само озбиљнији ре-

зултат већ не може опстати посматрано на дужи временски период.

Играчи који имају таленат и који нешто значе и вреде тражиће бољу перспективу за себе негдје ван Црне Горе. А како би се у том случају политичари још чврћи везали за спорт, онда би имали и клубове са именима њихових власника. Могуће да би можда дерби такве лиге био Милов транзит и Пећино сокаче. Конкуренција би им били Светов Грбаљ и Филипова Влада а за опстанак у тако жестокој конкуренцији да би се борили: Диношин ДПА, Шоћ и „тићи“ и могуће, Славков праг. И заиста, да није жалосно, био би смјешно, да се у оваквим спортским такмичењима тражи резултат и квалитет лиге.

Сличну судбину би доживели и други спортови као рукомет, кошарка, ватерполо, а сигурно је да би можда добили и неку другу дисциплину, на примјер кружне трке глисера.

Али вјероватно је да се очекивања и жеље подгоричких властодржаца неће остварити и да ће следеће године означити још већу афирмацију и успон свих наших спортиста.

Небојша Величковић

Оно што је рак – рана и црногорског као и србијанског спорта јесте чињеница да сем изузетака, челне функције у клубовима и неким селекцијама држе политичари из актуелних режима.

Међутим, за очекивање је, а већ има и неких резултата, да ће се спорт напокон отргнути из загрљаја политике.

ТАКО СУ БЕСЈЕДИЛИ

Мишко Вуковић (посланик ДПС-а): „Сами Бог је у новијој црногорској историји послао Мила Ђукановића да нас сачува од бомбардовања и глади”.

Ферхат Диноша (посланик ДУА): „Мислим, тврдим, вјерујем да Бог може послати људе да чине добра. Убијећен сам да је Црна Гора имала срећу што је на њеном челу био Ђукановић, у вријеме када су други клали дјецу, убијали људе, палили градове, протјеривали народе”.

Војин Ђукановић (посланик ДПС): „У КАП-у добијам плату јер сматрам да сам стручњак. То сматрају и странци, не ови наши, него страних станица”.

Мирослав Иванишевић (министар финансија): „Милови авиони су спасили Црну Гору у вријеме НАТО бомбардовања, и полијетали су из Дубровника”.

Смајо Шаботић: „Прије годину дана било је разговора о премештању у Српску народну странку, а прије неколико мјесеци и са представницима Народне стран-

ке. Сматрам да би најбезболније по мене, јер не бих морао да се мијењам, био улазак у Социјалистичку народну партију, која је својим програмом дошла на програм, изједначила га са програмом из 1998. године”.

Бранко Луковац (министар иностраних послова): „Срби су фашисоидан народ, вршили су и подржавали

ратне злочине, а Црна Гора не жели са њима да има било шта”.

Саво Ђурђевац (посланик Народне странке): „Са поносом истичемо да је Народна странка до краја 2000. године била у влади Мила Ђукановића”.

Миодраг Живковић (политички лидер Либералног савеза): „Ако треба клекнућемо и подржати ДПС за усвајање закона о референдуму”.

Зоран Ђинђић (предсједник Владе Србије): „Из Америке очекујемо милијарде долара инвестиција”.

Дон Бранко Сбутега: „Ја нисам за црногорску независност, али јесам за самосталност”.

Љубица – Беба Џаковић (посланик ДПС): „Послије сваке љубави пропатим по шест – седам година”.

Небојша Величковић

МИЛИСАВ ПАВЛОВ ЈОЧИЋ

потпредседник Општинског одбора Даниловград

На сам крај новембра прошле године из наших редова отишао је трагично рано, српски радикал Милисав Павлов Јочић, људина и пријатељ.

Мијо, како смо га звали, није волио издајнике, а њега је на прагу 52 године издало срце, оно које је несебично трошио и нудио, оно што му је говорило на коју ће страну, оно што га је бољело због свега што нам се дешава.

Тихо је дошао у Српску радикалну странку још прије деценије, чврсто ријешен да ту и остане до краја. А крај је дошао неочекивано и трагично рано. Неуморан и брижан, озбиљан и одговоран, понекад сјетан и тужан, понекад раздраган и пун оптимизма, али сваког тренутка, и за сва времена српски радикал.

Рођен је високо у планинама бјелопавлићким, у Гостињу, гдје су га вјечити вјетрови, немилосрдно сунце и стамени камен научили да се не предаје и не посустаје. Вјечити занесењак, није се могао лако смирити. Окућнио се у питомој зетској равници у насељу Доње шуме – Причел, оженио се и са својих десет прстију почео борбу за egzистенцију своје породице. Куповао је имање и градио кућу, родила су се дјеца. Овај неуморник се ангажовао и у Општинском одбору радикала у Даниловграду, сваки задатак испунио и завршио до краја. Био је и одборнички и посланички кандидат.

Наш Мијо, наш неуморник се уморио и заспао вјечитим сном 29. новембра у 19 сати. Умро је Милисав Јочић, људска величина, поштен, принципијелан и одговоран, умро је тихо и заувјек отишао у наше успомене. Остала му је супруга и двоје дјеце.

Сахрањен је првог децембра у родном Гостињу мартиновићком, а од њега се опростило и много радикала. Милисав је то и заслужио.

МИОДРАГ – МИЈО СЛОБОДАНОВ ПАВИЋЕВИЋ

члан Српске радикалне странке

Какве ли ироније! Онај ко је био тако високо, ко је живио са највишим људским кодексима, онај ко је и другима био примјер чојства и јунаштва, као што је то био наш пријатељ Мијо Павићевић, трагичним удесом, или како би неки рекли судбином оцртаном трагедијом, погинуо је и отишао у легенду.

Погинуо је у тридесет другој години живота високо у проклетима Проклетија. Случај је хтио да се Мију не отворе крила, да закрили као много пута раније, да надлети провалије, рупе, рупетине, крше и кланце, да дотакне Сунце.

Најмушкiji међу момцима, другарска десница, Србин, радикал, и када је у трену умирао, није губио висину. Он је на тој висини живио, а нас ће бити овдје за свагда и сва времена.

Како пронаћи ријечи и описати нашега Мија, јер оне можда и постоје, али их не можемо пронаћи. Њега који и мртав прави друштво вјетровима, олујама, громовима и уздасима његових најмилих и најдражих.

Јединац код оца и мајке био је и остао непоновљиво човјечан и частан, принципијелан и чврст, чвршћи од сваке проклетинске стијене. Човјек који је себе даривао другима, човјек који је себе уградио у нашу најљепшу успомену.

Мијо нека ти је дака црна земља гдје почиваш. Твој лик и став почиваће и живјеће са нама вјечито.

Миодраг је погинуо у стијенама Проклетија 12. јануара ове године, а сахрањен је у родним Ублима 14. јануара.

На његовој сахрани били су представници Српске радикалне странке, живи свједоци његовог витештва и храбрости, када год је то требало.

КОРИТИМА У КУЧИМА ПОГИНУО МИЛОРАД ПАВИЋЕВИЋ

Младић слетио у провалију на албанској граници

Милорад Мијо С. Павићевић (32) из Убала, у Кучима крај Подгорице погинуо је девет часова, у лову на Коритима, на самој граници са Албанијом. Младић се оклевао и сурвао у провалију у граничном појасу, окован ледом, дубоку неколико стотина метара. Трагање за Павићевићем укључила се Горска служба из Никшића и полицијер, а тијело је изиђето нешто прије 16 сати. Ловна са којом је био алармирала су и војнике са оближње карауле.

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ТВРДИ ПОВЕЗ

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ЗЛАТОТИСАК

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА
ЧЛАНОВИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
попуст 70%

Све информације на телефон: 011/316-46-21